

ความรู้และการยอมรับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย
พ.ศ. 2551 ของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร



เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการองค์การเภสัชกรรม
มิถุนายน 2555

ความรู้และการยอมรับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย
พ.ศ. 2551 ของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร



เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการองค์การเภสัชกรรม

มิถุนายน 2555

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความรู้และการยอมรับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย
พ.ศ. 2551 ของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร



เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการองค์การเภสัชกรรม
มิถุนายน 2555

บุรยา นิธิบุตติ. (2555). *ความรู้และการยอมรับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ.2551 ของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร*. สารนิพนธ์ บธ.ม. (การจัดการองค์การเภสัชกรรม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พ.ต.ท.ดร. นกมล ทองนพเนื้อ.

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายในการศึกษา ความรู้และการยอมรับ ในพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ พนักงานที่ปฏิบัติงานในแผนกต่าง ๆ 3 แผนก จากบริษัทผลิตยาในกรุงเทพ จำนวน 20 บริษัท ทั้งหมด 60 คน ได้แก่ แผนกประกันคุณภาพยา แผนกผลิต และแผนกบริหาร แผนกละ 20 คน โดยใช้วิธีการสุ่มเลือกแบบเฉพาะเจาะจง โดยมีเครื่องมือสำหรับใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิงกว่าครึ่ง โดยทั้งหมดอยู่ในช่วงอายุ 20 – 40 ปี ร้อยละ 66 เกือบทั้งหมดจบการศึกษาในระดับปริญญาตรี และมีประสบการณ์การทำงานมานานพอสมควรแล้ว ในช่วง 5 ปีขึ้นไปถึงเกือบร้อยละ 80 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จะทำงานในตำแหน่งผู้บริหารระดับกลาง หรือสูงกว่า

ด้านความรู้ของพนักงานกลุ่มบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ ในพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย มีคะแนนอยู่ในช่วง 17.87 – 19.54 คะแนน มีความรู้ค่อนข้างสูง ซึ่งสัมพันธ์กับสมมติฐานงานวิจัย ที่ตั้งไว้ข้อที่ 1 เมื่อดูในรายละเอียด จะเห็นได้ว่า มีความรู้เฉพาะด้านซึ่งได้แก่ ด้านการบังคับใช้ ด้านการละเมิดและพิสูจน์น้อย ซึ่งความรู้เหล่านั้นเป็นเรื่องรายละเอียดของพระราชบัญญัติฉบับนี้ ซึ่งมีความแตกต่างจากกฎหมายอื่น ๆ แสดงให้เห็นถึงการรับรู้ และตื่นตัว ให้ความสนใจในพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่มีน้อย อันอาจอธิบายได้ว่า เป็นเพราะผลกระทบที่เกิดจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติที่ส่งผลกระทบต่อบริษัทผลิตยานั้น มีค่อนข้างน้อยซึ่งต่างจากกฎหมายฉบับอื่น ๆ ที่ควบคุมอยู่ ทำให้บริษัทผลิตยาไม่ค่อยตระหนักถึง และไม่ให้ความสนใจที่จะเพิ่มความรู้ให้กับพนักงาน

ด้านคะแนนเฉลี่ยการยอมรับของพนักงานกลุ่มบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ อยู่ในช่วง 4.81 – 5.26 คะแนน แสดงว่าให้การยอมรับพระราชบัญญัติฉบับนี้มาก ไม่ตรงกับสมมติฐานงานวิจัยที่ตั้งไว้ข้อที่ 2 แต่ให้การยอมรับน้อยลง ในเรื่องของภาระหน้าที่การพิสูจน์ความปลอดภัยว่าเป็นของ

บริษัทผลิตยา รวมถึงในกลุ่มตัวอย่างแผนกบริหาร ที่มีผู้ตอบแบบสอบถามเพียงครั้งเดียวที่ให้การยอมรับ ที่จะต้องชดใช้ค่าเสียหายด้านจิตใจ ให้กับผู้เสียหายด้วย เมื่อพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ และการยอมรับในพระราชบัญญัติ ของพนักงานบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ พบด้วยว่าไม่มีความสัมพันธ์ต่อกัน



KNOWLEDGE AND ACCEPTION OF PRODUCT LIABILITY LAW OF PHARMACEUTICAL
MANUFACTORY IN BANGKOK



Present in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Business Administration Degree in Pharmaceutical Organization Management
at Srinakharinwirot University
June 2012

Buraya Nithiubati. (2012). *Knowledge and acceptance of product liability law of Pharmaceutical manufactory in Bangkok*. Master Project., M.B.A. (Pharmacy Organization Management). Bangkok: Graduate School. Srinakharinwirot University. Project Advisor: Asst.Prof. Pol.Lt.Col. Nopdol Thongnopnua.

This research aims to study in knowledge and acceptance in product liability law of pharmaceutical manufactory in Bangkok. The subjects of this research are the officers who worked in 3 department (Quality Assurance, Production and Chief Executive Manager/ Owner/ CEO) of 20 pharmaceutical manufactory in Bangkok. The total quantities of samples were 60 persons (20 samples per group by using specific method of sample). The instrument which used in this study was questionnaires. The statistics that used in this research were percentage, mean, standard deviation, correlation coefficient and average population.

From the data, The most of the samples were female, age around 20 – 40 years old (66%). Almost of samples graduated in bachelor degree and had work experience more than 5 years (up to 80%). They have worked in Supervisor or Manager the most.

The finding showed high knowledge in product liability law of pharmaceutical manufactories (the average range of population was 17.87 – 19.54 points from total 27 points) that complied to the assumption of this study. However, when checked the knowledge of each part of the law. The knowledge in transgression and subject to the law, that was especially detail only in this law were rather low. The cause of this result might originate from there was not have the clearly affect from this law. This law will effect when consumers accuse to the manufactory, but until the present day, it still no accusing case by this law. Therefore, the manufacturer did not realize to the affectation of this law and did not consider to train their officers.

The finding also showed high acceptance in product liability law of pharmaceutical manufactories (the range of mean of population was 4.81 – 5.26 points from total 6 points) that did not comply to the assumption of the study.

However, the acceptance was less in some topics such as the duty of proving product safety was belonged to the manufacturer and the compensation of the feeling damage. Moreover, there was not have relation between knowledge and acceptance.



อาจารย์ที่ปรึกษา ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบได้
พิจารณาสารนิพนธ์ เรื่อง ความรู้ และการยอมรับพระราชบัญญัติความรับผิด ต่อความเสียหายที่เกิด
ขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร ของ นุรยา นิธิอุบัติ
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขา
วิชาการจัดการองค์การเภสัชกรรม ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พ.ต.ท. ดร. นกมล ทองนพเนื้อ)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พ.ต.ท. ดร. นกมล ทองนพเนื้อ)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พ.ต.ท. ดร. นกมล ทองนพเนื้อ)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เบญจพร กิ่งรุ่งเพชร)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมหญิง พุ่มทอง)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรบริหารธุรกิจ
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการองค์การเภสัชกรรม ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะสังคมศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชลวิทย์ เจียรจิตต์)

วันที่ เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2555

ประกาศคุณูปการ

ในการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ แม้จะมีปัญหา และอุปสรรค เกิดขึ้นมากมายระหว่างการ
ศึกษาวิจัย แต่ท้ายที่สุดสามารถทำสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พ.ต.ท. ดร. นภดล ทองนพเนื้อ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ผู้ได้เสียสละเวลา
อันมีค่ายิ่งเพื่อให้คำแนะนำ ในการจัดทำงานวิจัยชิ้นนี้ นับตั้งแต่แรกเริ่มดำเนินการ จนสำเร็จ
เรียบร้อยสมบูรณ์เป็นสารนิพนธ์ฉบับนี้ รวมถึงเข้าร่วมเป็นประธานคณะกรรมการสอบสารนิพนธ์ด้วย
ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา จึงขอขอบกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เบญจพร กิ่งรุ่งเพชร และ ผู้ช่วย
ศาสตราจารย์ ดร. สมหญิง พุ่มทอง ที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่า ในการเข้าร่วมเป็นคณะกรรมการสอบ
สารนิพนธ์ และได้ให้ข้อเสนอแนะต่าง ๆ อันมีค่ายิ่ง เพื่อนำไปปรับปรุง เปลี่ยนแปลง แก้ไข
ข้อบกพร่อง รวมถึงยังให้ความกรุณา อนุเคราะห์การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย เพื่อให้
งานวิจัยชิ้นนี้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ เจ้าหน้าที่ ทุกคนในภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะ
สังคมศาสตร์ และคณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ได้อบรมสั่งสอนวิชาความรู้
รวมถึงให้การช่วยเหลือด้านต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ในการศึกษาแก่ผู้วิจัย

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่าน ที่กรุณาให้ความร่วมมือ และได้
เสียสละเวลาอันมีค่าในการตอบแบบสอบถาม จนสามารถทำให้งานวิจัยชิ้นสำเร็จลุล่วงไปได้

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา พี่สาว และครอบครัว ที่ให้กำลังใจ
และคอยเคียงข้างช่วยเหลือ พี่ต่าย พี่เปิ้ล หัวหน้างานที่เข้าใจ และให้กำลังใจเสมอมา พี่อ้อม โกะ
ส้ม น้องนา น้องหญิง ตลอดจนเพื่อน ๆ MBA สาขาการจัดการองค์การเภสัชกรรม รุ่น 2 สำหรับ
ความช่วยเหลือ กำลังใจ คำแนะนำ การประสานงานต่าง ๆ และร่วมฟันฝ่ามาด้วยกันจนถึงจุดนี้
คุณ เอนกศักดิ์ มีเมฆสกุล สำหรับความห่วงใย กำลังใจ และ ความช่วยเหลือในทุก ๆ ด้านที่มอบ
ให้ จนงานวิจัยชิ้นนี้ได้สำเร็จเสร็จเป็นรูปเล่มอย่างสมบูรณ์

บุรยา นิธิอุบัติ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
ความสำคัญของการวิจัย	3
ขอบเขตการศึกษาวิจัย	4
ขอบเขตของเนื้อหา	4
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	4
ตัวแปรที่ศึกษา	4
นิยามคำศัพท์เฉพาะ	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย	6
สมมติฐานในการวิจัย	7
2 ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
ประวัติความเป็นมาของการคุ้มครองผู้บริโภคในประเทศไทย	8
รายละเอียดของพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย	10
รายละเอียดของพระราชบัญญัติ	10
ความรู้ต่างๆ ในพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย	14
ความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่ต้องรับผิดชอบ	15
ความรู้เกี่ยวกับการบังคับใช้	18
ความรู้เกี่ยวกับการละเมิด	19
ความรู้เกี่ยวกับการชดเชย	20
การปรับใช้ความรู้ในพระราชบัญญัติขององค์กรภาคธุรกิจ	21
การนำความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่ต้องรับผิดชอบมาใช้ในองค์กร	22
การนำความรู้เกี่ยวกับการบังคับใช้มาใช้ในองค์กร	23
การนำความรู้เกี่ยวกับการละเมิดมาใช้ในองค์กร	23
การนำความรู้เกี่ยวกับการชดเชยมาใช้ในองค์กร	24

สารบัญ (ต่อ)

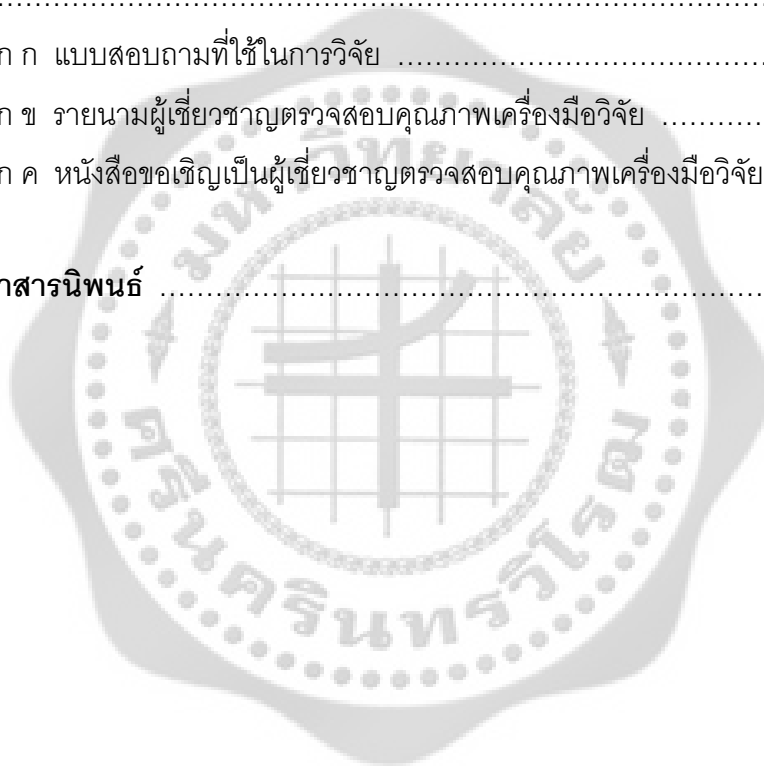
บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
รายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ผลิตยาแผนปัจจุบันในจังหวัดกรุงเทพมหานคร	24
ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของกรุงเทพมหานคร	24
ข้อมูลของเขตพื้นที่เป้าหมายในการทำวิจัย	27
ข้อมูลจำนวนสถานที่ผลิตยาแผนปัจจุบันในจังหวัดกรุงเทพมหานคร	27
กรณีศึกษาตัวอย่างการฟ้องร้องคดีที่เกี่ยวข้อง	29
การรับรู้และการปรับตัว ของภาคธุรกิจและภาคประชาชนต่อพระราชบัญญัติ	31
การรับรู้และการปรับตัวของภาคธุรกิจ	31
การรับรู้และการปรับตัวของภาคประชาชน	32
3 วิธีดำเนินการวิจัย	34
การกำหนดประชากร และการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	34
กลุ่มประชากรที่ศึกษา	34
กลุ่มตัวอย่าง	34
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	35
การเก็บรวบรวมข้อมูล	46
การจัดกระทำข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูล	46
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	47
4 ผลการวิจัย	50
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	50
ระดับความรู้ การยอมรับ และความสัมพันธ์ระหว่างความรู้กับการยอมรับ ของพนักงานบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ	50
ระดับความรู้ การยอมรับ และความสัมพันธ์ระหว่างความรู้กับการยอมรับ ของแผนกต่าง ๆ ของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ	56
ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม	83

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะผลการวิจัย	87
ความมุ่งหมายของการวิจัย	87
ความสำคัญของการวิจัย	87
สมมติฐานในงานวิจัย	87
ขอบเขตของการศึกษาวิจัย	87
ขอบเขตของเนื้อหา	88
ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง	88
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย	88
การเก็บรวบรวมข้อมูล	88
การจัดกระทำข้อมูล และวิเคราะห์ผลข้อมูล	89
การจัดกระทำข้อมูล	89
การวิเคราะห์ข้อมูล	90
สรุปผลการวิจัย	90
ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างรวมทั้ง 3 กลุ่ม	90
ข้อมูลด้านความรู้ของกลุ่มตัวอย่างรวมทั้ง 3 กลุ่ม	91
ข้อมูลด้านการยอมรับของกลุ่มตัวอย่างรวมทั้ง 3 กลุ่ม	93
ข้อมูลด้านความสัมพันธ์ระหว่าง ความรู้ และการยอมรับ ในพระราชบัญญัติ ของพนักงานบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ	93
ข้อมูลคะแนนเฉลี่ยด้านความรู้ และการยอมรับ ของพนักงานบริษัทผลิตยา ในกรุงเทพฯ	93
การอภิปรายผล	94
ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างแผนกประกันคุณภาพ	95
ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างแผนกผลิต	97
ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างแผนกบริหาร	99
ความสัมพันธ์ระหว่าง ความรู้ และการยอมรับ	102
ข้อเสนอแนะ	103

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 (ต่อ)	
ข้อเสนอแนะในงานวิจัยครั้งต่อไป	103
บรรณานุกรม	104
ภาคผนวก	108
ภาคผนวก ก แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย	109
ภาคผนวก ข รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย	131
ภาคผนวก ค หนังสือขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย	133
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์	136



บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนสถานที่ผลิตยาแผนปัจจุบันในกรุงเทพมหานครแยกตามเขต	28
2 ความถี่ ค่าร้อยละ คะแนนของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่ม ด้านความรู้ในพระราชบัญญัติ	51
3 ค่าสูงสุด ต่ำสุด ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนฯคะแนน ด้านความรู้ในพระราชบัญญัติของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่ม	51
4 คำถามที่ใช้ซ้ำกันของแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่ม	52
5 ความรู้ในด้านต่าง ๆ ของบริษัทผลิตยา จากคำถามที่ใช้ร่วมกันในแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่ม	52
6 ค่าสูงสุด ต่ำสุด ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนฯด้านการยอมรับในพระราชบัญญัติของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่ม	54
7 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ และการยอมรับของพนักงานฝ่ายต่าง ๆ ของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ ต่อ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย	54
8 การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยคะแนนด้านความรู้ และ การยอมรับของพนักงานฝ่ายต่าง ๆ ของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ ต่อ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย	55
9 ความถี่ และ ค่าร้อยละ คะแนนผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกประกันคุณภาพด้านความรู้ในพระราชบัญญัติ	57
10 ค่าสูงสุด ต่ำสุด ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนฯ คะแนนด้านความรู้ในพระราชบัญญัติของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกประกันคุณภาพ	57
11 ค่าสูงสุด ต่ำสุด ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนฯ คะแนนด้านความรู้ในพระราชบัญญัติด้านต่าง ๆ ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกประกันคุณภาพ ...	58
12 จำนวน และ ค่าร้อยละ ผู้ตอบคำถามถูก เรื่องความรู้ในพระราชบัญญัติส่วนที่ 1 เป็นรายชื่อของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกประกันคุณภาพ	59
13 จำนวน และ ค่าร้อยละ ผู้ตอบคำถามถูก เรื่องความรู้ในพระราชบัญญัติส่วนที่ 2 เป็นรายชื่อของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกประกันคุณภาพ	61

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
14 ความถี่ และ ค่าร้อยละ คะแนนผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกประกันคุณภาพ ด้านการยอมรับในพระราชบัญญัติ	62
15 ค่าสูงสุด ต่ำสุด ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนฯ คะแนนด้านการยอมรับใน พระราชบัญญัติของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกประกันคุณภาพ	62
16 จำนวน และ ค่าร้อยละ การให้ความยอมรับในพระราชบัญญัติเป็นรายชื่อของผู้ตอบ แบบสอบถามกลุ่มแผนกประกันคุณภาพ	63
17 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ และ การยอมรับของพนักงานแผนประกัน คุณภาพของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ ต่อ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความ เสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย	64
18 การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยคะแนนด้านความรู้ และ การยอมรับของพนักงานแผนประกัน คุณภาพของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ ต่อ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความ เสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย	65
19 ความถี่ และ ค่าร้อยละ คะแนนผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกผลิตด้านความรู้ใน พระราชบัญญัติ	65
20 ค่าสูงสุด ต่ำสุด ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนฯ คะแนนด้านความรู้ใน พระราชบัญญัติของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกผลิต	66
21 ค่าสูงสุด ต่ำสุด ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนฯ คะแนนด้านความรู้ใน พระราชบัญญัติด้านต่าง ๆ ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกผลิต	67
22 จำนวน และ ค่าร้อยละ ผู้ตอบคำถามถูก เรื่องความรู้ในพระราชบัญญัติส่วนที่ 1 เป็นรายชื่อ ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกผลิต	68
23 จำนวน และ ค่าร้อยละ ผู้ตอบคำถามถูก เรื่องความรู้ในพระราชบัญญัติส่วนที่ 2 เป็นรายชื่อ ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกผลิต	70
24 ความถี่ และ ค่าร้อยละ คะแนนผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกผลิตด้านการยอมรับ ในพระราชบัญญัติ	71
25 ค่าสูงสุด ต่ำสุด ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนฯ คะแนนด้านการยอมรับใน พระราชบัญญัติของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกผลิต	71

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
26	จำนวน และ ค่าร้อยละ การให้ความยอมรับในพระราชบัญญัติเป็นรายชื่อของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกผลิต	71
27	การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ และ การยอมรับของพนักงานแผนกผลิตของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ ต่อ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย	73
28	การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยคะแนนด้านความรู้ และ การยอมรับของพนักงานแผนกผลิตของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ ต่อ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย	74
29	ความถี่ และ ค่าร้อยละ คะแนนผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกบริหารด้านความรู้ในพระราชบัญญัติ	74
30	ค่าสูงสุด ต่ำสุด ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนฯ คะแนนด้านความรู้ในพระราชบัญญัติของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกบริหาร	75
31	ค่าสูงสุด ต่ำสุด ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนฯ คะแนนด้านความรู้ในพระราชบัญญัติด้านต่าง ๆ ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกบริหาร	75
32	จำนวน และ ค่าร้อยละ ผู้ตอบคำถามถูก เรื่องความรู้ในพระราชบัญญัติส่วนที่ 1 เป็นรายชื่อ ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกบริหาร	77
33	จำนวน และ ค่าร้อยละ ผู้ตอบคำถามถูก เรื่องความรู้ในพระราชบัญญัติส่วนที่ 2 เป็นรายชื่อ ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกบริหาร	79
34	ความถี่ และ ค่าร้อยละ คะแนนผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกบริหารด้านการยอมรับในพระราชบัญญัติ	80
35	ค่าสูงสุด ต่ำสุด ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนฯคะแนนด้านการยอมรับในพระราชบัญญัติของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกบริหาร	80
36	จำนวน และ ค่าร้อยละ การให้ความยอมรับในพระราชบัญญัติเป็นรายชื่อของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกบริหาร	81
37	การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ และ การยอมรับของพนักงานแผนกบริหารของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ ต่อ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย	82

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
38 การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยคะแนนด้านความรู้ และการยอมรับของพนักงาน แผนกบริหารของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ ต่อ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อ ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย	83
39 ความถี่ และ ค่าร้อยละ ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่ม	83
40 ความถี่ และ ค่าร้อยละ ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละ แผนก	85



บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการศึกษา	6
2 แผนภูมิแสดงวงจรการผลิตสินค้าสำหรับผู้บริโภค	17
3 แผนที่กรุงเทพมหานคร	25
4 การแปลผลระดับความรู้ในพระราชบัญญัติ	43
5 การแปลผลระดับความรู้ในพระราชบัญญัติของแบบสอบถามตอนที่ 1	43
6 การแปลผลระดับความรู้ในพระราชบัญญัติของแบบสอบถามตอนที่ 2	44
7 การแปลผลระดับการยอมรับในพระราชบัญญัติ	45



บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในยุคโลกาภิวัตน์ ที่มีการแข่งขันกันสูงในธุรกิจการค้าประเภทต่างๆ ธุรกิจแต่ละประเภทต่างแข่งขันกันในการผลิตสินค้า และบริการ เพื่อผลกำไรสูงสุดของแต่ละองค์กร สินค้าชนิดใหม่ๆ ต่างออกสู่ท้องตลาดในแต่ละวัน และไม่เพียงแต่สินค้าที่ผลิตจากบริษัทในประเทศเท่านั้น ยังมีสินค้าอีกมากมายหลากหลายชนิด ที่นำเข้าจากต่างประเทศ หลายครั้งสินค้าเหล่านั้นกลับเป็นอันตรายต่อผู้บริโภค เพราะกระบวนการผลิต การจัดการที่ไม่ได้มาตรฐาน ความประมาทเลินเล่อ หรือความตั้งใจเพื่อนำมาซึ่งกำไรสูงสุดของธุรกิจ โดยไม่ได้สนใจว่าความเสียหายที่เกิดจากสินค้านั้นจะส่งผลร้ายแรงต่อผู้บริโภคที่ใช้สินค้านั้นอย่างไร

แม้ว่าตามกฎหมายแล้ว จะเปิดโอกาสให้ ผู้บริโภคในฐานะผู้เสียหาย มีโอกาสฟ้องร้องเอาผิดกับผู้ผลิต ผู้จัดจำหน่าย สินค้าที่ทำให้เกิดความเสียหายกับตนได้ แต่ด้วยกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ไม่ค่อยอำนวยความสะดวกให้กับผู้บริโภคมากนัก ในการต่อสู้คดีในชั้นศาล

ประเทศต่างๆ จึงพัฒนากฎหมาย เพื่อคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับการคุ้มครองมากยิ่งขึ้น โดยกฎหมายหนึ่งที่มีการพัฒนาใช้อย่างแพร่หลายคือ Product liability Law หรือ กฎหมายความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ซึ่งในประเทศไทยนั้น ได้มีการยกเว้น และดำเนินการต่างๆ จนมีผลบังคับใช้ เมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2552 โดยที่เนื้อหาของกฎหมาย เป็นการให้โอกาสผู้บริโภค ผู้เสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ฟ้องร้องเอาผิดได้จากทั้งผู้ผลิต ผู้ขาย หรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการผลิต การออกแบบที่ทำให้สินค้านั้นกลายเป็นสินค้าไม่ปลอดภัย โดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลในการฟ้องของผู้เสียหาย

ธุรกิจอุตสาหกรรมต่างๆ ในประเทศไทย จึงมีความกังวลว่ากฎหมายฉบับนี้ จะกลายเป็นอุปสรรคในการดำเนินธุรกิจ เปิดช่องให้มีการฟ้องร้องเกิดขึ้นมากมาย นำมาซึ่งความเสียหายในการดำเนินธุรกิจ ทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อุตสาหกรรมยา ซึ่งถือว่าเป็นอุตสาหกรรมที่มีความเสี่ยงสูง เพราะยาถือว่าเป็นสินค้าอันตรายที่มีความเสี่ยงอยู่ในตัวอยู่แล้ว อันเนื่องมาจากผลข้างเคียงอันเกิดจากการใช้ยาทุกชนิด ทำให้บุคลากรในอุตสาหกรรมยา จำเป็นต้องเรียนรู้ และปรับตัวรับกับกฎหมายฉบับนี้ที่มีผลบังคับใช้แล้ว ให้ได้อย่างทันทั่วทั้งที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการให้ความสำคัญกับการตรวจสอบผลิตภัณฑ์ในทุกขั้นตอน ตั้งแต่การออกแบบ การผลิต จนถึงบรรจุภัณฑ์ รวมถึงศึกษารายละเอียด ขอบเขต เงื่อนไขในการใช้กฎหมายนี้ เพื่อป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้นกับธุรกิจ แต่เมื่อเราศึกษากฎหมายฉบับนี้ จะพบว่า นอกจากจะเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค

ผู้ได้รับความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยแล้ว ทางอ้อมยังเป็นเหมือนมาตรฐานตรวจสอบสำหรับสินค้าประเภทต่างๆ ทั้งผลิต และนำเข้า เพื่อให้ได้สินค้าที่มีคุณภาพดี ได้มาตรฐาน มีการควบคุมคุณภาพ มีความปลอดภัยต่อผู้บริโภค ซึ่งจะนำประโยชน์มายังธุรกิจเอง ที่จะได้ระบบการ ออกแบบ การผลิตสินค้า การบรรจุภัณฑ์ ที่ได้มาตรฐานมากยิ่งขึ้น ประสิทธิภาพในการทำงานของธุรกิจมีมากขึ้น ทั้งยังส่งผลดีต่อภาพลักษณ์ของสินค้าของธุรกิจ ในการแข่งขันในตลาดทั้งในประเทศ และนอกประเทศ อันเนื่องมาจากการปฏิบัติตามกฎหมายฉบับนี้

กฎหมายฉบับนี้มีวัตถุประสงค์หลัก ให้ความเป็นธรรมกับผู้เสียหาย คัดครองสิทธิผู้บริโภคจากการถูกเอาเปรียบจากธุรกิจที่ไม่รับผิดชอบ ในการผลิตสินค้า หรือนำเข้าสินค้า ที่ไม่ได้มาตรฐาน ไม่มีความปลอดภัย แต่ก็ได้ไม่ต้องการเป็นอุปสรรค หรือ กีดกันทางการค้า กับธุรกิจ ต่างๆ ในการดำเนินงาน เพียงแต่มุ่งสร้างความเสมอภาค ในสังคมให้เกิดขึ้น ไม่ว่าจะฝ่ายผู้บริโภค หรือ ฝ่ายธุรกิจ ผู้บริโภคมีสิทธิ์ที่จะได้สินค้า และบริการที่มีมาตรฐาน มีความปลอดภัย และเมื่อเกิดความเสียหายขึ้นจากการใช้สินค้า ก็มีสิทธิ์ที่จะฟ้องร้อง เรียกค่าเสียหายที่เกิดขึ้นได้ ขณะที่ธุรกิจถ้าปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด ก็จะได้รับประโยชน์จากการผลิตสินค้าที่ได้ มาตรฐานมากยิ่งขึ้น ส่งเสริมประสิทธิภาพในการทำงานองค์กรให้ดียิ่งขึ้น เพียงแต่ต้องมีความเข้าใจ ในกฎหมายนี้อย่างถ่องแท้ด้วย

เมื่อองค์กรภาคธุรกิจได้รับรู้แล้วว่า จะต้องมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ อย่างแน่นอน ทำให้เกิดการตื่นตัวเพื่อเตรียมพร้อมรับความเปลี่ยนแปลง และผลกระทบที่เกิดจากการบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้ ที่อาจจะทำให้เกิดการฟ้องร้องบริษัทผู้ประกอบการได้ง่าย และเพิ่มมากขึ้น ดังเช่นการฟ้องร้องที่พบในต่างประเทศ ที่ผู้เสียหายได้ยื่นฟ้องบริษัทว่าไม่มีเอกสารคำเตือนที่ชัดเจน จนทำให้บริษัทผู้ผลิตต้องชดใช้ความเสียหายที่เกิดขึ้น (ศักดา ธนิตกุล. 2553: 58) องค์กรภาคธุรกิจจึงจัดสัมมนาเผยแพร่ความรู้ ความเข้าใจ รายละเอียดของพระราชบัญญัตินี้ ทั้งที่เป็นการจัดงานโดยองค์กรของรัฐ และการจัดงานขององค์กรภาคธุรกิจ ที่มีให้กับ องค์กรธุรกิจกลุ่มต่าง ๆ ทั้ง กลุ่มยาและเวชภัณฑ์ กลุ่มยานยนต์ กลุ่มอสังหาริมทรัพย์ เป็นต้น

จากข่าวประกาศต่าง ๆ จะพบว่าตั้งแต่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา จนถึงวันบังคับใช้จริง ในวันที่ 20 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2552 สืบเนื่องถึงปัจจุบันองค์กรภาคธุรกิจต่าง ๆ มีความกระตือรือร้น จัดฝึกอบรมกันอย่างกว้างขวาง และต่อเนื่อง บริษัทรับฝึกอบรมในธุรกิจ ต่างก็บรรจุหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับความรู้พระราชบัญญัตินี้ เข้าไว้ในโปรแกรมฝึกอบรมที่นำเสนอต่อ บริษัทต่าง ๆ ซึ่งต่างกับข่าวสารทางภาคประชาชน ที่ดูเหมือนว่าจะขาดความสนใจ และเอาใจใส่ ทั้งในการให้ความรู้แก่ประชาชนของภาครัฐ และชวนขยายหาความรู้เพิ่มเติมของภาคประชาชนเอง ทั้งที่พระราชบัญญัตินี้เปรียบเสมือนเครื่องมือใหม่ ที่ดีกว่าเดิมในการปกป้องคุ้มครองสิทธิของประชาชนในฐานะผู้บริโภคให้ดีขึ้น ไม่ถูกเอาเปรียบจากภาคธุรกิจมากเกินไป ภายใต้สภาวะ

สภาวะทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงซับซ้อนขึ้น

ด้วยข้อมูลดังที่ได้นำเสนอไปนั้น เป็นเหตุผลที่จูงใจให้ผู้วิจัยศึกษา “ ความรู้และการยอมรับของบริษัทผลิตยา ต่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ” เพื่อจะได้ทราบถึงระดับความรู้และการยอมรับของบริษัทผลิตยา ต่อพระราชบัญญัติฉบับนี้ เพื่อเป็นข้อมูลให้บริษัทผลิตยา ได้ตระหนักถึงความสำคัญและข้อบังคับของพระราชบัญญัติฉบับนี้ เพื่อเป็นแนวทางในการเปลี่ยนแปลงเพื่อรับสถานการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้นจากพระราชบัญญัติฉบับนี้ต่อบริษัทในอนาคต ตลอดจนถึงพฤติกรรมในการทำงานที่เปลี่ยนไปของพนักงาน เมื่อบริษัทนั้นต้องปรับเปลี่ยนรูปแบบการทำงาน เพื่อให้ได้คุณภาพ และมีมาตรฐานมากขึ้นในการผลิตสินค้า รวมถึงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่างๆ เกี่ยวกับการใช้กฎหมายนี้ ว่าจะเป็นอุปสรรคหรือไม่ต่อการดำเนินธุรกิจของบริษัทต่างๆ เพื่อใช้เป็นกรณีศึกษาสำหรับใช้แก้ไข บทบัญญัติต่างๆ ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ต่อไปในภาคหน้า

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งจุดประสงค์ไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาถึงความรู้ ต่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้น จากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาถึงการยอมรับ ต่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อเสนอแนะแนวทางที่จำเป็น ในการปรับตัวต่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 แก่บริษัทผลิตยาในประเทศไทย

ความสำคัญของการวิจัย

1. ผลการศึกษาที่ได้สามารถใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้น สำหรับผู้บริหารของบริษัทผลิตยา ในกรุงเทพฯ ในการประเมินถึงระดับความรู้ ต่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ของพนักงานแผนกต่าง ๆ ของตน
2. ผลการศึกษาที่ได้ สามารถใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้นสำหรับผู้บริหารของบริษัทผลิตยา ในกรุงเทพฯ ในการประเมินถึงระดับการยอมรับ ต่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร
3. นำข้อมูลที่ได้ มาใช้เป็นแนวทางที่จำเป็นต่อการปรับปรุงการทำงาน ของบริษัทผลิตยาในประเทศไทย อันเนื่องมาจากการบังคับใช้ของ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้น

จากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

4. ภาครัฐกิจ สามารถนำผลการศึกษานี้ ไปใช้วางแผนการฝึกอบรมพนักงาน ในเรื่องของพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ได้อย่างเหมาะสมมากยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

เพื่อให้การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นไปตามความมุ่งหมายของการศึกษาวิจัยที่วางไว้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาไว้ดังนี้

1. ขอบเขตของเนื้อหา

การศึกษานี้ มุ่งศึกษาเกี่ยวกับเพื่อศึกษาถึงระดับความรู้และการยอมรับ ต่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร ที่ผลิตยาแผนปัจจุบันที่ผ่านการรับรองมาตรฐานการผลิตยา ตามกฎกระทรวง พ.ศ. 2546 จำนวน 92 บริษัท

2.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัย 20 บริษัทจากประชากรข้างต้น โดยการจัดตารางแจกแจงความถี่ และใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง ทั้งหมด 4 เขต โดยเลือกเขตที่มีจำนวนบริษัทผลิตยามากที่สุด 8 บริษัท ซึ่งมีอยู่ 2 เขต คือ จตุจักร และวังทองหลาง กับเขตมีนบุรี และเขตบางกอกใหญ่

การเก็บข้อมูล จะทำการศึกษาจาก ผู้ให้ข้อมูลฝ่ายผลิต (Production) ผู้ให้ข้อมูลฝ่ายประกันคุณภาพ (Quality Assurance) และผู้ให้ข้อมูลฝ่ายผู้บริหารระดับสูงขึ้นไป (Chief Executive, Owner or CEO) ของแต่ละบริษัท

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ความรู้ มีดังต่อไปนี้

- ผู้มีหน้าที่ปฏิบัติการในบริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร มีความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่ต้องรับผิดชอบตามที่ระบุในพระราชบัญญัติ ความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

- ผู้มีหน้าที่ปฏิบัติการในบริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร มีความรู้เกี่ยวกับการบังคับใช้ ตามที่ระบุในพระราชบัญญัติ ความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

- ผู้ที่มีหน้าที่ปฏิบัติการในบริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร มีความรู้เกี่ยวกับการละเมิด ตามที่ระบุในพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย
- ผู้ที่มีหน้าที่ปฏิบัติการในบริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร มีความรู้เกี่ยวกับการชดใช้ ตามที่ระบุใน พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

3.2 การยอมรับ มีดังต่อไปนี้

- ผู้ที่มีหน้าที่ปฏิบัติการในบริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร มีการยอมรับในลักษณะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ต่อกฎหมายพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

นิยามคำศัพท์เฉพาะ

1. บริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร

บริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร คือ บริษัทที่ผลิตยาแผนปัจจุบันที่ผ่านการรับรองมาตรฐานการผลิตยา ตามกฎกระทรวงพ.ศ. 2546 และมีสถานที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร

2. ความรู้

ความรู้ คือ ความเข้าใจ เข้าถึง ในหลักการและรายละเอียดของเรื่องที่ตนได้พบหรือ ที่ตนศึกษาอยู่ ในที่นี้ คือ ความเข้าใจถึงหลักการ และรายละเอียดของมาตราต่าง ๆ ในพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ซึ่งจะมีผลกระทบกับการทำงานของบริษัทผลิตยา ที่จำเป็นต้องรับรู้ และเข้าใจเพื่อใช้เปลี่ยนแปลง ปรับปรุง กระบวนการทำงานด้านต่าง ๆ ของบริษัทให้เหมาะสม อันเป็นผลสืบเนื่องจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้

ความรู้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 4 ด้านดังนี้

2.1 ความรู้ในสิ่งที่ต้องรับผิดชอบ หมายถึง ความเข้าใจในความหมายของคำต่าง ๆ ในพระราชบัญญัติ เช่น สินค้าที่ไม่ปลอดภัย สินค้าในขอบเขตของกฎหมายฉบับนี้ ผู้ประกอบการผู้เสียหาย ความเสียหาย เป็นต้น

2.2 ความรู้เกี่ยวกับการบังคับใช้ หมายถึง ความเข้าใจในรายละเอียดของการเริ่มใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ รวมถึงอายุความในการฟ้องร้องของกฎหมายฉบับนี้ในกรณีต่าง ๆ

2.3 ความรู้เกี่ยวกับการละเมิด หมายถึง ความเข้าใจในรายละเอียดของหลักการรับผิดชอบโดยเคร่งครัด หลักการพิสูจน์ในความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้า ว่าใครหรือองค์กรใดต้องรับผิดชอบในการพิสูจน์ความเสียหายนั้น หลักพินิจในกรณีต่าง ๆ ของ “ผู้ประกอบการ” ในความหมายของพระราชบัญญัติฉบับนี้

2.4 ความรู้เกี่ยวกับการชดใช้ หมายถึง ความเข้าใจในรายละเอียดของการรับผิดชอบ

ค่าเสียหายต่าง ๆ ให้กับผู้เสียหายจากการใช้สินค้าที่ก่อให้เกิดความเสียหาย

3. การยอมรับ

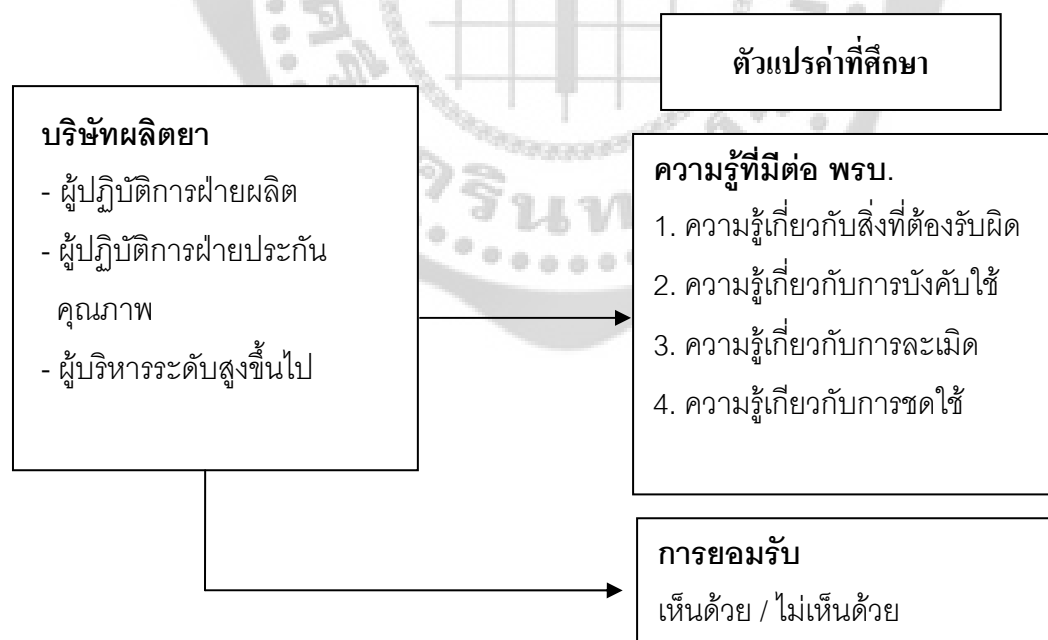
การยอมรับ คือ ระดับการยอมรับที่บริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร มีการประเมินถึงพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

4. ผู้ที่มีหน้าที่ปฏิบัติการในบริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร

ในการศึกษาครั้งนี้ ประกอบด้วย 3 ฝ่าย คือ ผู้ปฏิบัติการฝ่ายผลิต (Production) ผู้ปฏิบัติการฝ่ายประกันคุณภาพ (Quality Assurance) และผู้บริหารระดับสูงขึ้นไป (Chief Executive, Owner or CEO)

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการศึกษาด้านความรู้และการยอมรับของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย มีกรอบแนวคิดวิจัยดังนี้



ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการศึกษา

สมมติฐานในงานวิจัย

สมมติฐานในงานวิจัย

1. พนักงานของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร มีความรู้ต่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ในระดับสูง
2. พนักงานของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร ไม่ยอมรับในพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551



บทที่ 2

ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าข้อมูล เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ประวัติความเป็นมาของการคุ้มครองผู้บริโภคในประเทศไทย
2. รายละเอียด ของ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย
3. ความรู้ต่าง ๆ ในพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย
4. การปรับใช้ความรู้ในพระราชบัญญัติขององค์กรภาคธุรกิจ
5. รายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ผลิตยาแผนปัจจุบันในจังหวัดกรุงเทพมหานคร
6. กรณีศึกษาตัวอย่างการฟ้องร้องคดีที่เกี่ยวข้อง
7. การรับรู้ และปรับตัวของภาคธุรกิจ และภาคประชาชนต่อกฎหมายฉบับนี้

1. ประวัติความเป็นมาของการคุ้มครองผู้บริโภคในประเทศไทย

1.1 ความเป็นมาของการคุ้มครองผู้บริโภคในประเทศไทย

การคุ้มครองสิทธิผู้บริโภค หมายถึง การที่รัฐเข้ามาดูแลป้องกันรักษาสิทธิของผู้บริโภคไม่ให้ผู้ประกอบการเอาเปรียบในการซื้อขายสินค้า และบริการ และเพื่อสร้างนิสัยในการบริโภคของประชาชนที่เป็นการส่งเสริมพละการ ประหยัด และสามารถให้ทรัพยากรของชาติ ให้เป็นประโยชน์มากที่สุด ตลอดจนการส่งเสริมให้ประชาชนผู้บริโภคได้รู้จักเลือกซื้อ เลือกใช้สินค้า หรือบริการที่ดีมีคุณภาพได้อย่างเป็นธรรม ปลอดภัยและประหยัด (เพชรรัตน์ ชวนานนท์; และ สรวลี บุญเส็ง. 2552: ออนไลน์)

แต่อย่างที่เราทราบกันดีจากข่าวต่าง ๆ ว่า ผู้บริโภคในประเทศไทยยังไม่ได้ได้รับการปกป้องดูแลเท่าที่ควร ทั้งที่ได้มีการออกกฎหมายหลาย ๆ ฉบับ เพื่อช่วยพิทักษ์สิทธิ และคุ้มครองผู้บริโภคให้ครอบคลุมรอบด้าน ส่วนหนึ่งมาจากรายละเอียดของกฎหมายนั้น ๆ ที่ยังมีช่องโหว่รวมถึงการไม่รู้ในข้อกฎหมายที่จะใช้รักษาสิทธิของผู้บริโภคเอง

การคำนึงถึงสิทธิของผู้บริโภคในประเทศไทยเป็นครั้งแรก เริ่มมีขึ้นโดยมีการใช้มาตรการทางกฎหมาย เพื่อป้องกันความเสียหายอันเกิดจากการบริโภคทางน่านม โดยมีการออกกฎหมายฉบับหนึ่งชื่อ “ พระราชบัญญัติทางน่านม พ.ศ. 2470 ” ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่

25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2470 ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปกพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว (สุขุม ศุภนิตย์. 2548: 24)

เมื่อประเทศพัฒนามากขึ้น ความเป็นอยู่ของประชาชนในประเทศก็ดีขึ้นเป็นลำดับ เริ่มเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตจากสังคมชนบทมาเป็นสังคมเมือง จากสังคมเกษตรกรรม เริ่มเข้าสู่สังคมอุตสาหกรรมมากขึ้น แม้ว่าประเทศไทยในตอนนั้นจะเริ่มใช้ประมวลกฎหมายที่มีแบบอย่างจากต่างประเทศ เช่น ประมวลกฎหมายอาญา หรือประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดต่อสังคม หรือเพื่อชดเชยความเสียหายต่อผู้ที่ถูกละเมิดมาเป็นเวลานานพอสมควรแล้วก็ตาม แต่ก็ยังต้องมีการพัฒนากฎหมายเฉพาะที่กำหนดให้ควบคุมกิจกรรมต่าง ๆ ของเอกชนที่ประกอบกิจการ ให้เกิดความปลอดภัย และเป็นธรรมต่อส่วนรวมอีกมากมาย กฎหมายเฉพาะตัวเหล่านี้มีลักษณะเป็นกฎหมายมหาชน ที่มีความมุ่งหมายเพื่อปกป้องคุ้มครองความปลอดภัย และป้องกันความเสียหายอันเนื่องจากการบริโภคของประชาชนทั่วไป ตัวอย่างเช่น พระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. 2484 พระราชบัญญัติควบคุมอาหาร พ.ศ. 2484 (พระราชบัญญัติทางน้ำนม 2470 เดิม) พระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพอาหาร พ.ศ. 2507 พระราชบัญญัติควบคุมการขาย พ.ศ. 2479 พระราชบัญญัติเครื่องสำอาง พ.ศ. 2517 เป็นต้น (สุขุม ศุภนิตย์. 2548: 24 - 25)

กฎหมายที่กล่าวมาข้างต้น มีลักษณะกำหนดอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานรัฐ ให้สามารถควบคุมกำกับผู้ประกอบการธุรกิจในการที่เกี่ยวข้องกับเครื่องอุปโภคบริโภคให้ต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้ เช่น ต้องจดทะเบียนสูตรผลิตภัณฑ์ จัดให้มีการทดสอบความปลอดภัย มีโฆษณาอย่างบังคับ เป็นต้น แต่ยังไม่มีการบัญญัติถึงการเยียวยาชดเชย หากเกิดความเสียหายเนื่องจากการบริโภค (สุขุม ศุภนิตย์. 2548: 25)

การพยายามให้มีกฎหมายรองรับคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค เริ่มเป็นรูปธรรมชัดเจนมากขึ้น เมื่อในปี พ.ศ. 2512 ได้มีความก้าวหน้าในเรื่องการคุ้มครองผู้บริโภค คือมีเจ้าหน้าที่สหพันธ์องค์การผู้บริโภคระหว่างประเทศ ได้เข้ามาชักชวนองค์การเอกชนในประเทศไทยให้เข้าร่วม แต่ยังไม่ประสบความสำเร็จ เนื่องจากองค์การเอกชนของประเทศไทยขณะนั้นยังไม่พร้อม อย่างไรก็ตาม สหพันธ์องค์การผู้บริโภคระหว่างประเทศยังคงใช้ความพยายาม ได้ส่งเจ้าหน้าที่เข้ามาชักชวนเป็นระยะ ๆ จนกระทั่งครั้งที่ 3 องค์การเอกชนของประเทศไทยในขณะนั้น (สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค. ม.ป.ป.: ออนไลน์) คือ สภาสตรีแห่งประเทศไทยตระหนักถึงความจำเป็น ในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับการบริโภคเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมปลอดภัย เมื่อได้รับการชักชวน จึงเสนอให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อการศึกษาปัญหาผู้บริโภคมีชื่อว่า “ คณะกรรมการศึกษาและส่งเสริมผู้บริโภค ” ในปีพ.ศ. 2514 และได้มีวิวัฒนาการเรื่อยมาในภาคเอกชน รวมทั้งได้ประสานงานกับภาครัฐบาลด้วย แต่แล้วในปี พ.ศ. 2519 คณะกรรมการที่ถูกตั้งขึ้นเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคกลับสลายไป

พร้อมกับเหตุการณ์ทางการเมือง

จนกระทั่งปี พ.ศ. 2522 ในสมัยพลเอกเกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ เป็นนายกรัฐมนตรี เล็งเห็นถึงความสำคัญ และความจำเป็นของการคุ้มครองผู้บริโภค จึงได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคอีกครั้งหนึ่งโดยมีรองนายกรัฐมนตรี นาย สมภพ โหตะกิตย เป็นประธานกรรมการ การปฏิบัติงาน โดยอาศัยอำนาจของนายกรัฐมนตรี และศึกษาหามาตรการการถาวรในการคุ้มครองผู้บริโภค ทั้งในหลักสารบัญญัติ และการจัดองค์การของรัฐเพื่อคุ้มครองผู้บริโภค จึงได้พิจารณายก ร่างกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค และรัฐบาลได้เสนอต่อรัฐสภา มีมติเห็นชอบเป็นเอกฉันท์ให้เป็นกฎหมายได้ รัฐบาลจึงได้นำร่างขึ้นบังคับใช้ ซึ่งได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม ให้ตราเป็นพระราชบัญญัติ ทรงลงพระปรมาภิไธยไว้ตั้งแต่วันที่ 30 เมษายน พ.ศ. 2522 และประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับพิเศษเล่มที่ 96 ตอนที่ 72 วันที่ 4 พฤษภาคม พ.ศ. 2522 มีผลการใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2522 เป็นต้นมา (สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค. ม.ป.ป.: ออนไลน์) และหลังจากนั้นอีกประมาณ 2 เดือน คือในวันที่ 2 กรกฎาคม พ.ศ. 2522 ได้มีการจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคขึ้นเป็นหน่วยงานสังกัด สำนักนายกรัฐมนตรี

เราจะเห็นได้ว่าการประกาศใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 นั้นก็มีกฎหมายอยู่หลายฉบับก่อนหน้านี้ ที่มีวัตถุประสงค์มุ่งให้ความคุ้มครองเกี่ยวกับการบริโภค แม้กระทั่งในปัจจุบัน กฎหมายเหล่านี้ก็ยังเหมาะสมจะใช้งานอยู่ แต่บางฉบับก็มีข้อบกพร่อง หรือเสื่อมความเหมาะสมลงไป และทำให้เกิดการบัญญัติกฎหมายใหม่ ๆ ขึ้นมา เช่น พระราชบัญญัติความรับผิดชอบ ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ.2551

2. รายละเอียดของพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

2.1 รายละเอียดของพระราชบัญญัติ

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ”

มาตรา 2[1] พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ในกรณีที่มีกฎหมายใดบัญญัติเรื่องความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยไว้โดยเฉพาะ ซึ่งให้ความคุ้มครองผู้เสียหายมากกว่าที่กำหนด ในพระราชบัญญัตินี้

ให้บังคับ ตามกฎหมายนั้น

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

“ **สินค้า** ” หมายความว่า สงหากริมทรัพย์ทุกชนิดที่ผลิตหรือนำเข้าเพื่อขาย รวมทั้งผลิตผลเกษตรกรรม และให้หมายความรวมถึงกระแสไฟฟ้า ยกเว้นสินค้าตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“ **ผลิตผล เกษตรกรรม** ” หมายความว่า ผลิตผลอันเกิดจากเกษตรกรรมต่างๆ เช่น การทำนา ทำไร่ ทำสวน เลี้ยงสัตว์ เลี้ยงสัตว์น้ำ เลี้ยงไหม เลี้ยงครั่ง เพาะเห็ด แต่ไม่รวมถึงผลิตผลที่เกิดจากธรรมชาติ

“ **ผลิต** ” หมายความว่า ทำ ผสม ปู่ง แต่ง ประกอบ ประดิษฐ์ แปรสภาพ เปลี่ยนรูป ดัดแปลง คัดเลือก แบ่งบรรจุ แซ่เยือกแข็ง หรือฉายรังสี รวมถึงการกระทำใดๆ ที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน

“ **ผู้เสียหาย** ” หมายความว่า ผู้ได้รับความเสียหายอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

“ **ความเสียหาย** ” หมายความว่า ความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยไม่ว่าจะเป็นความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ อนามัย จิตใจ หรือทรัพย์สิน ทั้งนี้ไม่รวมถึงความเสียหายต่อตัวสินค้าที่ไม่ปลอดภัยนั้น

“ **ความเสียหายต่อจิตใจ** ” หมายความว่า ความเจ็บปวด ความทุกข์ทรมาน ความหวาดกลัว ความวิตกกังวล ความเศร้าโศกเสียใจ ความอับอาย หรือความเสียหายต่อจิตใจอย่างอื่นที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน

“ **สินค้าที่ไม่ปลอดภัย** ” หมายความว่า สินค้าที่ก่อหรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นได้ไม่ว่าจะเป็นเพราะเหตุจาก ความบกพร่องในการผลิตหรือการออกแบบ หรือไม่ได้กำหนดวิธีใช้วิธีเก็บรักษา คำเตือน หรือข้อมูลเกี่ยวกับสินค้า หรือกำหนดไว้แต่ไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเจนตามสมควร ทั้งนี้โดยคำนึงถึงสภาพของสินค้า รวมทั้งลักษณะการใช้งานและการเก็บรักษาตามปกติธรรมดาของสินค้าอันพึงคาดหมายได้

“ **ขาย** ” หมายความว่า จำหน่าย จ่าย แจก หรือแลกเปลี่ยนเพื่อประโยชน์ทางการค้า และให้หมายความรวมถึงให้เช่า ให้เช่าซื้อ จัดหา ตลอดจนเสนอ ชักชวน หรือนำออกแสดงเพื่อการดังกล่าว

“ **นำเข้า** ” หมายความว่า นำหรือส่งสินค้าเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย

“ **ผู้ประกอบการ** ” หมายความว่า

- (1) ผู้ผลิต หรือผู้ว่าจ้างให้ผลิต
- (2) ผู้นำเข้า
- (3) ผู้ขายสินค้าที่ไม่สามารถระบุตัวผู้ผลิต ผู้ว่าจ้างให้ผลิต หรือผู้นำเข้าได้

(4) ผู้ซึ่งใช้ชื่อ ชื่อทางการค้า เครื่องหมายการค้า เครื่องหมาย ข้อความ หรือแสดงด้วยวิธีใดๆ อันมีลักษณะที่จะทำให้เกิดความเข้าใจได้ว่าเป็นผู้ผลิต ผู้ว่าจ้างให้ผลิต หรือผู้นำเข้า

มาตรา 5 ผู้ประกอบการทุกคนต้องร่วมกันรับผิดชอบผู้เสียหายในความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย และสินค้านั้นได้มีการขายให้แก่ผู้บริโภคแล้ว ไม่ว่าความเสียหายนั้นจะเกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อของผู้ประกอบการหรือไม่ก็ตาม

มาตรา 6 เพื่อให้ผู้ประกอบการต้องรับผิดชอบตามมาตรา 5 ผู้เสียหายหรือผู้มีสิทธิฟ้องคดีแทนตามมาตรา 10 ต้องพิสูจน์ว่าผู้เสียหายได้รับความเสียหายจากสินค้าของผู้ประกอบการและการใช้หรือการเก็บรักษาสินค้านั้นเป็นไปตามปกติธรรมดา แต่ไม่ต้องพิสูจน์ว่าความเสียหายเกิดจากการกระทำของผู้ประกอบการผู้ใด

มาตรา 7 ผู้ประกอบการไม่ต้องรับผิดชอบ ต่อความเสียหายอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หากพิสูจน์ได้ว่า

- (1) สินค้านั้นมิได้เป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย
- (2) ผู้เสียหายได้รู้อยู่แล้วว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หรือ
- (3) ความเสียหายเกิดขึ้นจากการใช้หรือการเก็บรักษาสินค้าไม่ถูกต้องตามวิธีใช้ วิธีเก็บรักษา คำเตือน หรือข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าที่ผู้ประกอบการได้กำหนดไว้อย่างถูกต้องและชัดเจนตามสมควรแล้ว

มาตรา 8 ผู้ผลิตตามคำสั่งของผู้ว่าจ้างให้ผลิต ไม่ต้องรับผิดชอบหากพิสูจน์ได้ว่า ความไม่ปลอดภัยของสินค้าเกิดจากการออกแบบของผู้ว่าจ้างให้ผลิต หรือจากการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ว่าจ้างให้ผลิต ทั้งผู้ผลิตไม่ได้คาดเห็นและไม่ควรจะได้คาดเห็นถึงความไม่ปลอดภัย

ผู้ผลิตส่วนประกอบของสินค้าไม่ต้องรับผิดชอบ หากพิสูจน์ได้ว่าความไม่ปลอดภัยของสินค้าเกิดจากการออกแบบหรือการประกอบ หรือการกำหนดวิธีใช้ วิธีเก็บรักษา คำเตือน หรือการให้ข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าของผู้ผลิตสินค้านั้น

มาตรา 9 ข้อตกลงระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบการ ที่ได้ทำไว้ล่วงหน้าก่อนเกิดความเสียหาย และประกาศหรือคำแจ้งความของผู้ประกอบการเพื่อยกเว้น หรือจำกัดความรับผิดชอบของผู้ประกอบการต่อความเสียหายอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย จะนำมาอ้างเป็นข้อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบไม่ได้ เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ ผู้บริโภคมีความหมายเช่นเดียวกับ นิยามคำว่า “ผู้บริโภค” ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค

มาตรา 10 ให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สมาคม และมูลนิธิ ซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้การรับรองตามกฎหมาย ว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค มีอำนาจฟ้องคดีเรียกค่า

เสียหายแทนผู้เสียหายได้ โดยให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการฟ้อง และดำเนินคดีแทนตามกฎหมายดังกล่าวมาใช้ บังคับโดยอนุโลมการฟ้องและดำเนินคดี แทนผู้เสียหายตามวรรคหนึ่ง ให้ได้รับยกเว้นค่าฤชาธรรมเนียมทั้งปวงแต่ไม่รวมถึงความรับผิดชอบในค่าฤชา ธรรมเนียมในชั้นที่สุด

มาตรา 11 นอกจากค่าสินไหมทดแทนเพื่อละเมิดตามที่กำหนดไว้ ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ศาลมีอำนาจกำหนดค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้ด้วย

(1) ค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อจิตใจ อันเป็นผลเนื่องมาจากความเสียหายต่อร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัยของผู้เสียหาย และหากผู้เสียหายถึงแก่ความตาย สามี ภริยา บุพการี หรือผู้สืบสันดานของบุคคลนั้นชอบที่จะได้รับค่าเสียหาย สำหรับความเสียหายต่อจิตใจ

(2) หากข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ประกอบการได้ผลิต นำเข้า หรือขายสินค้าโดยรู้อยู่แล้วว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หรือมิได้รู้เพราะความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง หรือเมื่อรู้ว่าสินค้าไม่ปลอดภัยภายหลังจากการผลิต นำเข้า หรือขายสินค้านั้นแล้วไม่ดำเนินการใดๆ ตามสมควรเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหาย ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบการจ่ายค่าสินไหมทดแทนเพื่อการลงโทษเพิ่มขึ้น จากจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่แท้จริงที่ศาลกำหนดได้ตามที่ศาลเห็นสมควร แต่ไม่เกินสองเท่าของค่าสินไหมทดแทนที่แท้จริงนั้น ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงพฤติการณ์ต่างๆ เช่น ความร้ายแรงของความเสียหายที่ผู้เสียหายได้รับ การที่ผู้ประกอบการรู้ถึงความไม่ปลอดภัยของสินค้า ระยะเวลาที่ผู้ประกอบการปกปิดความไม่ปลอดภัยของสินค้า การดำเนินการของผู้ประกอบการเมื่อทราบว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ผลประโยชน์ที่ผู้ประกอบการได้รับ สถานะทางการเงินของผู้ประกอบการ การที่ผู้ประกอบการได้บรรเทาความเสียหายที่เกิดขึ้น ตลอดจนการที่ผู้เสียหายมีส่วนในการก่อให้เกิดความเสียหายด้วย

มาตรา 12 สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยตามพระราชบัญญัตินี้ เป็นอันขาดอายุความเมื่อพ้นสามปีนับแต่วันที่ผู้เสียหายรู้ถึงความเสียหาย และรู้ตัวผู้ประกอบการที่ต้องรับผิดชอบ หรือเมื่อพ้นสิบปีนับแต่วันที่มีการขายสินค้านั้น

ในกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัย โดยผลของสารที่สะสมอยู่ในร่างกายของผู้เสียหายหรือเป็นกรณีที่ต้องใช้เวลาใน การแสดงอาการ ผู้เสียหายหรือผู้มีสิทธิฟ้องคดีแทนตามมาตรา 10 ต้องใช้สิทธิเรียกร้องภายในสามปีนับแต่วันที่รู้ถึงความเสียหายและรู้ตัวผู้ประกอบการที่ต้องรับผิดชอบ แต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่รู้ถึงความเสียหาย

มาตรา 13 ถ้ามีการเจรจาเกี่ยวกับค่าเสียหายที่พึงจ่าย ระหว่างผู้ประกอบการและผู้เสียหายหรือผู้มีสิทธิฟ้องคดีแทนตามมาตรา 10 ให้อายุความสะดุดหยุดอยู่ไม่นับในระหว่างนั้นจนกว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้บอกเลิกการเจรจา

มาตรา 14 บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ไม่เป็นการตัดสิทธิของผู้เสียหาย ที่จะเรียกค่าเสียหายโดยอาศัยสิทธิตามกฎหมายอื่น

มาตรา 15 สินค้าใดที่ได้ขายแก่ผู้บริโภคก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ ไม่อยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 16 ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวง เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

รายชื่อกฎหมายที่เกี่ยวข้องของพระราชบัญญัติฉบับนี้

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 และ พ.ศ. 2541

พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551

3. ความรู้ต่าง ๆ ในพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

ในปัจจุบันเรารู้เรื่องราวต่าง ๆ มากมายจากหลาย ๆ สื่อ ทั้งทางโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วิทยุ หรือสื่อออนไลน์ แต่ในบางกรณีสิ่งที่เรารู้มานั้น อาจจะไม่มีความหมาย หรือคำจำกัดความที่แตกต่างกันออกไปตามการใช้ หรือตามกฎหมายระเบียบข้อบังคับอื่น ๆ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในทางกฎหมายนั้น มีรายละเอียดปลีกย่อยมากมาย ในแต่ละบทบัญญัติ แต่ละมาตรา มีคำจำกัดความความหมายของสิ่งต่าง ๆ ที่แตกต่างจากที่เราเข้าใจโดยทั่วไป เนื่องจากในแต่ละกฎหมายนั้น ถูกร่างขึ้นมาโดยผ่านความเห็นชอบจากหลายองค์กร ที่บางองค์กรมีส่วนได้ส่วนเสีย เกี่ยวกับกฎหมายนั้น ๆ ทำให้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง เนื้อหาหลาย ๆ อย่างของกฎหมาย และทำให้คำจำกัดความ หรือความหมายของหลายสิ่งหลายอย่างต่างจากที่บุคคลทั่วไปได้รับทราบกัน

สำหรับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ก็เป็นเช่นเดียวกันในการพิจารณาร่างกฎหมายนี้ มีองค์กรที่เข้าร่วมชี้แจงข้อเท็จจริง และให้ข้อมูลสำหรับการพิจารณา ได้แก่ ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ผู้แทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (กรมประมง กรมปศุสัตว์ กรมวิชาการเกษตร และสำนักมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ) ผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ (กรมการค้าภายในและกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ) ผู้แทนกระทรวงอุตสาหกรรม (สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม) ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา ผู้แทนสำนักงานศาลยุติธรรม และผู้แทนสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ศักดา ธนิตกุล. 2553: 148)

เราจึงควรพิจารณาถึงรายละเอียดในพระราชบัญญัตินี้ว่า มีความแตกต่างจากเดิมอย่างไร อย่างไร และในด้านใดบ้าง โดยเราจะพิจารณาเรียงตามลำดับมาตราชดัดต่อไปนี้

3.1 ความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่ต้องรับผิดชอบ

ความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่ต้องรับผิดชอบจากข้อความในพระราชบัญญัติฉบับนี้นั้น ได้แก่ สินค้า ผู้ประกอบการ ผู้เสียหาย และ ความหมายของการกระทำต่าง ๆ ที่ทำให้เข้าข่ายในการกระทำ ความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้

3.1.1 สินค้า และสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

สินค้ามีความหมายแตกต่างกันไปตามคำจำกัดความในด้านต่าง ๆ ที่ได้บัญญัติไว้ บางครั้งเรียกได้อีกอย่างว่า ผลิตภัณฑ์ เช่น ในวิชาการตลาด สินค้า หมายถึง “ การนำผลิตผล หรือวัตถุดิบ ที่ได้จากธรรมชาติ เช่น ผัก ผลไม้ เนื้อ ปลา แร่ธาตุ ฯลฯ มาผ่านกรรมวิธีในการผลิต โดยอาจใช้เครื่องจักรออกมาเป็นสินค้า ” (ความรู้เกี่ยวกับสินค้า. 2552?: ออนไลน์) ในวิชาบัญชี สินค้า หมายถึง “ สินทรัพย์หมุนเวียนของกิจการที่มีไว้เพื่อจำหน่าย ตามลักษณะการประกอบธุรกิจ จำหน่ายให้กับผู้ซื้อ เพื่อหวังผลกำไร ” (สมาพร ดีวัน. 2546?: ออนไลน์) “ สินค้า (Goods) หมายถึง ผลิตภัณฑ์ที่มีตัวตนสามารถมองเห็นได้ จับต้องหรือสัมผัสได้ เช่น เครื่องคอมพิวเตอร์ สมาร์ทโฟน เสื้อผ้า กระเป๋า บ้าน รถยนต์ ฯลฯ ” (การขยาย. ม.ป.ป.: ออนไลน์)

3.1.1.1 ประเภทของสินค้า

สินค้ายังแบ่งย่อยออกเป็นหลายประเภทต่าง ๆ เช่น การแบ่งประเภทตามการมีตัวตนจับต้องได้ของสินค้า เป็น สินค้าคงทน กับสินค้าไม่คงทน แต่โดยทั่วไปแล้วจะทำการแบ่งประเภทของสินค้า ตามลักษณะของการซื้อของผู้บริโภค (วิมลศรี แสนสุข; ภัทรพร พลพนาธรรม; และ ญาณัญญา ศิริภักธธาดา. 2550?: 103)

(1) สินค้าอุปโภคบริโภค กับ สินค้าอุตสาหกรรม

สินค้าอุปโภคบริโภค คือ สินค้าที่ผู้บริโภคซื้อไปเพื่อใช้เองเป็นการส่วนตัว หรือเพียงเพื่อใช้ในครอบครัวของตน (มีนา เชาวลิต. 2541?: 121) สินค้าเหล่านี้เกือบทั้งหมดเป็นสิ่งที่จับต้องได้ เช่น สมาร์ทโฟน ยาสีฟัน แปรงสีฟัน ยาสระผม ตู้เย็น เครื่องซักผ้า โทรทัศน์ เสื้อผ้า รถยนต์ เป็นต้น สินค้าบางอย่างก็อาจจะเป็น บริการ หรือสินค้าที่จับต้องไม่ได้ เช่น กรรมธรรม์ประกันชีวิต

สินค้าอุตสาหกรรม คือ สินค้าที่ผู้ซื้อ ซื้อไปเพื่อผลิต หรือจำหน่ายต่อ ผู้ซื้อ และใช้ ส่วนมากเป็นองค์กร มีลักษณะพิเศษในการซื้อ คือ จะซื้อสินค้าเป็นจำนวนมากและมีการวางแผนงานในการซื้อสินคาล่วงหน้าไว้แล้ว สินค้าอุตสาหกรรมประเภทนี้ เช่น วัตถุดิบ เครื่องจักร ชิ้นส่วนสำเร็จรูป วัสดุที่ใช้ในงานผลิต เป็นต้น

ด้วยความเข้าใจทั่วไประหว่างสินค้าต่าง ๆ ยังรวมไปถึงการบริการ หรือการอำนวยความสะดวก

สะดวกซึ่งเป็นสิ่งที่จับต้องไม่ได้ เช่น บริษัทประกันชีวิต กองกรมธรรม์ประกันชีวิตประเภทต่าง ๆ เป็นสินค้าของบริษัท หรือสถานเสริมความงามต่าง ๆ มองโปรแกรมการลดความอ้วน การเสริมสวย เป็นสินค้า

ในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภคได้ให้ความหมายของคำว่าสินค้า ไว้ในมาตรา 3 ว่า “ สินค้า หมายความว่า สิ่งของที่ผลิตหรือมีไว้เพื่อขาย ” แม้ว่าในคำว่าสินค้าจะไม่ได้มีการระบุรวมถึง “ การบริการ ” แต่จากคำนิยามของคำต่าง ๆ ในมาตราเดียวกัน ทำให้ทราบได้ว่า การคุ้มครองตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค ครอบคลุมไปถึงการให้บริการด้วย

แต่ในพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าไม่ปลอดภัย กลับไม่มีบทบัญญัติใดที่กล่าวถึงการบริการเลย และระบุในนิยามของคำว่า “ สินค้า ” ว่าเป็น “ สิ่งหามิทรัพย์ ” ซึ่งหมายความว่า การให้บริการของผู้ให้บริการ หรือสถานประกอบการใด จะไม่สามารถฟ้องร้องเอาผิดด้วยพระราชบัญญัตินี้ได้ หากผู้บริโภคเกิดความไม่ปลอดภัยขึ้นจากการได้รับบริการ

สินค้าที่ไม่ปลอดภัยตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย จึงต้องเป็นสิ่งที่จับต้องเคลื่อนย้ายได้ และในกรณีที่เป็นผลผลิตทางการเกษตร ต้องเป็นผลผลิตที่เกิดจากกระบวนการเพาะปลูกโดยฝีมือมนุษย์ ไม่รวมผลผลิตที่เกิดตามธรรมชาติ สำหรับตัวสินค้าที่จะทำให้เกิดอันตรายขึ้นกับผู้บริโภคนั้น ต้องดูว่าสินค้านั้นทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้บริโภค หรือผู้ซื้อ เกิดจาก “ ความบกพร่องในการผลิตหรือการออกแบบ หรือไม่ได้กำหนดวิธีใช้วิธีเก็บรักษา คำเตือน หรือข้อมูลเกี่ยวกับสินค้า หรือกำหนดไว้แต่ไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเจนตามสมควร ทั้งนี้โดยคำนึงถึงสภาพของสินค้า รวมทั้งลักษณะการใช้งานและการเก็บรักษาตามปกติธรรมดาของสินค้านั้นพึงคาดหมายได้ ” ซึ่งเป็นการระบุไว้ในกฎหมายอย่างค่อนข้างละเอียด ซึ่งอาจจะกลายเป็นช่องทางสำหรับการต่อสู้คดีในศาลขององค์กรผู้ผลิตสินค้า ว่าได้ทำตามที่กฎหมายกำหนดอย่างครบถ้วนแล้ว ต่างจากกฎหมายประเภทเดียวกันของต่างประเทศส่วนใหญ่จะไม่ระบุรายละเอียดของ “ สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ”

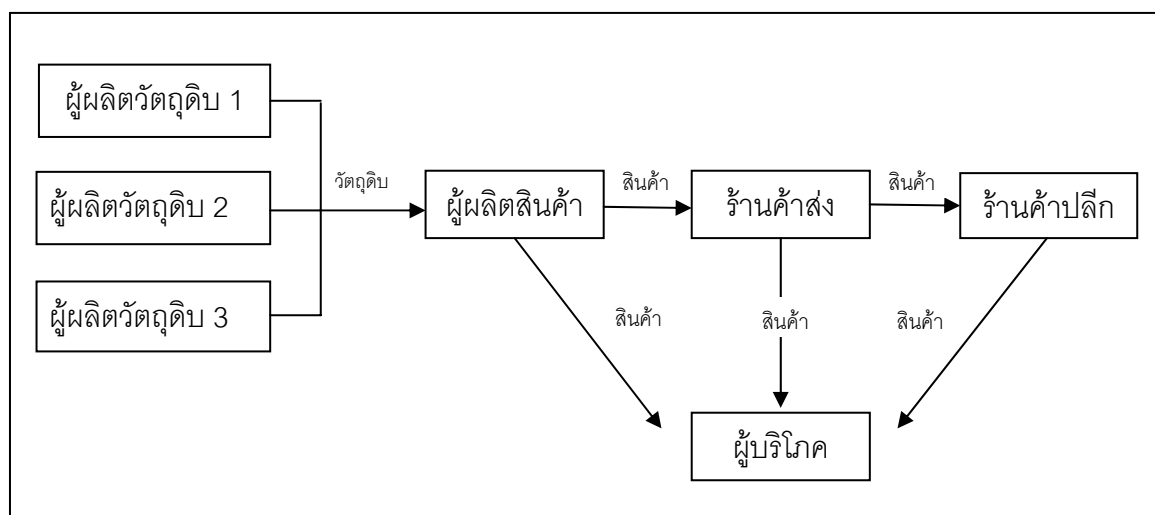
ปัจจุบันได้มีการออกกฎกระทรวงเพื่อยกเว้นให้สินค้า “ ยาและเครื่องมือแพทย์ที่ผู้ให้บริการสาธารณสุขได้ผลิตเพื่อนำ มาใช้กับผู้ป่วยหรือสัตว์เฉพาะรายที่ผ่านการตรวจรักษาหรือได้ผลิตตามคำสั่งของผู้ให้บริการสาธารณสุขผู้ตรวจรักษา เป็นสินค้าที่ได้รับยกเว้นตามกฎหมายว่าด้วยความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ”

3.1.2 ผู้ประกอบการ และผู้เสียหาย

3.1.2.1 ผู้ประกอบการ

ผู้บริโภคเมื่อได้รับความเสียหายจากการใช้สินค้า สิ่งที่ต้องคำนึงถึงในการฟ้อง

ฟ้องร้องคดีใช้ค่าเสียหายจากการใช้พระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย คือ ใครจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าบ้าง เพราะตามปกติแล้วผู้บริโภคไม่ได้ซื้อสินค้าจากผู้ผลิตโดยตรง แต่จะซื้อผ่านตัวแทนจำหน่ายในระดับต่าง ๆ แต่ก็อาจจะมีบางครั้งที่ผู้บริโภคนั้นซื้อสินค้าจากผู้ผลิตโดยตรงได้



ภาพประกอบ 2 ภาพแผนภูมิแสดงวงจรการผลิตสินค้าสู่ผู้บริโภค

ในพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยนั้น ได้ระบุนิยามของคำว่า “ ผู้ประกอบการ ” ซึ่งจะเป็นบุคคล หรือองค์กรที่ต้องรับผิดชอบเมื่อสินค้าที่ผลิตสร้างความเสียหายให้กับผู้ซื้อ ในความหมายที่กว้างมากครอบคลุม บุคคลหรือองค์กรแทบจะทุกระดับที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการนำสินค้านั้นสู่ผู้บริโภค นั่นคือบุคคลหรือองค์กรทุกระดับที่มีส่วนในการผลิตสินค้า นำเข้ามาเพื่อขาย หรือการจัดจำหน่ายผ่านไปยังร้านค้าปลีก ทำให้ผู้บริโภคได้ซื้อหาสินค้าชนิดนั้นได้ ถือว่าเป็นผู้ประกอบการทั้งสิ้น แม้แต่ในกรณีที่ เป็นเพียงผู้ขายสินค้า ผู้นำเข้าสินค้า แต่ถ้าเป็นผู้ขายสินค้า หรือผู้นำเข้าสินค้าที่ไม่สามารถหาตัวผู้ผลิตได้ หรือใช้ตราสินค้าที่ทำให้ผู้บริโภคเข้าใจว่าเป็นผู้ผลิต หรือถูกจ้างให้ผลิตสินค้านั้น ๆ ก็ให้นับรวมเป็นผู้ประกอบการทั้งสิ้น ทำให้บุคคลหรือองค์กรต่าง ๆ ต้องระมัดระวังในกระบวนการผลิต นำเข้า หรือจัดจำหน่าย เพราะตามพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยนั้น ผู้ที่เข้าหลักเกณฑ์ของคำว่า “ ผู้ประกอบการ ” จะไม่สามารถหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบไปได้ ยกตัวอย่างเช่น เมื่อผู้บริโภคได้ซื้อรถยนต์ยี่ห้อหนึ่ง จากตัวแทนจำหน่ายของรถยนต์ยี่ห้อนั้น เมื่อรถยนต์ทำให้เกิดความเสียหาย

ขึ้นกับผู้บริโภค ผู้บริโภคสามารถเรียกร้องความรับผิดชอบจากความเสียหายที่เกิดขึ้น จากตัวแทนจำหน่ายไล่ขึ้นไปจนถึงผู้ผลิต และผู้ผลิตขึ้นส่วนประกอบรถยนต์ได้

3.1.2.2 ผู้เสียหาย

สำหรับผู้เสียหายในความหมายของพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยนั้น คือ ผู้บริโภคที่ได้รับผลกระทบจากความเสียหายนั้น โดยไม่คำนึงว่าผู้เสียหายจะเป็นผู้ที่ซื้อ เช่าซื้อ หรือเป็นเจ้าของสินค้าชนิดนั้นตามกฎหมายสัญญาซื้อขายหรือไม่ก็ตาม เพียงแต่เป็นผู้ที่ใช้สินค้านั้นอย่างถูกต้องตามกฎหมาย เช่น ครอบครัวหนึ่งซื้อตู้เย็นหลังหนึ่งมาโดยบิดาเป็นผู้ทำสัญญาซื้อสินค้า แต่เมื่อบุตรคนหนึ่งได้ใช้ตู้เย็น และประสบเหตุถูกไฟฟ้าช็อต บุตรสามารถฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายกับผู้จัดจำหน่าย ไปจนถึงผู้ผลิตได้ แม้จะไม่ได้เป็นบุคคลผู้ทำสัญญาซื้อสินค้าชนิดนั้นก็ตาม

3.1.3 การเข้าถึงผู้บริโภคของสินค้า

ในปัจจุบันที่การแข่งขันในตลาดสินค้าทุกประเภท มีการแข่งขันกันสูงมาก สินค้าบางชนิดจากบางบริษัท ไม่สามารถแม้แต่จะทำให้สินค้าของตนมีรอบชีวิตตามปกติ ของวงจรชีวิตผลิตภัณฑ์ (Product Life Cycle) บริษัททุก ๆ บริษัทในทุกประเภทสินค้าจึงพยายามอย่างเต็มที่ ในทุกช่องทางการตลาด เพื่อให้สินค้าของตนอยู่ในตลาดได้

ผู้บริโภคจึงมีโอกาที่จะได้ใช้สินค้าได้ง่ายขึ้น จากการตลาดของบริษัทต่าง ๆ ที่ต้องการให้ผู้บริโภคได้มีโอกาสใช้สินค้าของตนให้มากที่สุด เพื่อสร้างความประทับใจ และเกิดความภักดีในตราสินค้า นำมาซึ่งการแจกจ่ายสินค้าตัวอย่าง ผ่านช่องทางการจัดจำหน่ายในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งก็หมายความว่าผู้บริโภคมีโอกาสเพิ่มขึ้นที่จะได้รับความเสียหายจากการใช้สินค้าเหล่านั้น ในกรณีที่สินค้าเหล่านั้น เป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย แม้ว่าสินค้าเหล่านั้นจะผ่านการพัฒนาอย่างดีแล้ว แต่การรับสินค้าของผู้บริโภค ผ่านสินค้าตัวอย่าง หรือสินค้าทดลองใช้ฟรี ๆ นั้น อาจจะถูกนำมาใช้เป็นข้ออ้างของบริษัทในการบอกว่า สินค้าของตนไม่ใช่สินค้าที่ไม่ปลอดภัย เพราะยังไม่ได้มีการจำหน่าย หรือ ผู้บริโภคไม่ได้มาด้วยการซื้อ

พระราชบัญญัติฉบับนี้จึงให้ความหมายครอบคลุม “ การขาย ” ว่าให้รวมถึง การจำหน่าย จ่าย แจก การเช่าซื้อ จัดหา หรือแลกเปลี่ยนเพื่อประโยชน์ทางการค้า ตลอดจนเสนอชักชวน หรือนำออกแสดงเพื่อการดังกล่าว เพื่อไม่ให้ภาคธุรกิจนั้นใช้เป็นข้ออ้างในการต่อสู้คดี ได้ว่าไม่ได้มีการซื้อขายสินค้าเกิดขึ้นจริง แม้ว่าผู้บริโภคจะได้รับ ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการใช้สินค้านั้นก็ตาม

3.2 ความรู้เกี่ยวกับการบังคับใช้

พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้น จากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ.

2551 ประกาศใช้ในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 125 ตอนที่ 36 หน้า 17 – 22 เมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2551 แต่เริ่มบังคับใช้ไปอีก 1 ปีต่อมา เมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2552

จาก 3.1.2.1 ที่พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ต้องระบุความหมายของคำว่า “ ผู้ประกอบการ ” ไว้อย่างละเอียด เพราะด้วยหลักการของกฎหมายฉบับนี้ ที่ต้องการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคให้ดีขึ้น ผู้ที่เป็นผู้ประกอบการทุกระดับจะต้องมีหน้าที่รับผิดชอบความเสียหายที่เกิดจากสินค้า แม้ว่าจะเป็นเพียงแค่ผู้จำหน่ายสินค้าก็ตาม เว้นเพียงแต่ว่า จะเป็นผู้จำหน่ายสินค้าที่สามารถรู้ตัวผู้ผลิตได้ ก็ะพ้นจากความรับผิดชอบ

นอกจากนี้ เพื่อเป็นการช่วยผู้บริโภคในเรื่องของสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครอง ในการฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายให้ดีขึ้น พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย จึงมีการ บัญญัติอายุความในการฟ้องร้องไว้ได้ถึง 10 ปี นับตั้งแต่วันที่ได้มีการจำหน่ายสินค้านั้น หรือ 3 ปีหลังจากเกิดความเสียหาย และรู้ตัวผู้ประกอบการแล้ว

ในกรณีที่ความเสียหายที่เกิดขึ้นกับร่างกาย แต่ความเสียหายนั้นต้องใช้เวลาในการแสดงอาการ พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ให้สิทธิในการฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายได้ยาวนานสูงสุด 10 ปีตั้งแต่วันที่ได้รับความเสียหายของร่างกาย เมื่อรวมกับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 ที่ออกมาพร้อมกัน ที่ช่วยเร่งรัดความเร็วในการพิจารณาคดีผู้บริโภคมากขึ้น ทำให้กลายเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพสำหรับผู้บริโภคในการฟ้องร้องเรียกค่าสินไหมทดแทน จากความเสียหายที่เกิดจากสินค้าไม่ปลอดภัย

และเช่นเดียวกับ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ได้ให้สิทธิคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สมาคมและมูลนิธิซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้การรับรองตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค มีอำนาจฟ้องคดีเรียกค่าเสียหายแทนผู้เสียหายได้ เป็นการอำนวยความสะดวกให้กับผู้บริโภคในการฟ้องร้อง โดยได้รับการยกเว้นค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ในการฟ้อง (แต่ไม่รวมค่าธรรมเนียมเมื่อถึงที่สุด)

3.3 ความรู้เกี่ยวกับการละเมิด

3.3.1 หลักการพิสูจน์

หลักการของกฎหมายฉบับนี้ บังคับให้ “ ผู้ประกอบการ ” ตามที่กฎหมายระบุ ต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้า ไม่ว่าจะตั้งใจให้เกิดขึ้น หรือจากความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ก็ตาม และไม่ยอมให้มีการทำสัญญาระหว่างผู้ประกอบการกับผู้บริโภค ในการจำกัดความรับผิดชอบด้วย

นอกจากนั้นกฎหมายฉบับนี้ ให้ความช่วยเหลือผู้บริโภคในการพิสูจน์ความเสียหายที่เกิดจากการใช้สินค้า โดยเพียงแค่พิสูจน์ว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้นมาจากการใช้สินค้าจริง ไม่

ต้องพิสูจน์ว่าเกิดความเสียหายขึ้นได้อย่างไร

ภาระการพิสูจน์ว่าสินค้าไม่ปลอดภัยนั้น ไม่ได้เกิดจากการผลิต หรือการออกแบบ จะเป็นหน้าที่ของ “ ผู้ประกอบการ ” ตามความหมายในพระราชบัญญัติ เพื่อให้ตนเองพ้นจากความรับผิดชอบ เนื่องจากคงเป็นเรื่องที่ยากสำหรับผู้เสียหายที่จะพิสูจน์ความบกพร่องของสินค้า ซึ่งปัจจุบันมีความซับซ้อนมากขึ้น

3.3.2 หลักการพินิจ

ตามกระบวนการของการผลิตสินค้าเพื่อนำออกจำหน่ายนั้น มีกระบวนการที่หลากหลาย ตั้งแต่การสั่งวัตถุดิบ ส่วนประกอบต่าง ๆ ของสินค้าที่จำเป็นในการผลิต นอกจากนี้ยังมีกระบวนการที่นำส่วนประกอบเหล่านั้นมารวมกันผลิตเป็นสินค้าออกมาวางขาย

ผู้ประกอบการตามกฎหมายนี้ที่ต้องมีส่วนรับผิดชอบต่อความเสียหาย ที่เกิดขึ้นจากสินค้า จึงมีตั้งแต่ ผู้ผลิตชิ้นส่วนวัสดุสำหรับผลิตสินค้า ผู้ผลิตสินค้าชนิดนั้น หรือรวมไปถึงผู้นำเข้า ผู้จัดจำหน่ายสินค้า ที่ไม่สามารถหาผู้ผลิตได้ การที่บุคคล และองค์กรต่าง ๆ เหล่านั้นจะพินิจได้ ก็ต้องพิสูจน์ให้เห็นดังต่อไปนี้

3.3.2.1 ผู้ผลิต

ต้องพิสูจน์ว่าสินค้าเป็นสินค้าปลอดภัย ความเสียหายที่เกิดขึ้น เกิดจากการใช้งานที่ผิดวิธี การไม่ปฏิบัติตามฉลากสินค้า ไม่ได้เกิดจากการออกแบบหรือการผลิตสินค้าของผู้ผลิต

3.3.2.2 ผู้ผลิตชิ้นส่วน

ต้องพิสูจน์ให้ได้ว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้นไม่ได้เกิดจากชิ้นส่วนประกอบที่ตนผลิตขึ้น

3.3.2.3 ผู้รับจ้างผลิตสินค้า

ต้องพิสูจน์ว่าสินค้าชนิดนั้นมีความบกพร่องจากการออกแบบสินค้าของผู้ว่าจ้างให้ผลิต ไม่เกี่ยวข้องกับกระบวนการผลิตของบริษัท

พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยฉบับนี้ มีลักษณะพิเศษที่กล่าวถึงไปแล้วใน 3.1.1 ว่ามีการให้นิยามของคำว่า “ สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ” ไว้ ซึ่งอาจเป็นข้อได้เปรียบให้ผู้ประกอบการที่ต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายให้เป็นข้อต่อสู้ในศาลว่า สินค้าของตนไม่ได้เป็น “ สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ” ตามที่นิยามไว้ในกฎหมาย

3.4 ความรู้เกี่ยวกับการชดเชย

ใช้หลักการในการเรียกค่าสินไหมทดแทนจากความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้า ตามหลักกฎหมายที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ในกรณีที่ผู้ประกอบการที่รับผิดชอบต่อความเสียหายนั้น รู้ว่าสินค้าของตนเป็นสินค้าที่

ไม่ปลอดภัย แต่ไม่ดำเนินการป้องกันใด ๆ ที่จะหลีกเลี่ยงความเสียหายนั้น ศาลมีอำนาจเพิ่มค่าสินไหมทดแทนได้ถึงสองเท่าของค่าสินไหมทดแทนที่แท้จริง

หลักการสำคัญที่กฎหมายฉบับนี้เพิ่มเข้ามา คือ การให้ค่าสินไหมทดแทนกับความเสียหายทางด้านจิตใจที่เกิดขึ้นจากความเสียหายทางร่างกาย เช่น ผู้เสียหายประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ ได้รับบาดเจ็บไม่มากเป็นเพียงแค่รอยฟกช้ำเล็กน้อย แต่ผู้เสียหายกลับหวาดกลัวจนไม่สามารถจะขับรถยนต์อีก ก็สามารถเรียกค่าเสียหายที่เกิดขึ้นกับจิตใจในรูปแบบนี้ได้ ซึ่งอาจจะมากกว่าค่าเสียหายทางกายที่บาดเจ็บเพียงเล็กน้อย

4. การปรับใช้ความรู้ในพระราชบัญญัติขององค์กรภาคธุรกิจ

ในการดำเนินกิจการต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรธุรกิจ สิ่งที่ต้องเผชิญอยู่ตลอดเวลา คือ การเปลี่ยนแปลง ทั้งที่เป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากเหตุปัจจัยภายใน (ซึ่งควบคุมได้) หรือการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากเหตุปัจจัยภายนอก (ซึ่งควบคุมไม่ได้) ปัจจัยภายในที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง เช่น นโยบายของผู้บริหาร วัฒนธรรมองค์กร โครงสร้างองค์กร กระบวนการทำงาน บุคลากรในองค์กร เป็นต้น ปัจจัยภายนอกที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง เช่น คู่แข่ง ลูกค้า สังคมภาวะเศรษฐกิจ นโยบายของภาครัฐ และการเปลี่ยนแปลงของกฎหมายต่าง ๆ

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากปัจจัยภายนอกนั้น เป็นปัจจัยที่ควบคุมไม่ได้ เพราะเกิดจากการกระทำของ บุคคลหรือองค์กรอื่น ๆ องค์กรภาคธุรกิจทำได้แต่เพียงต้องปรับตัว ปรับกลยุทธ์ขององค์กรให้สอดคล้อง และพร้อมรับกับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงนั้น

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจาก นโยบายของภาครัฐ และการเปลี่ยนแปลงของกฎหมาย ซึ่งหลาย ๆ ครั้งนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงใหญ่หลวงกับองค์กร เช่น นโยบายการส่งเสริมการลงทุนของภาครัฐในการสนับสนุนให้บริษัทรถยนต์ต่าง ๆ ผลิตรถยนต์ประหยัดน้ำมัน เพื่อสิ่งแวดล้อมและการประหยัดพลังงาน อีโคคาร์ (eco car) ที่ทำให้บริษัทผลิตรถยนต์ต่าง ๆ ต้องปรับปรุงสายการผลิตรถยนต์ของตนเอง หรือ การออกข้อห้ามต่าง ๆ ในการจำหน่ายยา และเวชภัณฑ์ เช่น การห้ามจำหน่าย ยาที่มีส่วนผสมของชูโดเฟรดิน เป็นต้น

พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย เป็นกฎหมายใหม่ ที่ทำให้เกิดผลกระทบกับองค์กรธุรกิจหลาย ๆ แห่ง ในการที่จะต้องมีความรับผิดชอบต่อผู้บริโภคมากขึ้น มีการควบคุมการผลิตสินค้าที่มีประสิทธิภาพ ระบบการตรวจสอบสินค้าที่รอบคอบรัดกุมยิ่งขึ้น รวมถึงระบบจัดจำหน่าย และเก็บรักษาที่ดี เพื่อไม่ให้เกิดสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ที่จะทำให้เกิดความเสียหายต่อผู้ใช้สินค้าได้

นอกจากนี้ยังรวมถึงรายละเอียดในเรื่องของอายุความ หลักการพิสูจน์ความเสียหาย การ

พิสูจน์ข้อกล่าวหา ข้อต่อสู้คดีเพื่อให้พ้นผิด รวมถึงหลักการในการชดเชยค่าเสียหายต่อคู่กรณี ผลจากการเปลี่ยนแปลงนี้ ทำให้องค์กรต้องปรับเปลี่ยนภายใน ในหลาย ๆ ด้าน เช่น กระบวนการทำงาน โครงสร้างองค์กร บุคลากรผู้รับผิดชอบ เพื่อรองรับพระราชบัญญัติฉบับนี้

สำหรับภาคธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการผลิตยา และเวชภัณฑ์นั้น ต้องพบกับความเปลี่ยนแปลงเช่นเดียวกัน เพราะยาและเวชภัณฑ์ เป็นสินค้าที่อยู่ในความควบคุมของพระราชบัญญัติฉบับนี้ และจากหัวข้อ 3.2 กฎหมายฉบับนี้ได้ขยายอายุความในการฟ้องร้องได้ถึง 10 ปีในกรณีที่ความเสียหายที่เกิดขึ้นแสดงผลช้า หรือต้องใช้เวลาในการแสดงผล

ซึ่งสินค้ายา และเวชภัณฑ์นั้น เป็นสินค้าชนิดหนึ่งที่มีผลข้างเคียงจากการใช้สูงอยู่แล้วตามปกติ เมื่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ได้เพิ่มความคุ้มครองผู้บริโภค ด้วยการขยายอายุความจากการฟ้องร้องในกรณีที่ความเสียหายแสดงผลช้า ทำให้ บริษัทผลิตยา และเวชภัณฑ์ ต้องปรับปรุงกระบวนการทำงานด้านต่าง ๆ โดยนำรายละเอียดความรู้ในพระราชบัญญัตินี้มาใช้ในองค์กร แต่เนื่องจากแต่ละหน่วยงานในองค์กร ต่างมีหน้าที่รับผิดชอบ และกระบวนการทำงานที่ต่างกัน แม้ว่าจะมีความรู้ในพระราชบัญญัตินี้เหมือนกัน แต่ควรจะเน้นด้านใดด้านหนึ่งเป็นพิเศษ ที่เกี่ยวข้องกับงานที่ทำอยู่ เช่น แผนกประกันคุณภาพ สมควรมีความรู้ในด้านสิ่งที่ต้องรับผิดชอบ การบังคับใช้ และด้านการละเมิดมากเป็นพิเศษ เพราะควรรู้ถึงบทนิยามสินค้าที่เกี่ยวข้อง รวมถึงรายละเอียดของกฎหมายที่จะนำมาประยุกต์ใช้ในเรื่องของ เอกสารหลักฐานการผลิต ว่าต้องเก็บนานขึ้นหรือไม่ ปรับรูปแบบอย่างไร แผนกผลิต ควรที่จะรู้ในด้านสิ่งที่ต้องรับผิดชอบ โดยเฉพาะ คำว่า สินค้า และผู้ประกอบการให้มาก เพื่อจะได้วิเคราะห์ได้ว่า ต้องปรับปรุงผลิตภัณฑ์ในด้านใดบ้าง ส่วนแผนกบริหาร ก็ต้องมีความรู้ในการชดเชยค่าเสียหาย เพื่อที่จะคำนวณได้ว่า ถ้าเกิดเหตุการณ์ขึ้น องค์กรจะต้องปฏิบัติตัวอย่างไร ต้องปรับเปลี่ยนนโยบายอะไรหรือไม่ เป็นต้น ซึ่งสามารถอธิบายในรายละเอียดได้ดังนี้

4.1 การนำความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่รับผิดชอบมาใช้ในองค์กร

ในบริษัทผลิตยาต่าง ๆ ทั้งที่รับจ้างผลิต หรือ คิดค้นวิจัยพัฒนายา และเวชภัณฑ์ขึ้นเอง ต่างต้องมีระบบควบคุม ตรวจสอบ การผลิตที่เข้มงวด เป็นปกติอยู่แล้ว เพราะสินค้าที่ผลิตนั้นเกี่ยวข้องกับชีวิต และความปลอดภัยของผู้บริโภค ยาที่ไม่ได้คุณภาพ หรือมีผลข้างเคียงแฝง อาจส่งผลเสียอย่างร้ายแรงให้กับผู้บริโภค และครอบครัว

กระบวนการผลิตยา ของบริษัทที่คิดค้นยาขึ้นเอง และรับจ้างผลิต ต้องมีแผนวิจัยและพัฒนา (Research and Development) แผนการผลิต (Production) แผนกตรวจสอบ (Quality Control) และประกันคุณภาพ (Quality Assurance) ที่เกี่ยวข้องกับในกระบวนการผลิตในเรื่องของความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่ต้องรับผิดชอบจากกฎหมายฉบับนี้ คือ ความหมายของ “ สินค้าที่ไม่

ปลอดภัย” ในหัวข้อ 3.1 ซึ่งเกี่ยวข้องกับการผลิตสินค้า ให้ความหมายไว้ว่า “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย” คือ “สินค้าที่ก่อหรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นได้ไม่ว่าจะเป็นเพราะเหตุจาก ความบกพร่องในการผลิตหรือการออกแบบ หรือไม่ได้กำหนดวิธีใช้วิธีเก็บรักษา คำเตือน หรือข้อมูลเกี่ยวกับสินค้า หรือกำหนดไว้แต่ไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเจนตามสมควร ทั้งนี้โดยคำนึงถึงสภาพของสินค้า รวมทั้งลักษณะการใช้งานและการเก็บรักษาตามปกติธรรมดาของสินค้าอันพึงคาดหมายได้”

จากความหมายนี้ ตั้งแต่เริ่มการพัฒนาขายชนิดหนึ่ง หน่วยวิจัยและพัฒนา ต้องทำการพัฒนาสูตรยา และทำการทดสอบ โดยเพิ่มความรัดกุมให้มากขึ้นกว่าเดิม และเก็บหลักฐานในการพัฒนาทุกชิ้น สำหรับใช้อ้างอิงเมื่อเกิดปัญหา รวมถึงการขออนุญาตจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสำหรับการจัดจำหน่ายยาชนิดนี้

สำหรับแผนการผลิต ตรวจสอบ และประกันคุณภาพยา (ทั้งของบริษัทยาที่ผลิตเอง และบริษัทที่รับจ้างผลิต) ต้องมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงระบบการผลิตใหม่ มีการตรวจสอบการทำงานที่มากขึ้น บ่อยครั้งขึ้น โดยเฉพาะ เครื่องจักรที่ใช้ในการผลิตว่าอยู่ในสภาพที่ดี และปลอดภัย ไม่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของคุณสมบัติยา ที่อาจทำให้ยานี้นั้นกลายเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย เมื่อผู้บริโภคใช้ รวมถึง วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต การขึ้นรูปบรรจุภัณฑ์ที่ได้คุณภาพ มีมาตรฐานทำให้การเก็บรักษายาอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ การเก็บรักษาสินค้าก่อนการจำหน่าย การขนส่ง ที่ต้องตรวจสอบเพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาด ทำให้ยาที่มีการเปลี่ยนแปลงจนกลายเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย โดยอ้างอิงจากกรอบนิยามของคำว่าสินค้าที่ไม่ปลอดภัยในพระราชบัญญัติฉบับนี้

4.2 การนำความรู้เกี่ยวกับการบังคับใช้มาใช้ในองค์กร

แผนกประกันคุณภาพยา จำเป็นต้องตรวจสอบข้อมูลของยาที่ได้ทำการผลิตในเรื่องของวันที่ผลิต ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อระบบการจัดเก็บเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการผลิต ที่เปลี่ยนแปลงไป แผนกประกันคุณภาพ จะรู้ว่าต้องเก็บเอกสารของสินค้าชนิดไหนบ้าง และจะต้องเก็บเอกสารของยาแต่ละชนิดเป็นเวลานานแค่ไหน จะเก็บไว้ที่ใดที่จะปลอดภัย และมีพื้นที่รองรับเพียงพอ หรือต้องมีการบันทึกเอกสารรูปแบบใหม่ๆ ขึ้น เพื่อแก้ปัญหาในการจัดเก็บเอกสารการผลิตหรือไม่

4.3 การนำความรู้เกี่ยวกับการละเมิดมาใช้ในองค์กร

นอกจากฝ่ายกฎหมายขององค์กร ที่จะต้องรู้และเข้าใจในพระราชบัญญัติฉบับนี้ อย่างถ่องแท้ในทุกด้าน ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักการพิสูจน์ในกรณีต่าง ๆ แผนกประกันคุณภาพ ก็จำเป็นต้องทราบถึงหลักการพินิจ และหลักการพิสูจน์เพื่อความพินิจด้วย เพื่อใช้ในการปรับปรุงระบบการทำงาน

จากรายละเอียดของพระราชบัญญัติฉบับนี้ องค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสินค้า มีหน้าที่ต้องพิสูจน์ถึงความปลอดภัยของสินค้าตนเองเพื่อให้พินิจ ดังนั้นเอกสารที่เกี่ยวข้องกับ

กระบวนการผลิต วิจัยและพัฒนา สินค้าชนิดนั้น รวมถึงตัวอย่างสินค้า เป็นหลักฐานสำคัญที่จะช่วยในการพิสูจน์ความปลอดภัยของสินค้า

แผนประกันคุณภาพ จำเป็นต้องวิเคราะห์ว่า เอกสารใดคือสิ่งจำเป็นที่ใช้เป็นหลักฐานในการพิสูจน์ได้ หรือ มีหลักฐานใดที่จำเป็นในการพิสูจน์ แต่องค์กรไม่เคยเก็บไว้ รวมถึงข้อเสนอแนะต่อผู้บริหารระดับสูง ในเรื่องการประสานงานกับคู่ค้า ทั้งที่ส่งวัตถุดิบ บรรจุภัณฑ์ เพื่อให้ช่วยเก็บหลักฐานบางอย่าง ที่จะใช้ในการพิสูจน์

4.4 การนำความรู้เกี่ยวกับการชดใช้มาใช้ในองค์กร

เป็นความรู้สำหรับผู้บริหารระดับสูง ที่จะใช้รายละเอียดของการชดเชยให้กับผู้เสียหายในทุกกรณี เพื่อกำหนดนโยบายในการเรียกคืนสินค้า การผลิต การประกันคุณภาพ บุคลากร การประชาสัมพันธ์ทำความเข้าใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการควบคุมค่าใช้จ่ายในด้านต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับการดำเนินธุรกิจขององค์กร และรับผิดชอบต่อผู้บริโภคอย่างดีที่สุด

จากความรู้ทั้ง 4 ด้านของพระราชบัญญัติที่สามารถเอามาปรับใช้ในแผนต่าง ๆ ดังที่อธิบายมานั้น จะเห็นได้ว่าสิ่งที่จะทำให้องค์กรธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการผลิตยา เปลี่ยนแปลงมากที่สุด คือ ต้นทุนในการวิจัย การผลิต และประกันคุณภาพ ที่เพิ่มขึ้น เพื่อป้องกันไม่ให้อายุที่ผลิตกลายเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย อาจทำให้ยามีราคาสูงขึ้น และอาจจะทำให้ขาดความคล่องตัวในการประสานและดำเนินงาน ด้วยเหตุผลเหล่านั้นอาจส่งผลให้ความสามารถในการแข่งขันขององค์กรลดต่ำลง ผู้บริหารระดับสูงขององค์กรธุรกิจเหล่านั้น มีหน้าที่จำเป็นต้องรู้และเข้าใจในกฎหมายฉบับนี้ในทุกด้าน เพื่อการวางนโยบายด้านต่าง ๆ รวมถึงการอนุมัติแผนงาน หรือการปรับปรุงกระบวนการทำงานให้สอดคล้อง และเหมาะสมกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากการบังคับใช้ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

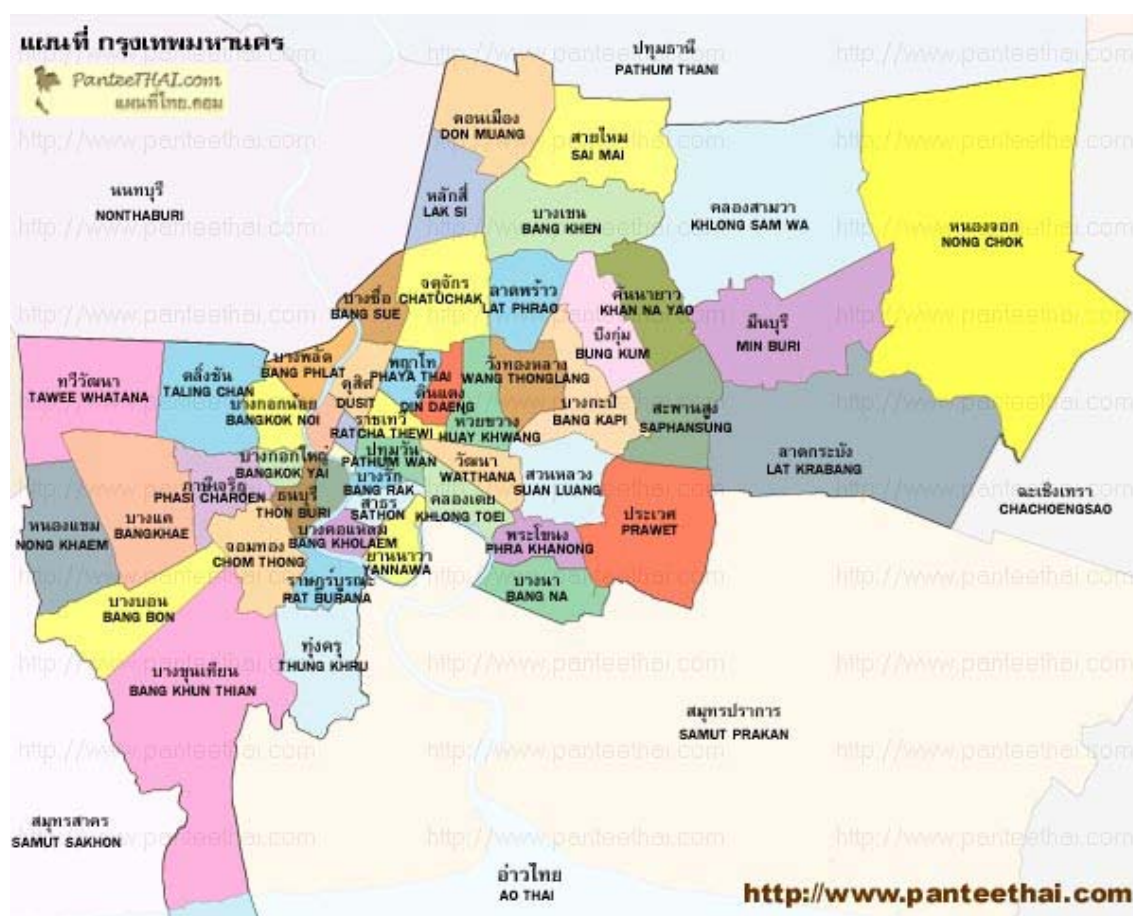
5. รายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ผลิตยาแผนปัจจุบันในจังหวัดกรุงเทพมหานคร

5.1 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของกรุงเทพมหานคร

กรุงเทพมหานคร เป็นเมืองหลวงของประเทศไทยในปัจจุบัน ได้รับการยกย่องว่าเป็นมหานครที่ใหญ่เป็นอันดับ 15 ของโลก มีความสำคัญมากทั้งกับประเทศไทย และภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ศูนย์ข้อมูลกรุงเทพมหานคร. 2554: ออนไลน์; อ้างอิงจาก สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร. 2552. รายงานประจำปี 2552 37 ปี กรุงเทพมหานคร. หน้า 30-31)

กรุงเทพมหานครเป็นจังหวัดที่มีความเจริญสูงสุดในทุก ๆ ด้าน เมื่อเทียบกับจังหวัดอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ สังคม การศึกษา เป็นศูนย์กลางของประเทศ สถานที่สำคัญต่าง ๆ ทั้งของราชการ และสำนักงานใหญ่ของธุรกิจเอกชน ต่างมีอาคารตั้งอยู่ที่นี่ ซึ่งเราสามารถจำแนกข้อมูล

ข้อมูลของกรุงเทพมหานครได้ดังต่อไปนี้



ภาพประกอบ 3 แผนที่กรุงเทพมหานคร

ที่มา: www.panteethai.com/1024/province.asp. (17, January). ภาพแผนที่กรุงเทพมหานคร (Online).

5.1.1 สภาพภูมิศาสตร์ และขนาดพื้นที่

กรุงเทพมหานครมีพื้นที่ 1,568.7 ตารางกิโลเมตร ทิศเหนือติดจังหวัดปทุมธานี และจังหวัดนนทบุรี ทิศใต้ติดจังหวัดสมุทรปราการ ทิศตะวันออกติดจังหวัดฉะเชิงเทรา ทิศตะวันตกติดจังหวัดนครปฐม และจังหวัดสมุทรสาคร แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 50 เขต โดยจัดเขตทั้งหมดออกเป็น 6 กลุ่ม (ศูนย์ข้อมูลกรุงเทพมหานคร. 2554?: ออนไลน์; อ้างอิงจาก คำสั่งกรุงเทพมหานครที่ 2460/2552. เรื่อง การแบ่งกลุ่มการปฏิบัติงานของสำนักงานเขต) เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพพื้นที่ เศรษฐกิจ สังคม และช่วยอำนวยความสะดวกให้กับประชาชน ดังนี้

กลุ่มกรุงเทพกลาง ประกอบด้วย เขตพระนคร เขตดุสิต เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย เขตสัมพันธวงศ์ เขตดินแดง เขตห้วยขวาง เขตพญาไท เขตราชเทวี และเขตวังทองหลาง

กลุ่มกรุงเทพใต้ ประกอบด้วย เขตปทุมวัน เขตบางรัก เขตสาทร เขตบางคอแหลม เขตยานนาวา เขตคลองเตย เขตวัฒนา เขตพระโขนง เขตสวนหลวง และเขตบางนา

กลุ่มกรุงเทพเหนือ ประกอบด้วย เขตจตุจักร เขตบางซื่อ เขตลาดพร้าว เขตหลักสี่ เขตดอนเมือง เขตสายไหม และเขตบางเขน

กลุ่มกรุงเทพตะวันออก ประกอบด้วย เขตบางกะปิ เขตสะพานสูง เขตบึงกุ่ม เขตคันนายาว เขตลาดกระบัง เขตมีนบุรี เขตหนองจอก เขตคลองสามวา และเขตประเวศ

กลุ่มกรุงธนเหนือ ประกอบด้วย เขตธนบุรี เขตคลองสาน เขตจอมทอง เขตบางกอกใหญ่ เขตบางกอกน้อย เขตบางพลัด เขตตลิ่งชัน และเขตทวีวัฒนา

กลุ่มกรุงธนใต้ ประกอบด้วย เขตภาษีเจริญ เขตบางแค เขตหนองแขม เขตบางขุนเทียน เขตบางบอน เขตราชบุรีบูรณะ และเขตทุ่งครุ

ลักษณะภูมิประเทศของกรุงเทพมหานครเป็นที่ราบลุ่ม มีระดับความสูงจากระดับน้ำทะเลปานกลางประมาณ 1.50 - 2 เมตร มีความลาดเอียงของระดับพื้นที่จากทิศเหนือ ลาดเอียงสู่อ่าวไทยทางทิศใต้ และเฉพาะพื้นที่ลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาตอนล่างจะอยู่สูงกว่าระดับน้ำทะเลไม่เกิน 1.50 เมตร ตั้งอยู่บนพื้นที่ทางภูมิศาสตร์เรียกว่า บริเวณดินดอนสามเหลี่ยมปากแม่น้ำ ซึ่งเกิดจากตะกอนน้ำพา (Alluvium) โดยเป็นส่วนหนึ่งของที่ราบลุ่มภาคกลางตอนล่างของประเทศไทย (The Lower General Plain of Thailand) เป็นพื้นที่อุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเพาะปลูกข้าวและพืชประเภทต่าง ๆ (ศูนย์ข้อมูลกรุงเทพมหานคร. 2554: ออนไลน์)

5.1.2 จำนวนประชากร

กรุงเทพมหานครมีประชากรที่ลงทะเบียนไว้กับสำนักงานเขตทั้งหมด เมื่อปีพ.ศ. 2553 จำนวน 5,701,394 คน เป็นชาย 2,709,508 คน เป็นหญิง 2,991,826 คน (สำนักงานสถิติแห่งชาติ. 2553: ออนไลน์) คิดเป็น 8.93 % ของประชากรทั้งหมดของประเทศไทยในปีพ.ศ. 2553 (จำนวนประชากรในประเทศไทยเมื่อสิ้นปีพ.ศ. 2553 มีทั้งสิ้น 63,878,267 คน)

5.1.3 จำนวนแรงงาน

กรุงเทพมหานคร มีจำนวนแรงงานในระบบทั้งหมด เมื่อปีพ.ศ. 2552 5,587,805 คน แบ่งเป็นชาย 2,553,192 คน หญิง 3,034,615 คน (สำนักงานสถิติแห่งชาติ. 2553: ออนไลน์)

5.1.4 ความหนาแน่นของประชากร

ในปีพ.ศ. 2553 กรุงเทพมหานครมีความหนาแน่นของประชากร เท่ากับ 3,634.4 คนต่อพื้นที่ 1 ตารางกิโลเมตร (สำนักงานสถิติแห่งชาติ. 2553: ออนไลน์) มากที่สุดของประเทศ

5.1.5 รายได้เฉลี่ยของประชากร

ปีพ.ศ. 2552 กรุงเทพมหานคร มีรายได้เฉลี่ยในครัวเรือนต่อเดือน 42,380 บาท หรือต่อปีเท่ากับ 508,560 บาท หรือมากกว่ารายได้เฉลี่ยในครัวเรือนต่อเดือนของทั้งประเทศซึ่งอยู่ที่ 20,904 บาท 1 เท่าตัว (กองยุทธศาสตร์บริหารจัดการ. 2554: ออนไลน์)

นอกจากนี้ด้วยความทันสมัยสะดวกสบาย และครบครันของสาธารณูปโภคต่าง ๆ จึงเป็นปัจจัยให้หอการค้าทั้งหลายเลือกที่จะตั้งสำนักงาน หรือสถานที่ผลิตสินค้าของตน ในเขต กรุงเทพมหานคร

5.2 ข้อมูลของเขตพื้นที่เป้าหมายในการทำวิจัย

5.2.1 เขตจตุจักร

เขตจตุจักรมีแขวงในการปกครองทั้งหมด 5 แขวง พื้นที่รวมทั้งหมด 32.908 ตารางกิโลเมตร ประชากรในเขตนี้มีทั้งสิ้น 162,838 คน (พ.ศ. 2553) ความหนาแน่น 4,948.28 คน/ตร.กม. เป็นเขตที่เก็บภาษีได้มากเป็นอันดับต้น ๆ ของกรุงเทพมหานคร (กองยุทธศาสตร์บริหารจัดการ. 2554: ออนไลน์)

5.2.2 เขตวังทองหลาง

เขตวังทองหลางมีแขวงในการปกครองทั้งหมด 4 แขวง พื้นที่รวมทั้งหมด 19.265 ตารางกิโลเมตร ประชากรในเขตนี้มีทั้งสิ้น 115,697 คน (พ.ศ. 2553) ความหนาแน่น 6,006 คน/ตร.กม. (กองยุทธศาสตร์บริหารจัดการ. 2554: ออนไลน์)

5.2.3 เขตมีนบุรี

เขตมีนบุรีมีแขวงในการปกครองทั้งหมด 2 แขวง พื้นที่รวมทั้งหมด 63.645 ตารางกิโลเมตร ประชากรในเขตนี้มีทั้งสิ้น 135,032 คน (พ.ศ. 2553) ความหนาแน่น 2121.64 คน/ตร.กม. เป็นเขตที่มีพื้นที่ใหญ่เป็นอันดับ 5 ในกรุงเทพมหานคร แต่มีประชากรอยู่ค่อนข้างน้อยเมื่อเทียบกับเขตอื่นๆ ในกรุงเทพมหานคร (กองยุทธศาสตร์บริหารจัดการ. 2554: ออนไลน์)

5.2.4 เขตบางกอกใหญ่

เขตบางกอกใหญ่มีแขวงในการปกครองทั้งหมด 2 แขวง พื้นที่รวมทั้งหมด 6.18 ตารางกิโลเมตร ประชากรในเขตนี้มีทั้งสิ้น 75,621 คน (พ.ศ. 2553) ความหนาแน่น 12,236.41 คน/ตร.กม. มีความหนาแน่นของประชากรต่อพื้นที่เป็นอันดับ 6 ในกรุงเทพมหานคร (กองยุทธศาสตร์บริหารจัดการ. 2554: ออนไลน์)

5.3 ข้อมูลจำนวนสถานที่ผลิตยาแผนปัจจุบันในจังหวัดกรุงเทพมหานคร

จากรายงานของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา (อ.ย.) (2554: ออนไลน์) วันที่ 18 ตุลาคม พ.ศ. 2554 มีสถานที่ผลิตยาแผนปัจจุบัน ที่ได้รับอนุญาตในประเทศไทย ทั้งหมด

156 แห่ง ซึ่งมีถึง 92 แห่ง ที่มีที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร คิดเป็นร้อยละ 58.97 ของจำนวนโรงงานทั้งหมด

สถานที่ผลิตยาแผนปัจจุบันของกรุงเทพฯ ตั้งอยู่กระจายไปในเขตกรุงเทพฯ 33 เขต ดังรายละเอียดในตารางที่ 1

ตาราง 1 แสดงจำนวนสถานที่ผลิตยาแผนปัจจุบันในกรุงเทพมหานครแยกตามเขต

เขต	จำนวนโรงงาน	เขต	จำนวนโรงงาน
จตุจักร	8	พญาไท	2
วังทองหลาง	8	ภาษีเจริญ	2
บางขุนเทียน	7	มีนบุรี	2
สวนหลวง	6	ยานนาวา	2
ราชบุรีบูรณะ	5	ลาดพร้าว	2
วัฒนา	5	ห้วยขวาง	2
ราชเทวี	4	ดอนเมือง	1
ลาดกระบัง	4	ดุสิต	1
คลองเตย	3	บางกะปิ	1
ดินแดง	3	บางนา	1
บางเขน	3	บางพลัด	1
พระโขนง	3	ปทุมวัน	1
หลักสี่	3	ปทุมวัน	1
คลองสาน	2	ประเวศ	1
คันนายาว	2	ป้อมปราบศัตรูพ่าย	1
จอมทอง	2	สาทร	1
บางกอกใหญ่	2		

6. กรณีศึกษาตัวอย่างการฟ้องร้องคดีที่เกี่ยวข้อง

ประเทศสหราชอาณาจักร

ศาลประเทศอังกฤษนำหลักหน้าที่ต้องใช้ความระมัดระวัง (Duty of care) ที่ ผู้ผลิต หรือผู้ขายต้องมีมาปรับใช้ เพื่อให้มีความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค ซึ่งพัฒนามาเป็นบรรทัดฐานในคดีต่อมา ในที่สุดสหภาพยุโรปได้ประกาศใช้ข้อบังคับ EC Directive 85/374/EEC (EC Directive on the Approximation of the Laws, Regulations and Administrative Provisions of the Member States Concerning Liability for Defective Product) ว่าด้วยเรื่อง Product Liability โดยเฉพาะ และประเทศอังกฤษรวมถึงประเทศภาคีสมาชิกของสหภาพยุโรป ต้องปรับกฎหมายให้สอดคล้องกับ ข้อบังคับนี้ด้วย โดยกำหนดให้นำหลักความรับผิดโดยเคร่งครัด (Strict Liability) มาปรับใช้กับกรณี รายละเอียดของข้อบังคับส่วนใหญ่ เป็นอย่างเดียวกับกฎหมายไทย เนื่องจากเราศึกษาจากข้อบังคับนี้ ในการพิจารณากฎหมาย (สรียา กาฬสินธุ์. 2552: ออนไลน์)

กรณีศึกษาที่ 1

Donoghue v. Stevenson

เป็นโจทก์ได้รับอันตรายจากการบริโภค Ginger ale ที่เพื่อนซื้อจากร้านกาแฟ และ เทราดลงบนไอศกรีม โดยขวดแก้วที่บรรจุ Ginger ale มีลักษณะขุ่นมัวและพบหอยทากที่เน่าเปื่อยอยู่ในขวดหลังจากบริโภคไปแล้ว โจทก์มีอาการช็อกและลำไส้อักเสบอย่างรุนแรง ศาลสูง (House of Lords) กำหนดให้ภาระการพิสูจน์ตกแก่ฝ่ายผู้ผลิตและกำหนดให้รับผิดชอบต่อผู้บริโภคชั้นสุดท้าย (end consumer/ultimate consumer) ด้วย อย่างไรก็ตามคดีนี้ผู้ผลิตเสียชีวิตก่อนการพิสูจน์ให้ศาลเห็น และในที่สุดศาลตัดสินให้ชำระค่าเสียหายให้แก่โจทก์เป็นเงิน 100 ปอนด์ (สรียา กาฬสินธุ์. 2552: ออนไลน์)

ประเทศสหรัฐอเมริกา

ศาลประเทศสหรัฐอเมริกาได้นำหลักคำรับประกันโดยชัดแจ้ง (Express Warranty) หรือคำรับประกันโดยปริยาย (Implied Warranty) มาวินิจฉัยกับคดี โดยสร้างข้อยกเว้นจากหลัก เดิมที่ว่า “ หากผู้ขายให้คำรับประกันย่อมมีความรับผิดชอบต่อผู้ซื้อเท่านั้น ” เป็น “ หากผู้ขายให้คำ รับประกันโดยชัดแจ้งย่อมถือว่าการรับประกันต่อบุคคลทั่วไปด้วย ไม่เฉพาะแต่ผู้ซื้อเท่านั้น ” ถือ เป็นการให้ความคุ้มครองรวมถึงบุคคลอื่นนอกจากคู่สัญญาด้วย และศาลยังได้วินิจฉัยว่าผู้ผลิตต้องรับ ผิดรวมไปถึงผู้ที่คาดหมายได้ว่าจะเป็นผู้บริโภคหรือผู้ใช้สินค้าอื่น ๆ ด้วย ต่อมามีการพัฒนามาจนนำ หลักความรับผิดโดยเคร่งครัด (Strict Liability) มาใช้ปรับกับการวินิจฉัยคดีเป็นครั้งแรก และคดีต่อๆ มาก็ได้นำหลักนี้มาปรับใช้เป็นบรรทัดฐาน จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1965 มีกฎหมายแพ่งลักษณะละเมิด (Restatement (Second) of Torts) และแก้ไขปรับปรุงเป็นฉบับที่สาม (Restatement (Third) of

Torts) ซึ่งเป็นกฎหมาย Product Liability โดยเฉพาะ (สรียา กาฬสินธุ์. 2552: ออนไลน์)

กรณีศึกษาที่ 1

Macpherson v. Buick Motor Co.

ผู้เสียหายเกิดอุบัติเหตุจากการใช้รถยนต์ของ Buick Motor ที่ได้ซื้อผ่านตัวแทนจำหน่าย แม้ว่าการซื้อสินค้าจะเป็นการซื้อผ่านตัวแทนจำหน่าย แต่ได้วินิจฉัยว่าสินค้าของบริษัทมีความชำรุดบกพร่อง และอาจก่อให้เกิดอันตรายนั้นอยู่ใกล้มาก เทียบเคียงได้กับสินค้าที่มีภัยในตัวเอง อย่าง ยาพิษ หรือปืน ผู้ผลิตจะต้องมีมาตรการเกี่ยวกับความปลอดภัยที่ดี กรณีรถยนต์ ผู้ผลิตต้องมีหน้าที่ตรวจสอบให้แน่ใจว่า สินค้ามีความปลอดภัยจริงก่อนที่จะกระจายสินค้าผ่านช่องทางการจัดจำหน่าย ที่ซับซ้อน และผู้เสียหายไม่สามารถทราบได้ว่า สินค้ามีความชำรุดบกพร่องและอาจก่อให้เกิดอันตรายได้ (คดีต่อ ๆ มาใช้หลักความรับผิดชอบโดยเคร่งครัดมาใช้บังคับกับผู้ประกอบชิ้นส่วนย่อย) (สรียา กาฬสินธุ์. 2552: ออนไลน์)

กรณีศึกษาที่ 2

Escola v. Coca Cola Bottling Co.

ผู้เสียหายทำงานเป็นพนักงานบริการของภัตตาคารแห่งหนึ่ง นอกจากจะทำงานบริการอาหาร และเครื่องดื่มให้แก่ลูกค้า แล้วยังมีหน้าที่ในร้านคือ เครื่องดื่มไปแช่ในตู้เย็นด้วย ในวันที่เกิดเหตุ ผู้เสียหายได้หยิบน้ำอัดลม ยี่ห้อ Coca Cola ใส่เข้าไปในตู้เย็น ขวดน้ำอัดลมที่ถืออยู่ระเบิดใส่มือทำให้ได้รับบาดเจ็บ และในเวลาต่อมาผู้เสียหายได้สูญเสียความสามารถในการทำงานมือข้างนั้น ผู้เสียหายจึงนำเหตุดังกล่าวมาฟ้องคดี โดยอ้างว่าบริษัท Coca Cola Bottling Co. มีความประมาทเลินเล่อในการขาย “ เครื่องดื่มบรรจุขวดซึ่งมีการบรรจุก๊าซมากเกินไป หรือโดยเหตุผลที่ว่ามีความชำรุดบกพร่อง และอาจจะระเบิดได้ ” ซึ่งในกรณีนี้ได้ตัดสินแล้วว่า Coca Cola Bottling Co. เลินเล่อจริง (ศักดิ์ดา ธนิตกุล. 2553: 29)

กรณีศึกษาที่ 3

Bernedi v. McNeil P.P.C. Inc.

ผู้เสียหายในคดี ได้รับประทานยาแก้ปวด Tylenol ของบริษัทเข้าไปพร้อมกับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ต่อมาผู้เสียหายมีอาการผิดปกติ เมื่อไปตรวจพบว่าอวัยวะภายใน คือ ตับและไตวาย จนต้องผ่าตัดเปลี่ยนตับ ผู้เสียหายได้ยื่นฟ้องบริษัทว่าไม่มีเอกสารคำเตือนในการห้ามรับประทานยาพร้อมกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ จนทำให้ผู้เสียหายต้องสูญเสียอวัยวะภายใน กรณีนี้ตัดสินให้บริษัทขาดความรับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้น (ศักดิ์ดา ธนิตกุล. 2553: 58)

ประเทศเยอรมันนี

กรณีศึกษาที่ 1

คดีวัคซีนป้องกันโรคระบาดในไก่

ผู้เสียหายเป็นเจ้าของฟาร์มเลี้ยงไก่ ได้ติดต่อขอให้สัตวแพทย์มาทำการฉีดวัคซีนป้องกันโรคระบาดในไก่ สัตวแพทย์ได้ซื้อวัคซีนป้องกันโรคระบาดในไก่ซึ่งจำเลยเป็นผู้ผลิต มาฉีดให้กับไก่ในฟาร์มของผู้เสียหาย ปรากฏว่าในเวลาต่อมาไก่ในฟาร์มกลับติดโรคระบาดตายไปมากกว่า 4,000 ตัว ผู้เสียหายจึงฟ้องบริษัทผู้ผลิตวัคซีนให้รับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้นนี้ โดยอ้างว่าสินค้ามีความบกพร่องในการผลิต เนื่องจากเกิดการปนเปื้อนของเชื้อแบคทีเรียในวัคซีน บริษัทผู้ผลิตต่อสู้โดยอ้างว่าความเสียหายที่เกิดขึ้น ไม่ได้เป็นผลโดยตรงจากวัคซีนของบริษัท หรือการทำความสะอาดขวดบรรจุวัคซีนไม่สะอาดเพียงพอ ซึ่งกรณีนี้ตัดสินว่า บริษัทต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้นจากความบกพร่องของสินค้า เพราะผู้เสียหายได้พิสูจน์แล้วว่า สินค้าของบริษัทมีความบกพร่องจริง และ ทำให้ได้รับความเสียหาย ผู้เสียหายไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ว่าบริษัทประมาทเลินเล่อหรือไม่ในการผลิตสินค้าชิ้นนี้ (คักดา ธนิตกุล. 2553: 71)

7. การรับรู้และปรับตัวของภาคธุรกิจและภาคประชาชนต่อพระราชบัญญัติ

7.1 การรับรู้และปรับตัวของภาคธุรกิจ

ปัจจุบันมีกฎหมายหลายฉบับที่ถูกสร้างเพื่อคอยควบคุมดูแล ป้องกัน เกี่ยวกับมาตรฐานการผลิตสินค้า ซึ่งผู้ประกอบการหลายรายจำเป็นที่จะต้องปรับตัวตามให้ทัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ที่เป็นกฎหมายที่มุ่งจะเยียวยาความเสียหาย อันเกิดจากการใช้สินค้าที่ไม่ปลอดภัยแก่ผู้บริโภค ได้รับค่าสินไหมทดแทนง่ายขึ้น ทำให้ภาคธุรกิจต่าง ๆ จำเป็นต้องปรับปรุงวิธีการทำงาน การผลิต การป้องกัน ความเสียหายอันจะเกิดจากสินค้าให้ดีขึ้น

แน่นอนว่าการทำอย่างนั้น มีผลทำให้สินค้าของภาคธุรกิจมีแนวโน้มราคาสูงขึ้น ส่งผลต่อสภาพการแข่งขันในตลาดของธุรกิจนั้น ๆ ตามไปด้วย

ในประเทศไทย ก่อนการเริ่มใช้กฎหมายฉบับนี้ ภาคธุรกิจเพียงแค่ประกอบธุรกิจ โดยอยู่บนรากฐานการผลิตให้ได้ตามมาตรฐานที่ถูกกำหนดขึ้นจากกฎหมายต่าง ๆ เมื่อเกิดความเสียหายขึ้นกับผู้บริโภคจากการใช้สินค้าของตน การดำเนินงานเพื่อเยียวยาต่าง ๆ ก็เป็นไปตามกฎหมาย โดยดูลักษณะของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น หลาย ๆ ครั้งภาคธุรกิจนั้นแทบไม่ต้องรับผิดชอบเลย ด้วยสาเหตุต่าง ๆ เช่น ไม่ได้เป็นคู่สัญญากับผู้เสียหาย ผู้เสียหายพิสูจน์ความผิดปกติของสินค้าที่ทำให้เกิดความเสียหายไม่ได้ เป็นต้น

แต่ทันทีที่เริ่มมีการยกร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้น ทำให้เกิดความวิตกกังวลขึ้นในภาคธุรกิจ ว่ากฎหมายฉบับนี้จะทำให้เกิดการฟ้องร้องขึ้นอย่างมหาศาล ทำให้ธุรกิจต้องสูญเสียรายได้ที่เกิดจากการเยียวยาความเสียหายให้ผู้บริโภค ทำให้ภาคธุรกิจใช้ความพยายามกดดันเพื่อเข้ามามีส่วนร่วม และเปลี่ยนแปลงเนื้อหาในพระราชบัญญัตินี้ เพื่อไม่ให้ตนเสียเปรียบมากนัก รวมถึงคอยพัฒนาปรับปรุง ระบบการผลิต การประสานงานกับคู่ค้าที่คอยป้อนวัตถุดิบต่าง ๆ ให้ในสายงาน ให้เตรียมพร้อมรับมือการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากการบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้ แต่ธุรกิจที่ตื่นตัวและเตรียมพร้อมรับมือกับการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ส่วนใหญ่ เป็นธุรกิจขนาดใหญ่ ในขณะที่ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ยังไม่ตื่นตัวหรือให้ความสนใจมากนัก

ปัจจุบันบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้มาเป็นเวลาเกือบ 3 ปีแล้วในประเทศไทย แต่ยังไม่มีความเห็นเหตุการณ์ที่เป็นกรณีศึกษาที่เกิดขึ้นจากการใช้กฎหมายฉบับนี้ แต่ในต่างประเทศเราจะได้รับทราบว่ามีการเรียกคืนรถยนต์หลายยี่ห้อออกจากท้องตลาด เพราะความบกพร่องของระบบต่าง ๆ ในรถยนต์ ไม่ว่าจะเป็น ระบบเบรก ระบบถุงลมนิรภัย ทำให้เกิดความเสียหายกับภาคธุรกิจเหล่านั้น แต่ก็ต้องทำ ส่วนหนึ่งเพื่อรักษาภาพลักษณ์ขององค์กรแล้ว ยังทำเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาการฟ้องร้องที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต อันเนื่องมาจากกฎหมายฉบับนี้ด้วย ซึ่งจะทำให้องค์กรต้องเสียค่าใช้จ่ายในการฟ้องร้องมาก และยังอาจรวมไปถึงการชดเชยค่าเสียหายให้กับคู่กรณีจำนวนมหาศาลด้วย

7.2 การรับรู้ และปรับตัวของภาคประชาชน

ในขณะที่ภาคธุรกิจได้มีการปรับตัว เตรียมพร้อมรับมือกับผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นจากการบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้ ตั้งแต่ก่อนประกาศใช้ จนกระทั่งถึงปัจจุบันภาคธุรกิจหลาย ๆ แห่ง ยังจัดให้มีการฝึกอบรมพนักงานของตนเอง รวมถึงการเข้าร่วมสัมมนาต่าง ๆ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัตินี้

แต่ในส่วนของภาคประชาชน กลับไม่ได้มีความตื่นตัว และตระหนักถึงความสำคัญของพระราชบัญญัตินี้ (หนุ่มใหญ่ลากซากรถประจานทั่วเมือง ชุน! บริษัทดังไม่รับผิดชอบเหตุไฟไหม้รถ. 2554: ออนไลน์) ที่จะเข้ามาเป็นเครื่องมือชนิดใหม่ในการคุ้มครองสิทธิของประชาชน ในฐานะผู้บริโภค ให้ได้รับความคุ้มครองที่ดียิ่งขึ้น และสร้างอำนาจต่อรองให้กับประชาชนต่อภาคธุรกิจ

ส่วนหนึ่งของปัญหาในความรับรู้ของประชาชนนี้ เกิดจากภาครัฐที่ขาดการประชาสัมพันธ์ที่ดี และความเอาใจใส่ในการให้ความรู้กับประชาชน หลังจากการประกาศใช้พระราชบัญญัติ ประชาชนกลับได้รับข่าวสารถึงกฎหมายใหม่ฉบับนี้น้อยมาก (ซึ่งเป็นเช่นเดียวกับกฎหมายฉบับอื่น ๆ) การจัดประชุมสัมมนาที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ ก็เป็นการจัดงานของภาคธุรกิจที่ทำขึ้นเพื่อภาคธุรกิจด้วยกัน ขณะที่ประชาชนส่วนใหญ่ขาดโอกาสเข้าถึงช่องทางความรู้ และหน่วยงานภาครัฐก็เลือกช่องทางสื่อสารเป็นอินเทอร์เน็ต ในขณะที่ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศยังเลือกที่จะ

เสพรับข่าวสารผ่านทางช่องทางอื่น ๆ มากกว่า ทำให้มีเพียงคนส่วนน้อยเท่านั้นที่รับรู้ข่าวสารความเป็นไปของพระราชบัญญัติฉบับนี้

ขณะเดียวกันภาคประชาชน ก็ขาดความกระตือรือร้นที่จะชวนหาหาความรู้ใส่ตนเอง แม้กระทั่งกลุ่มที่มีโอกาสเข้าถึงช่องทางความรู้ที่หลากหลาย ก็ยังมีคนจำนวนน้อยมากที่ทราบเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฉบับนี้ ดังเกิดเหตุการณ์ที่ปรากฏเป็นข่าวหลายกรณี ที่ประชาชนส่วนใหญ่เลือกที่จะใช้อำนาจจากพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภคในการฟ้องร้องมากกว่า ทั้งที่กรณีเหล่านั้นสามารถใช้อำนาจของพระราชบัญญัติฉบับนี้ รวมกับอำนาจของพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค ทำให้ดำเนินการได้ง่าย สะดวก และมีโอกาสเป็นผู้ชนะ และได้รับการชดเชยจากความเสียหายมากกว่า

ดังที่กล่าวมานั้น จึงเห็นว่าภาครัฐ และภาคประชาชน สมควรที่จะมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดมากขึ้น ภาครัฐสมควรต้องให้ความสำคัญกับการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้กับประชาชน ให้มากขึ้น เลือกช่องทางการสื่อสารที่เหมาะสมสำหรับประชากรแต่ละกลุ่ม เน้นการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน ส่วนหนึ่งเพื่อกระตุ้นให้ประชาชนถึงความตระหนักรู้ ในเรื่องราวข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับตนเอง และเกิดจิตสำนึกในการชวนหาหาความรู้ ซึ่งจะเกิดผลดีในระยะยาว ทั้งกับภาคประชาชนเอง สังคม และภาครัฐด้วย ซึ่งจะทำให้เกิดการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนไทยให้ดีขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความรับรู้ และความรู้ต่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 โดยการทำวิจัยนั้น มีการค้นคว้าตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1.1 กลุ่มประชากรที่ศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บริษัทผลิดยาในกรุงเทพมหานครที่ผลิตยาแผนปัจจุบันที่ผ่านการรับรองมาตรฐานการผลิตยา ตามกฎกระทรวง พ.ศ. 2546 จำนวน 92 บริษัท

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างคือ บริษัทผลิดยาในกรุงเทพมหานคร ที่ผลิตยาแผนปัจจุบันที่ผ่านการรับรองมาตรฐานการผลิตยา ตามกฎกระทรวง พ.ศ. 2546 จำนวน 20 บริษัทจากประชากรข้างต้น โดยการจัดตารางแจกแจงความถี่ของบริษัทผลิดยาตามเขตที่บริษัทตั้งอยู่จำนวนทั้งหมด 33 เขต แล้วเลือกจากเขตที่มีจำนวนบริษัทผลิดยามากที่สุด คือ 8 บริษัท ซึ่งมีอยู่ 2 เขต คือ จตุจักร และวังทองหลาง และเลือกโดยเจาะจงอีก 2 เขต คือ เขตมีนบุรี และบางกอกใหญ่ ซึ่งมีบริษัทผลิดยาอยู่เขตละ 2 บริษัท

ผู้ให้ข้อมูลจะต้องมีคุณสมบัติครบตามเกณฑ์การคัดเลือกในการศึกษา (Inclusion criteria) ดังนี้

1. เป็นผู้ที่ทำงานอยู่ในบริษัทผลิดยาในกรุงเทพมหานคร ที่ผลิตยาแผนปัจจุบันที่ผ่านการรับรองมาตรฐานการผลิตยา ตามกฎกระทรวง พ.ศ. 2546
2. ไม่จำกัดอายุและเพศ
3. มาจากพนักงาน 3 กลุ่ม ได้แก่ ผู้ปฏิบัติการฝ่ายผลิต (Production) ผู้ปฏิบัติการฝ่ายประกันคุณภาพ (Quality Assurance) และผู้บริหารระดับสูงขึ้นไป (Chief Executive, Owner or CEO)

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยเป็นแบบสอบถามที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นเอง แบ่งออกเป็น 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม 5 ด้าน คือ

1.1 เพศ จำแนกเป็น

1.1.1 ชาย

1.1.2 หญิง

1.2 อายุ

1.2.1 20 - 30 ปี

1.2.2 31 - 40 ปี

1.2.3 41 - 50 ปี

1.2.4 51 - 60 ปี

1.2.5 60 ปีขึ้นไป

1.3 ระดับการศึกษาจำแนกเป็น

1.3.1 ระดับปริญญาตรี

1.3.2 ระดับปริญญาโท

1.3.3 ระดับปริญญาเอก

1.4 ประสบการณ์การทำงาน

1.4.1 น้อยกว่า 1ปี

1.4.2 ตั้งแต่ 1 ปี แต่ไม่เกิน 3 ปี

1.4.3 ตั้งแต่ 3 ปี แต่ไม่เกิน 5 ปี

1.4.4 ตั้งแต่ 5 ปี แต่ไม่เกิน 10 ปี

1.4.5 ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป

1.5 แผนกที่ปฏิบัติงาน

1.5.1 แผนกประกันคุณภาพ (Quality Assurance)

1.5.2 แผนกปฏิบัติงาน (Production)

1.5.3 ผู้บริหารระดับสูง (Chief Executive) เจ้าของกิจการ (Owner) หรือ

ผู้บริหารระดับสูงสุด (CEO)

ตอนที่ 2. เป็นแบบสอบถามความรู้ ที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติ ความรับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ในแง่มุมต่าง ๆ ของผู้ประกอบการแต่ละแผนกของโรงงานในเขตจตุจักร เขตวังทองหลาง เขตมีนบุรี และเขตบางกอกใหญ่

คำถามเป็นคำถามปลายปิด และคำถามแบบปรนัย สำหรับกลุ่มเป้าหมายทั้ง 3 กลุ่มดังต่อไปนี้

1. คำถามสำหรับแผนกประกันคุณภาพ (Quality Assurance) โดยเอาความรู้ในพระราชบัญญัติความรับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย มาใช้เป็นคำถาม แบ่งออกเป็น 2 ส่วน

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามให้เลือกตอบแบบตอบรับหรือปฏิเสธ (Yes / No Questions) จำนวน 21 ข้อ ดังนี้

คำถามข้อที่ 1 อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “ สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ” ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้

คำถามข้อที่ 2 อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “ ขाय ” ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ เพื่อเปรียบเทียบกับเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัยหรือไม่

คำถามข้อที่ 3 อะไร คือ ความหมายของ “ สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ” ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ ที่สามารถใช้อ้างอิงในการพิสูจน์เพื่อพ้นผิดของภาคธุรกิจ

คำถามข้อที่ 4 ผู้ตอบมีความเข้าใจในเนื้อหาของพระราชบัญญัติ ที่เชื่อมโยงกับระบบการทำงานของบริษัทผลิตยาหรือไม่

คำถามข้อที่ 5 อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “ ความเสียหายด้านจิตใจ ” ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้

คำถามข้อที่ 6 ผู้ตอบทราบหรือไม่ เกี่ยวกับกฎกระทรวงที่เพิ่มเติมขึ้นมา ของพระราชบัญญัติฉบับนี้ เรื่องของยาที่ผลิตเพื่อผู้ป่วยเฉพาะราย

คำถามข้อที่ 7 การปรับปรุงสินค้าใด ที่ทำเพื่อป้องกันความเสียหาย จากการฟ้องร้อง จากความหมายของ “ สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ”

คำถามข้อที่ 8 อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “ สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ” ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้

คำถามข้อที่ 9 โรงงานรับจ้างผลิตยา ถือเป็น “ ผู้ประกอบการ ” ในความหมาย ของพระราชบัญญัติฉบับนี้หรือไม่

คำถามข้อที่ 10 ผู้ตอบทราบหรือไม่ เกี่ยวกับกฎกระทรวงที่เพิ่มเติมขึ้นมา ของพระราชบัญญัติฉบับนี้ เรื่องของยาที่ผลิตเพื่อผู้ป่วยเฉพาะราย และความรับผิดชอบที่เกิดขึ้น

คำถามข้อที่ 11 ความรู้เรื่องระยะเวลาสูงสุด ที่ผู้บริโภคสามารถฟ้องร้องเอาผิดได้ ที่ส่งผลกระทบกับการเก็บหลักฐานในการพิสูจน์ข้อกล่าวหา

คำถามข้อที่ 12 ความรู้เรื่องระยะเวลา ที่ผู้บริโภคสามารถฟ้องร้องเอาผิดได้ในกรณีที่รู้ตัวผู้ผลิตยาแล้ว

คำถามข้อที่ 13 ความรู้เรื่องระยะเวลา ที่ผู้บริโภคสามารถฟ้องร้องเอาผิดได้ในกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นช้า

คำถามข้อที่ 14 วันใด คือ วันบังคับใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ ที่ส่งผลกระทบกับยา ที่จำหน่ายทั้งก่อน และหลังวันประกาศใช้

คำถามข้อที่ 15 วันใด คือ วันบังคับใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ ที่ส่งผลกระทบกับ ระยะเวลาในการเก็บเอกสาร ที่จำเป็นในการพิสูจน์ข้อกล่าวหาของยานิตต่าง ๆ

คำถามข้อที่ 16 หลักการอะไร ที่ใช้พิสูจน์ข้อกล่าวหาในเรื่อง “ สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ”

คำถามข้อที่ 17 หลักฐานใด ที่จำเป็นบ้างต่อบริษัทผลิตยา ในการพิสูจน์ข้อกล่าวหาเรื่อง “ สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ”

คำถามข้อที่ 18 หลักการพิสูจน์ใดบ้าง ที่บริษัทผลิตยาใช้พิสูจน์เพื่อจะพ้นจากความรับผิดชอบเรื่อง “ สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ”

คำถามข้อที่ 19 ความเกี่ยวข้องของหน่วยงานต่าง ๆ ในเรื่องของหลักการพิสูจน์พิสูจน์เพื่อพ้นผิดของบริษัทผลิตยา

คำถามข้อที่ 20 หลักการใด เป็นหลักการสำคัญที่ถือว่า เป็นหัวใจของพระราชบัญญัติฉบับนี้

คำถามข้อที่ 21 อะไร คือ การปฏิบัติที่ถูกต้องของบริษัทยา ในกรณีที่สินค้าที่ตนผลิต กลายเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

แบบสอบถามนี้เป็นการวัดข้อมูลประเภทอัตราส่วน (Ratio Scale) ใช้สำหรับการวัดความรู้ โดยมีคำตอบให้เลือก 2 คำตอบ คือ ใช่ และ ไม่ใช่ มีเกณฑ์การให้คะแนนดังต่อไปนี้

ผู้ตอบมีความรู้และความเข้าใจในความรู้เกี่ยวกับเนื้อหา และการนำไปใช้ของพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ถูกต้อง ให้ 1 คะแนน

ผู้ตอบไม่มีความรู้และความเข้าใจในความรู้เกี่ยวกับเนื้อหา และการนำไปใช้ของพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ถูกต้อง หรือ ไม่

ตอบคำถาม ให้ 0 คะแนน

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามแบบปรนัย ให้ตอบคำถามจากโจทย์ที่ตั้งไว้ จำนวน 2 ข้อ 6 ตัวเลือก โดยใน 6 ตัวเลือกนั้น มีคำตอบที่ถูกต้อง 3 ข้อ ดังนี้

คำถามข้อที่ 1 ผู้ตอบแบบสอบถามทราบหรือไม่ว่า หลักฐานใด คือ หลักฐานที่สามารถใช้พิสูจน์ เพื่อพ้นจากความรับผิดชอบ ในเรื่องของ “ สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ”

คำถามข้อที่ 2 ผู้ตอบแบบสอบถามทราบหรือไม่ว่า แผนกใดในบริษัทที่มีความเกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์ซึ่งกับพระราชบัญญัติฉบับนี้

มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ผู้ตอบมีความรู้และความเข้าใจในความรู้เกี่ยวกับเนื้อหา และการนำไปใช้ของพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 เลือกคำตอบได้ถูกต้อง ให้คะแนนคำตอบที่ถูกต้องข้อละ 1 คะแนน

ผู้ตอบไม่มีความรู้และความเข้าใจในความรู้เกี่ยวกับเนื้อหา และการนำไปใช้ของพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 เลือกคำตอบไม่ถูกต้อง หรือไม่เลือกคำตอบใดๆ เลย ให้คะแนนคำตอบที่เลือกข้อละ 0 คะแนน และไม่มีการคิดคะแนนในการไม่เลือกคำตอบ

2. คำถามสำหรับแผนกผลิต (Production) โดยเอาความรู้ในพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยมาตั้งเป็นคำถาม แบ่งออกเป็น 2 ส่วน

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามให้เลือกตอบแบบตอบรับหรือปฏิเสธ (Yes / No Questions) จำนวน 21 ข้อ ดังนี้

คำถามข้อที่ 1 อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “ สินค้า ” ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ และกฎกระทรวงที่ประกาศใช้เพิ่มเติม

คำถามข้อที่ 2 อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “ ผู้ประกอบการ ” ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้

คำถามข้อที่ 3 อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “ ความเสียหายด้านจิตใจ ” ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้

คำถามข้อที่ 4 อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “ ผู้ประกอบการ ” ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ ที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบของบริษัทผลิตยา

คำถามข้อที่ 5 อะไร คือ ผลกระทบที่เกิดขึ้นกับบริษัทผลิตยา ที่เกิดจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้

คำถามข้อที่ 6 ความหมายที่ถูกต้องของ “ ขยาย ” ตามที่ระบุไว้ใน พระราช

บัญญัติฉบับนี้ ที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของบริษัทยุติยา

คำถามข้อที่ 7 การปรับปรุงอะไร ที่ควรเกิดขึ้นกับคู่มือการใช้ของยา อันเนื่องมาจาก การบังคับใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้

คำถามข้อที่ 8 การปรับปรุงอะไร ที่ควรเกิดขึ้นกับบรรทัดฐานของยา อันเนื่องมาจาก การบังคับใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้

คำถามข้อที่ 9 อะไร คือ การปรับปรุงที่ง่ายที่สุดของยา ที่ทำให้พ้นจากความหมายของ “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย”

คำถามข้อที่ 10 วันใด คือ วันบังคับใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ ซึ่งจะส่งผลต่อความสัมพันธ์ของบริษัทยุติยา ในเรื่องของ “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย”

คำถามข้อที่ 11 สิ่งใด คือ การอำนวยความสะดวก ให้กับผู้ใช้ยา ของพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่ถูกต้อง

คำถามข้อที่ 12 หลักการใด เป็นหลักการสำคัญที่ถือว่าเป็นหัวใจของ พระราชบัญญัติฉบับนี้

คำถามข้อที่ 13 หลักการพิสูจน์ใดบ้าง ที่ บริษัทยุติยาใช้พิสูจน์ เพื่อพ้นจากความรับผิดชอบเรื่อง “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย”

คำถามข้อที่ 14 หลักการพิสูจน์ใดบ้าง ที่ บริษัทยุติยาใช้พิสูจน์ เพื่อพ้นจากความรับผิดชอบเรื่อง “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย”

คำถามข้อที่ 15 หลักการพิสูจน์ใดบ้าง ที่ บริษัทยุติยาใช้พิสูจน์ เพื่อพ้นจากความรับผิดชอบเรื่อง “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย”

คำถามข้อที่ 16 ความเกี่ยวข้องของหน่วยงานต่าง ๆ ในเรื่องของหลักการพิสูจน์ เพื่อพ้นผิดของบริษัทยุติยา

คำถามข้อที่ 17 หลักการพิสูจน์ใดบ้าง ที่ บริษัทยุติยาใช้พิสูจน์ เพื่อพ้นจากความรับผิดชอบเรื่อง “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย”

คำถามข้อที่ 18 หลักการพิสูจน์ใดบ้าง ที่ บริษัทยุติยาใช้พิสูจน์ เพื่อพ้นจากความรับผิดชอบเรื่อง “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย”

คำถามข้อที่ 19 หลักการพิสูจน์ใดบ้าง ที่ บริษัทยุติยาใช้พิสูจน์ เพื่อพ้นจากความรับผิดชอบเรื่อง “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย”

คำถามข้อที่ 20 สิ่งใด คือ การปฏิบัติที่ถูกต้อง ในเรื่องของการชดเชยค่าเสียหายที่เกิดขึ้นกับผู้บริโภคที่ถูกต้อง

คำถามข้อที่ 21 หลักการใด คือ หลักการที่ถูกต้อง เกี่ยวกับการชดเชยค่าเสียหาย

หายให้แก่ผู้บริโภค ตามเนื้อหาของพระราชบัญญัติฉบับนี้

แบบสอบถามนี้เป็นการวัดข้อมูลประเภทอัตราส่วน (Ratio Scale) ใช้สำหรับการวัดความรู้ โดยมีคำตอบให้เลือก 2 คำตอบ คือ ใช่ และ ไม่ใช่ มีเกณฑ์การให้คะแนนดังต่อไปนี้

ผู้ตอบมีความรู้และความเข้าใจในความรู้เกี่ยวกับเนื้อหา และการนำไปใช้ของพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ถูกต้อง ให้ 1 คะแนน

ผู้ตอบไม่มีความรู้และความเข้าใจในความรู้เกี่ยวกับเนื้อหา และการนำไปใช้ของพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ถูกต้อง หรือไม่ตอบคำถาม ให้ 0 คะแนน

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามแบบปรนัย ให้ตอบคำถามจากโจทย์ที่ตั้งไว้ จำนวน 2 ข้อ 6 ตัวเลือก โดยใน 6 ตัวเลือกนั้น มีคำตอบที่ถูกต้อง 3 ข้อ ดังนี้

คำถามข้อที่ 1 ผู้ตอบแบบสอบถามทราบหรือไม่ว่า หลักฐานใด คือ หลักฐานที่สามารถใช้พิสูจน์ เพื่อพ้นจากความรับผิดชอบ ในเรื่องของ “ สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ”

คำถามข้อที่ 2 ผู้ตอบแบบสอบถามทราบหรือไม่ว่า แผนกใดในบริษัทที่มีความเกี่ยวข้องอย่างลึกซึ้งกับพระราชบัญญัติฉบับนี้

มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ผู้ตอบมีความรู้และความเข้าใจในความรู้เกี่ยวกับเนื้อหา และการนำไปใช้ของพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 เลือกคำตอบได้ถูกต้อง ให้คะแนนคำตอบที่ถูกต้องข้อละ 1 คะแนน

ผู้ตอบไม่มีความรู้และความเข้าใจในความรู้เกี่ยวกับเนื้อหา และการนำไปใช้ของพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 เลือกคำตอบไม่ถูกต้อง หรือไม่เลือกคำตอบใดๆ เลย ให้คะแนนคำตอบที่เลือกข้อละ 0 คะแนน และไม่มีการคิดคะแนนในการไม่เลือกคำตอบ

3. คำถามสำหรับแผนกบริหารระดับสูง (Chief Executive, CEO or Owner) โดยเอาความรู้ในพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยมาตั้งเป็นคำถาม แบ่งออกเป็น 2 ส่วน

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามให้เลือกตอบ แบบตอบรับ หรือปฏิเสธ (Yes / No Questions) จำนวน 21 ข้อ ดังนี้

คำถามข้อที่ 1 อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “ สินค้า ” ตามที่ระบุไว้

ในพระราชบัญญัติฉบับนี้

คำถามข้อที่ 2 อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “ ความเสียหายด้านจิตใจ ” ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้

คำถามข้อที่ 3 อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “ ผู้ประกอบการ ” ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้

คำถามข้อที่ 4 อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “ ผู้ประกอบการ ” ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้

คำถามข้อที่ 5 อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “ ผู้เสียหาย ” ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้

คำถามข้อที่ 6 อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “ ขाय ” ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้

คำถามข้อที่ 7 วันใด คือ วันบังคับใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ ซึ่งจะส่งผลต่อความรับผิดชอบของบริษัทผลิตยา ในเรื่องของ “ สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ”

คำถามข้อที่ 8 ความรู้เรื่องระยะเวลา ที่ผู้บริโภคสามารถฟ้องร้องเอาผิดได้ในกรณีารู้ตัวผู้ผลิตยาแล้ว

คำถามข้อที่ 9 สิ่งใด คือ การอำนวยความสะดวกให้กับผู้เสียหายของพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่ถูกต้อง

คำถามข้อที่ 10 สิ่งใด คือ การอำนวยความสะดวกให้กับผู้เสียหายของพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่ถูกต้อง

คำถามข้อที่ 11 อะไร คือ ระยะเวลาสูงสุดที่ผู้บริโภคสามารถฟ้องร้องเอาผิดได้

คำถามข้อที่ 12 ความรู้เรื่องระยะเวลาสูงสุด ที่ผู้บริโภคสามารถฟ้องร้องเอาผิดได้ ที่ส่งผลกระทบกับการเก็บหลักฐานในการพิสูจน์ข้อกล่าวหา

คำถามข้อที่ 13 หลักการพิสูจน์ใดบ้าง ที่ บริษัทผลิตยาใช้พิสูจน์ เพื่อพ้นจากความรับผิดชอบเรื่อง “ สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ”

คำถามข้อที่ 14 หลักการพิสูจน์ใดบ้าง ที่ บริษัทผลิตยาใช้พิสูจน์ เพื่อพ้นจากความรับผิดชอบเรื่อง “ สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ”

คำถามข้อที่ 15 อะไร คือ การปฏิบัติที่ถูกต้องของบริษัทยา ในกรณีที่สินค้าที่ตนผลิต กลายเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

คำถามข้อที่ 16 อะไร คือ หลักการชดเชยค่าเสียหายที่ถูกต้อง ที่ถูกระบุไว้ใน

พระราชบัญญัติฉบับนี้

คำถามข้อที่ 17 อะไร คือ หลักการชดใช้ค่าเสียหายที่ถูกต้อง ที่ถูกระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้

คำถามข้อที่ 18 สิ่งใด คือ การปฏิบัติที่ถูกต้อง ในเรื่องของการชดใช้ค่าเสียหายที่เกิดขึ้นกับผู้บริโภคที่ถูกต้อง

คำถามข้อที่ 19 อะไร คือ การปฏิบัติที่ถูกต้องของบริษัทยา ในกรณีที่มีสินค้าที่ตนผลิต กลายเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

คำถามข้อที่ 20 หลักการใด คือ หลักการที่ถูกต้องเกี่ยวกับการชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้บริโภค ตามเนื้อหาของพระราชบัญญัติฉบับนี้

คำถามข้อที่ 21 อะไร คือ หลักการชดใช้ค่าเสียหายที่ถูกต้อง ที่ถูกระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้

แบบสอบถามนี้เป็นการวัดข้อมูลประเภทอัตราส่วน (Ratio Scale) ใช้สำหรับการวัดความรู้ โดยมีคำตอบให้เลือก 2 คำตอบ คือ ใช่ และ ไม่ใช่ มีเกณฑ์การให้คะแนนดังต่อไปนี้

ผู้ตอบมีความรู้และความเข้าใจในความรู้เกี่ยวกับเนื้อหา และการนำไปใช้ของพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ถูกต้อง ให้ 1 คะแนน

ผู้ตอบไม่มีความรู้และความเข้าใจในความรู้เกี่ยวกับเนื้อหา และการนำไปใช้ของพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ถูกต้อง หรือไม่ตอบคำถาม ให้ 0 คะแนน

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามแบบปรนัย ให้ตอบคำถามจากโจทย์ที่ตั้งไว้ จำนวน 2 ข้อ 6 ตัวเลือก โดยใน 6 ตัวเลือกนั้น มีคำตอบที่ถูกต้อง 3 ข้อ ดังนี้

คำถามข้อที่ 1 ผู้ตอบแบบสอบถามทราบหรือไม่ว่า หลักฐานใด คือ หลักฐานที่สามารถใช้พิสูจน์ เพื่อพ้นจากความรับผิดชอบ ในเรื่องของ “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย”

คำถามข้อที่ 2 ผู้ตอบแบบสอบถามทราบหรือไม่ว่า แผนกใดในบริษัทที่มีความเกี่ยวข้องอย่างลึกซึ้งกับพระราชบัญญัติฉบับนี้

มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ผู้ตอบมีความรู้ และความเข้าใจในความรู้เกี่ยวกับเนื้อหา และการนำไปใช้ของพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 เลือกคำตอบได้ถูกต้อง ให้คะแนนคำตอบที่ถูกต้องละ 1 คะแนน

ผู้ตอบไม่มีความรู้และความเข้าใจในความรู้เกี่ยวกับเนื้อหา และการนำไปใช้ของ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 เลือกคำตอบไม่ ถูกต้อง หรือไม่เลือกคำตอบใด ๆ เลย ให้คะแนนคำตอบที่เลือกข้อละ 0 คะแนน และไม่มีการคิด คะแนนในการไม่เลือกคำตอบ

สำหรับการแปลผลคะแนนด้านความรู้ จากแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่ม เราสามารถแสดง ได้ดังนี้



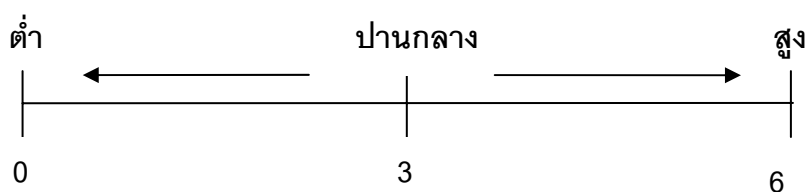
ภาพประกอบ 4 การแปลผลระดับความรู้ในพระราชบัญญัติ

จากภาพประกอบ 4 ถ้าผู้ตอบแบบสอบถามทำคะแนนเกินกว่า 13.5 คะแนน ขึ้นไป จนถึง 27 คะแนน ถือว่ามีระดับความรู้จากปานกลางไปถึงระดับความรู้สูง ถ้าผู้ตอบแบบสอบถาม ทำคะแนนน้อยกว่า 13.5 คะแนน ลงมา จนถึง 0 คะแนน ถือว่ามีระดับความรู้จากระดับปานกลาง ไปทางระดับความรู้ต่ำ



ภาพประกอบ 5 การแปลผลระดับความรู้ในพระราชบัญญัติของแบบสอบถามตอนที่ 1

จากภาพประกอบ 5 ถ้าผู้ตอบแบบสอบถามทำคะแนนแบบสอบถามตอนที่ 1 เกินกว่า 10.5 คะแนน ขึ้นไปจนถึง 21 คะแนน ถือว่ามีระดับความรู้จากปานกลางไปถึงระดับความรู้สูง ถ้า ผู้ตอบแบบสอบถามทำคะแนนน้อยกว่า 10.5 คะแนน ลงมา จนถึง 0 คะแนน ถือว่ามีระดับความรู้ จากระดับปานกลางไปทางระดับความรู้ต่ำ



ภาพประกอบ 6 การแปลผลระดับความรู้ในพระราชบัญญัติของแบบสอบถามตอนที่ 2

จากภาพประกอบ 6 ถ้าผู้ตอบแบบสอบถามทำคะแนนแบบสอบถามตอนที่ 2 เกินกว่า 0 คะแนน ขึ้นไปจนถึง 6 คะแนน ถือว่ามีระดับความรู้จากปานกลางไปถึงระดับความรู้สูง ถ้าผู้ตอบแบบสอบถามทำคะแนนน้อยกว่า 3 คะแนน ลงมา จนถึง 0 คะแนน ถือว่ามีระดับความรู้จากระดับปานกลางไปทางระดับความรู้ต่ำ

ตอนที่ 3. เป็นแบบสอบถามการยอมรับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ในด้านต่าง ๆ ของพนักงานแต่ละระดับในโรงงานของเขตจตุจักร เขตวังทองหลาง เขตมีนบุรี และเขตบางกอกใหญ่

เป็นแบบสอบถามแบบให้เลือกตอบแบบตอบรับหรือปฏิเสธ (Yes/No Questions) จำนวน 6 ข้อ ดังนี้

คำถามข้อที่ 1 เห็นด้วยหรือไม่กับการบังคับใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ กับสินค้าประเภทยา และเวชภัณฑ์

คำถามข้อที่ 2 เห็นด้วยหรือไม่ กับหลักการของกฎหมาย ที่ผู้ได้รับความเสียหายไม่ต้องพิสูจน์ความไม่ปลอดภัยของสินค้าที่ใช้

คำถามข้อที่ 3 เห็นด้วยหรือไม่ กับนิยามของผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับบริษัทผลิตยาของพระราชบัญญัติฉบับนี้

คำถามข้อที่ 4 เห็นด้วยหรือไม่ ที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ ให้นำมาใช้ในการพิสูจน์ความปลอดภัยของสินค้า เป็นภาระของผู้ประกอบการ

คำถามข้อที่ 5 เห็นด้วยหรือไม่ ที่ผู้ประกอบการธุรกิจยา ต้องเตรียมความพร้อมในการตรวจสอบให้ดีขึ้น

คำถามข้อที่ 6 เห็นด้วยหรือไม่ กับการชดเชยค่าเสียหายให้กับ “ ความเสียหายทางด้านจิตใจ ”

แบบสอบถามนี้เป็นการวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ (Nominal Scale) ใช้สำหรับการวัดความรู้ โดยมีคำตอบให้เลือก 2 คำตอบ คือ เห็นด้วย และ ไม่เห็นด้วย มีเกณฑ์การให้คะแนนดังต่อไปนี้

ผู้ตอบเห็นด้วย กับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ถูกต้อง ให้ 1 คะแนน

ผู้ตอบไม่เห็นด้วย กับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ถูกต้อง ให้ 0 คะแนน

สำหรับการแปลผลคะแนนด้านความรู้ จากแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่ม เราสามารถแสดงได้ดังนี้



ภาพประกอบ 7 การแปลผลระดับการยอมรับในพระราชบัญญัติ

จากภาพประกอบ 7 ถ้าผู้ตอบแบบสอบถามเห็นด้วยกับด้านต่าง ๆ ของพระราชบัญญัติ จากแบบสอบถามด้านการยอมรับในพระราชบัญญัติ 6 ด้าน เกินกว่า 0 คะแนน ขึ้นไปจนถึง 6 คะแนน ถือว่ามีระดับการยอมรับจากปานกลางไปถึงระดับการยอมรับสูง ถ้าผู้ตอบแบบสอบถามไม่เห็นด้วยกับด้านต่าง ๆ ของพระราชบัญญัติ จากแบบสอบถามด้านการยอมรับในพระราชบัญญัติ 6 ด้านน้อยกว่า 3 คะแนน ลงมา จนถึง 0 คะแนน ถือว่ามีระดับการยอมรับจากระดับปานกลางไปทางระดับการยอมรับต่ำ

ตอนที่ 4. แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะ ที่มีต่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อ ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย โดยเป็นคำถามปลายเปิด

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวิจัย

1. ศึกษาสาระสำคัญของพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย
2. ศึกษาข้อมูล จากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้ในการสร้างแบบสอบถาม
3. ออกแบบ และสร้างแบบสอบถามในแต่ละตอน เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์เพื่อตรวจสอบ เสนอแนะ และแก้ไข
4. นำแบบสอบถามที่แก้ไขแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ด้านความเที่ยงตรงของเนื้อหา

(Content validity) หลังจากนั้นนำเสนอต่ออาจารย์ที่ศึกษาศาสตรนิพนธ์อีกครั้ง เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง

5. นำแบบสอบถามที่ผ่านการแก้ไขแล้ว ไปใช้เก็บข้อมูลจริงกับกลุ่มตัวอย่าง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 จัดเตรียมแบบสอบถามทั้งหมด 60 ชุด

3.2 ผู้วิจัยขอความอนุเคราะห์จาก โรงงานต่าง ๆ ทั้ง 16 โรงงาน ในเขตจตุจักร และเขตวังทองหลาง เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูล 3 กลุ่ม ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถาม วัดความรู้และการยอมรับในพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

3.3 ผู้วิจัยจะใช้วิธี ส่งแบบสอบถามแบบสอบถามชนิดตอบด้วยตนเอง (Self-administer questionnaire) นี้ทางไปรษณีย์ และ รับแบบสอบถามกลับทางไปรษณีย์ หรือ เดินทางนำแบบสอบถามเข้าไปเก็บข้อมูลด้วยตนเอง และ รับแบบสอบถามกลับด้วยตนเอง

3.4 เมื่อเก็บรวบรวมแบบสอบถามได้ครบทั้งหมด แล้วทำการตรวจสอบความถูกต้อง และความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม เพื่อการวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนต่อไป

4. การจัดการทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยกระทำการประมวลผลข้อมูลโดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

4.1 การตรวจสอบข้อมูล (Editing) โดยทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถาม

4.2 การลงรหัส (Coding) นำแบบสอบถามที่ทำการตรวจสอบเรียบร้อยแล้ว มาจัดหมวดหมู่ตามแผนก และบริษัทผลิตยาในเขตต่าง ๆ ที่ได้กำหนดไว้ล่วงหน้า

4.3 การประมวลผลข้อมูล (Processing) นำข้อมูลในแบบสอบถามที่ทำการลงรหัสแล้ว มาลงบันทึกลงในเครื่องคอมพิวเตอร์ และทำการประมวลผล

4.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

4.4.1 วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน แผนกที่ปฏิบัติงาน โดยใช้สถิติค่าความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage)

4.4.2 ใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) ร้อยละ (Percentage) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ในการวิเคราะห์ระดับความรู้ในด้านต่าง ๆ ของกลุ่มตัวอย่าง

4.4.3 ใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) ร้อยละ (Percentage) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ในการวิเคราะห์ระดับความยอมรับ ของกลุ่มตัวอย่าง

4.4.4 วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากคำถามปลายเปิด ในการเสนอแนะด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ถึงการยอมรับและไม่ยอมรับในด้านต่าง ๆ ของกฎหมายนี้

4.4.5 ใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของความรู้และการยอมรับ ของกลุ่มตัวอย่าง

4.4.6 ใช้การประมาณค่าเฉลี่ยประชากร (μ) ในการประมาณค่าเฉลี่ยความรู้ และการยอมรับ ของพนักงานบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ จากกลุ่มตัวอย่าง

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics)

5.1.1 ค่าความถี่ร้อยละ (Percentage) (อภิสิทธิ์ จันตานี. 2538: 75)

$$P = \frac{f \times 100}{n}$$

เมื่อ	P	แทน	ค่าร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์
	f	แทน	ความถี่ที่สำรวจได้
	n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

5.1.2 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2553: 47)

$$\bar{X} = \frac{\sum X_i}{n}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
	$\sum X_i$	แทน	ผลรวมของคะแนนของกลุ่มตัวอย่าง
	n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

5.1.3 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2544: 35)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนของกลุ่มตัวอย่าง
	$(\sum X)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

5.2 สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Research)

5.2.1 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2553: 415)

$$r = \frac{n \sum_{i=1}^n X_i Y_i - \left(\sum_{i=1}^n X_i \right) \left(\sum_{i=1}^n Y_i \right)}{\sqrt{\left[n \sum_{i=1}^n X_i^2 - \left(\sum_{i=1}^n X_i \right)^2 \right] \left[n \sum_{i=1}^n Y_i^2 - \left(\sum_{i=1}^n Y_i \right)^2 \right]}}$$

เมื่อ	n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของข้อมูลที่วัดได้จากชุด X
	$\sum Y$	แทน	ผลรวมของข้อมูลที่วัดได้จากชุด Y
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมกำลังสองของข้อมูลชุด X
	$\sum Y^2$	แทน	ผลรวมกำลังสองของข้อมูลชุด Y
	$\sum XY$	แทน	ผลรวมของผลคูณระหว่างข้อมูลชุด X และ Y

การแปลความหมายค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

- ค่า r เป็นลบ แสดงว่า X และ Y มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้าม คือถ้า X เพิ่มขึ้น Y จะลด แต่ถ้า X ลด Y จะเพิ่ม
- ค่า r เป็นบวก แสดงว่า X และ Y มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน คือถ้า X เพิ่มขึ้น Y จะเพิ่มด้วย แต่ถ้า X ลด Y จะลดลงด้วย

3. ถ้า r มีค่าเข้าใกล้ 1 หมายถึง X และ Y สัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันและมีความสัมพันธ์กันมาก

4. ถ้า r มีค่าเข้าใกล้ -1 หมายถึง X และ Y สัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามและมีความสัมพันธ์กันมาก

5. ถ้า r เข้าใกล้ 0 แสดงว่า X และ Y มีความสัมพันธ์กันน้อย

5.2.2 การประมาณค่าเฉลี่ยประชากร (μ) (กัลยา วาณิชยปัญญา. 2553: 250)

5.2.2.1 ประชากรมีการแจกแจงแบบใดๆ และขนาดตัวอย่างใหญ่ ($n \geq 30$)

$$\bar{X} - Z_{1-\alpha/2} \frac{S}{\sqrt{n}} < \mu < \bar{X} + Z_{1-\alpha/2} \frac{S}{\sqrt{n}}$$

เมื่อ	n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
	$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
	$Z_{1-\alpha/2}$	แทน	1.96 ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 %
	S	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
	μ	แทน	ค่าเฉลี่ยประชากร

5.2.2.2 ประชากรมีการแจกแจงแบบปกติหรือใกล้เคียงแบบปกติ และตัวอย่างมีขนาดเล็ก ($n < 30$)

$$\bar{X} - t_{1-\alpha/2; n-1} \frac{S}{\sqrt{n}} < \mu < \bar{X} + t_{1-\alpha/2; n-1} \frac{S}{\sqrt{n}}$$

เมื่อ	n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
	$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
	$t_{1-\alpha/2; n-1}$	แทน	การแจกแจงความน่าจะเป็นแบบ t
	S	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
	μ	แทน	ค่าเฉลี่ยประชากร

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และแปลผลข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ และนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบคำอธิบายได้ดังนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ระดับความรู้ การยอมรับ และความสัมพันธ์ระหว่างความรู้กับการยอมรับของพนักงานบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ

1.1 ด้านระดับความรู้ของพนักงานบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ ที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถาม จากแบบสอบถามทั้งหมด 60 ชุด แบ่งออกเป็น 3 แผนก แผนกละ 20 ชุด มีกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม ทั้งหมด 51 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 85 จากผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด แบ่งเป็นแผนกประกันคุณภาพ แผนกผลิต แผนกบริหาร แผนกละ 17 ชุด เท่ากัน

จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ทำคะแนนด้านความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติ ตอนที่ 1 อยู่ในช่วง 2 – 17 คะแนน ได้คะแนนเฉลี่ย 13.57 คะแนน จากคะแนนเต็มทั้งหมด 21 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 64.61 คะแนน มีความรู้อยู่ในขั้นปานกลางค่อนข้างสูง ทำคะแนนในแบบสอบถาม ตอนที่ 2 นำความรู้ในพระราชบัญญัติมาปรับใช้ อยู่ในช่วง 3 – 6 คะแนน ได้คะแนนเฉลี่ย 5.14 คะแนน จากคะแนนเต็ม 6 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 85.62 มีความรู้อยู่ในขั้นสูง รวมคะแนนทั้งสอง ตอนของแบบสอบถาม ทำคะแนนได้อยู่ในช่วง 7 – 24 คะแนน ได้คะแนนเฉลี่ย 18.71 คะแนน จากทั้งหมด 27 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 69.28 มีความรู้อยู่ในขั้นปานกลางค่อนข้างสูง ดังแสดงในตาราง 2-3

ตาราง 2 ความถี่ ค่าร้อยละ คะแนนของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่ม ด้านความรู้ในพระราชบัญญัติ

ช่วงคะแนน	จำนวน (คน)	จำนวนสะสม	ร้อยละ	ร้อยละสะสม
25 – 27	0	0	0.00	0.00
22 – 24	9	9	17.65	17.65
19 – 21	18	27	35.29	52.94
16 – 18	19	46	37.26	90.20
13 – 15	4	50	7.84	98.04
10 – 12	0	50	0	98.04
7 – 9	1	51	1.96	100
รวม	51		100	

ตาราง 3 ค่าสูงสุด ต่ำสุด ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนฯ คะแนนด้านความรู้ในพระราชบัญญัติของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่ม

	ค่าต่ำสุด (min.)	ค่าสูงสุด (max.)	ค่าเฉลี่ย (mean)	ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)
แบบสอบถาม ตอนที่ 1	2	18	13.57	64.62	2.66
แบบสอบถาม ตอนที่ 2	3	6	5.14	85.62	0.78
รวม	7	24	18.71	69.28	2.98

1.1.1 ความรู้ด้านต่าง ๆ ของพนักงานแต่ละแผนกของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ ที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถาม

ในแบบสอบถามสำหรับทั้ง 3 ชุด ถามถึงความรู้ในสิ่งที่ต้องรับผิดชอบ การบังคับใช้หลักการผลิต และหลักการชดใช้ มีคำถามที่แบบสอบถามใช้ร่วมกันอยู่ ดังแสดงในตาราง 4 - 5

ตาราง 4 คำถามที่ใช้ซ้ำกันของแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่ม

คำถาม	แผนกประกันคุณภาพ	แผนกผลิต	แผนกบริหาร
ด้านความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่ต้องรับผิดชอบ	-	ข้อ 3	ข้อ 2
	ข้อ 9	-	ข้อ 4
ด้านการบังคับใช้	-	ข้อ 10	ข้อ 7
	ข้อ 12	-	ข้อ 8
	-	ข้อ 11	ข้อ 9
ด้านการขาดใช้	-	ข้อ 20	ข้อ 18
		ข้อ 21	ข้อ 20

ตาราง 5 ความรู้ในด้านต่าง ๆ ของบริษัทผลิตยา จากคำถามที่ใช้ร่วมกันในแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่ม

คำถาม	ความรู้ของบริษัทผลิตยา		
	จำนวนผู้ตอบ คำถามทั้งหมด (คน)	จำนวนผู้ตอบ คำถามถูก (คน)	ร้อยละ
ด้านสิ่งที่ต้องรับผิดชอบ			
1. โรงงานรับจ้างผลิตยาถือเป็น “ ผู้ประกอบการ ” ในความหมาย ของพระราชบัญญัติฉบับนี้หรือไม่ (จากคำถามแผนกประกันคุณภาพและแผนกบริหาร)	34	32	94.12
2. อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “ ความเสียหายด้านจิตใจ ” ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ (จากคำถามแผนกผลิตและแผนกบริหาร)	34	33	97.06

ตาราง 5 (ต่อ)

คำถาม	ความรู้ของบริษัทผลิตยา		
	จำนวนผู้ตอบ คำถามทั้งหมด (คน)	จำนวนผู้ตอบ คำถามถูก (คน)	ร้อยละ
ด้านการบังคับใช้			
1. ความรู้เรื่องระยะเวลา ที่ผู้บริโภครู้สามารถฟ้องร้อง เอาผิดได้ในกรณีที่อยู่ตัวผู้ผลิตยาแล้ว (จากคำถามแผนกประกันคุณภาพและแผนกบริหาร)	34	7	20.59
2. วันใด คือ วันบังคับใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ ซึ่งจะ ส่งผลต่อความรับผิดชอบของบริษัทผลิตยา ในเรื่อง ของ “ สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ” (จากคำถามแผนกผลิตและแผนกบริหาร)	34	9	26.47
3. สิ่งใด คือ การอำนวยความสะดวกให้กับผู้เสียหาย ของพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่ถูกต้อง (จากคำถามแผนกผลิตและแผนกบริหาร)	34	17	50.00
ด้านการชดใช้			
1. สิ่งใด คือ การปฏิบัติที่ถูกต้องในเรื่องของการชดใช้ ค่าเสียหาย ที่เกิดขึ้นกับผู้บริโภคที่ถูกต้อง (จากคำถามแผนกผลิตและแผนกบริหาร)	34	17	50.00
2. หลักการใด คือ หลักการที่ถูกต้อง เกี่ยวกับการชด ใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้บริโภค ตามเนื้อหาของพระราช บัญญัติฉบับนี้ (จากคำถามแผนกผลิตและแผนกบริหาร)	34	26	76.47

1.2 ด้านระดับการยอมรับของพนักงานบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ ที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถาม

ในส่วนด้านการยอมรับ แบบสอบถามได้ถามถึงหลักการสำคัญ 6 ข้อ ของพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย จากจำนวนกลุ่มตัว

อย่างที่ตอบแบบสอบถามกลับมา 51 คน ให้การยอมรับสูงมาก คิดเป็นคะแนนเฉลี่ยได้ 5.04 คะแนน จากคะแนนเต็มทั้งหมด 6 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 83.97 ดังแสดงในตาราง 6

ตาราง 6 ค่าสูงสุด ต่ำสุด ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนฯ ด้านการยอมรับในพระราชบัญญัติของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่ม

	ค่าต่ำสุด (min.)	ค่าสูงสุด (max.)	ค่าเฉลี่ย (mean)	ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)
การยอมรับ	3	6	5.04	83.97	2.98

1.3 ความสัมพันธ์ระหว่าง ความรู้ และ การยอมรับ ของพนักงานของบริษัทผลิตยาใน กรุงเทพฯ

ใช้การทดสอบค่าทางสถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson product moment correlation coefficient) เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และการยอมรับ ของพนักงานทั้ง 3 แผนกในบริษัทผลิตยา พบว่า ความรู้ไม่มีความสัมพันธ์กับการยอมรับ ($r = 0.215$, Sig = 0.129) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังแสดงในตาราง 7

ตาราง 7 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ และ การยอมรับของพนักงาน ฝ่ายต่างๆ ของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ ต่อ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

ตัวแปร	การยอมรับ พระราชบัญญัติ	
	Pearson correlation (r)	Sig (2-tailed)
ความรู้ของพนักงานทั้งหมดในโรงงานผลิตยา	0.215	0.129

1.4 ระดับความรู้ และการยอมรับของพนักงานของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ

จากข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมมา คะแนนเฉลี่ยความรู้ของพนักงานบริษัทผลิตยาใน กรุงเทพฯ แสดงได้ดังนี้

ค่าคะแนนเฉลี่ยของความรู้ที่มีต่อพระราชบัญญัติทั้งหมด ของพนักงานบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ จะอยู่ในช่วง 17.87 – 19.54 คะแนน ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ข้อที่ 1

เมื่อพิจารณาถึงความรู้ที่มีต่อพระราชบัญญัติ ตอนที่ 1 พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของความรู้ที่มีต่อพระราชบัญญัติส่วนที่ 1 ของพนักงานบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ จะอยู่ในช่วง 12.82 – 14.32 คะแนน ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

เมื่อพิจารณาถึงความรู้ที่มีต่อพระราชบัญญัติ ตอนที่ 2 นำความรู้ในพระราชบัญญัติมาปรับใช้ พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของความรู้ที่มีต่อพระราชบัญญัติส่วนที่ 2 ของพนักงานบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ จะอยู่ในช่วง 4.92 – 5.36 คะแนน ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

ในส่วนด้านการยอมรับที่มีต่อพระราชบัญญัติ พบว่าค่าคะแนนเฉลี่ยของการยอมรับของพนักงานบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ อยู่ในช่วง 4.81 – 5.26 คะแนน ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% มีการยอมรับในระดับสูง ไม่ตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ข้อที่ 2 ดังแสดงในตาราง 8

ตาราง 8 การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยคะแนนด้านความรู้ และการยอมรับของพนักงาน ฝ่ายต่าง ๆ ของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ ต่อ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

หัวข้อ	ค่าเฉลี่ยประชากร (μ)	
	ค่าต่ำสุด	ค่าสูงสุด
1. ความรู้ของพระราชบัญญัติทั้งหมดของพนักงานทั้งหมด	17.87	19.54
2. ความรู้ของพระราชบัญญัติส่วนที่ 1 ของพนักงานทั้งหมด	12.82	14.32
3. ความรู้ของพระราชบัญญัติส่วนที่ 2 ของพนักงานทั้งหมด	4.92	5.36
4. การยอมรับในพระราชบัญญัติของพนักงานทั้งหมด	4.81	5.26

1.5 ปัญหา และ ข้อเสนอแนะในพระราชบัญญัติของพนักงานบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ ที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถาม

พนักงานบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ ที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถาม ได้เสนอแนะปัญหา และ ความคิดเห็นเกี่ยวกับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ดังนี้

1.5.1 ปัญหาของพระราชบัญญัติ

1. ประชาชนได้รับข้อมูลเกี่ยวกับพระราชบัญญัติน้อยเกินไป
2. การตรวจพิสูจน์สาเหตุความไม่ปลอดภัยของสินค้า โดยผู้ประกอบการในบางกรณีทำได้ยาก โดยเฉพาะถ้าสาเหตุความไม่ปลอดภัยนั้นเกิดจากผู้ใช้เอง
3. ปัญหาการแพ้ยาในผู้บริโภค เนื่องจากสามารถซื้อยามากินเองได้ง่าย โดยไม่ต้องมีใบสั่งยาจากแพทย์

1.5.2 ข้อเสนอแนะในพระราชบัญญัติ

1. ควรส่งเสริมให้มีการเผยแพร่ความรู้ในพระราชบัญญัติให้กับประชาชน รวมไปถึงผู้ประกอบการให้ดีขึ้น
2. ต้องการให้ภาระหน้าที่ในการพิสูจน์ความปลอดภัยของสินค้า เป็นหน้าที่ของผู้บริโภค
3. ควรให้มีหน่วยงานกลางในการพิสูจน์ความไม่ปลอดภัยของสินค้า เพื่อความโปร่งใส และเป็นธรรม
4. ควรต้องบังคับให้การซื้อยาอันตรายต้องมีใบสั่งยาจากแพทย์เท่านั้น เพื่อลดอันตรายจากผลอันไม่พึงประสงค์ของยา

2. ระดับความรู้ การยอมรับ และความสัมพันธ์ระหว่างความรู้กับการยอมรับของแผนกต่าง ๆ ของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ

2.1 แผนกประกันคุณภาพ

2.1.1 ระดับความรู้ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกประกันคุณภาพ

จากผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 51 คน เป็นแผนกประกันคุณภาพ 17 คน พบว่าความรู้ในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้า ที่ไม่ปลอดภัย รวมถึงการนำความรู้ในพระราชบัญญัติมาประกอบใช้ ทั้งหมด 27 คะแนน ทำคะแนน อยู่ในช่วง 14 – 24 คะแนน โดยมีคะแนนเฉลี่ยที่ 18.59 คะแนน มีความรู้ในพระราชบัญญัติในระดับปานกลางค่อนข้างดีไปทางสูง ดังรายละเอียดที่แสดงในตาราง 9 - 10

ตาราง 9 ความถี่ และค่าร้อยละ คะแนนผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกประกันคุณภาพ ด้านความรู้
ในพระราชบัญญัติ

ช่วงคะแนน	จำนวน (คน)	จำนวนสะสม	ร้อยละ	ร้อยละสะสม
25 – 27	0	0	0.00	0.00
22 – 24	4	4	23.53	23.53
19 – 21	2	6	11.76	35.29
16 – 18	8	14	47.06	82.35
13 – 15	3	17	17.65	100.00
รวม	17		100	

ตาราง 10 ค่าสูงสุด ต่ำสุด ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนฯ คะแนนด้านความรู้ในพระราชบัญญัติ
ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกประกันคุณภาพ

	ค่าต่ำสุด (min.)	ค่าสูงสุด (max.)	ค่าเฉลี่ย (mean)	ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)
ความรู้ใน พระราชบัญญัติ	14	24	18.59	68.85	3.22

ในความรู้แต่ละด้านของพระราชบัญญัติ ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกประกัน
คุณภาพ ทำคะแนนเกี่ยวกับความรู้ทั้ง 4 ด้าน (เรียงตามลำดับ) ด้านสิ่งที่ต้องรับผิดชอบทั้งหมด 10 ข้อ
อยู่ในช่วง 6 – 10 คะแนน คะแนนเฉลี่ย 7.88 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 78.80 ด้านการบังคับใช้
ทั้งหมด 5 ข้อ อยู่ในช่วง 0 – 5 คะแนน คะแนนเฉลี่ยได้ 1.94 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 38.80
ด้านหลักการละเมิด ทั้งหมด 5 ข้อ อยู่ในช่วง 0 – 5 คะแนน คะแนนเฉลี่ยได้ 2.65 คะแนน คิด
เป็นร้อยละ 53 ด้านหลักการขอใช้ ทั้งหมด 1 ข้อ อยู่ในช่วง 0 – 1 คะแนน ได้คะแนนเฉลี่ย 0.82
คะแนน คิดเป็นร้อยละ 82

จะเห็นว่าด้านการบังคับใช้ กับด้านการละเมิด เป็นด้านที่ทำคะแนนได้ค่อนข้าง
น้อย แสดงให้เห็นถึงการขาดความรู้ในด้านดังกล่าว แต่ผู้ตอบแบบสอบถามทำได้คะแนนดีในส่วนที่ 2
การนำเอาความรู้ในพระราชบัญญัติมาปรับใช้ในองค์กร โดยทำคะแนนอยู่ในช่วง 4 – 6 คะแนน ได้

ค่าเฉลี่ย 5.29 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 88.17 ดังแสดงในตาราง 11

ตาราง 11 ค่าสูงสุด ต่ำสุด ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนฯ คะแนนด้านความรู้ในพระราชบัญญัติ
ด้านต่าง ๆ ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกประกันคุณภาพ

	ค่าต่ำสุด (min.)	ค่าสูงสุด (max.)	ค่าเฉลี่ย (mean)	ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)
แบบสอบถามตอนที่ 1					
ความรู้ในสิ่งที่ต้องรับผิดชอบ	6	10	7.88	78.80	0.05
ความรู้ด้านการบังคับใช้	0	5	1.94	38.80	1.82
ความรู้ด้านการละเมิด	1	5	2.65	53	1.11
ความรู้ด้านการขอใช้	0	1	0.82	82	0.39
รวม	9	18	13.29	63.29	2.73
แบบสอบถามตอนที่ 2					
ความรู้เกี่ยวกับ หลักฐาน	2	3	2.53	84.33	0.51
ความรู้เกี่ยวกับแผนกที่ ต้องรับผิดชอบ	2	3	2.76	92	0.43
รวม	4	6	5.29	88.17	0.69

เมื่อดูละเอียดเป็นรายข้อ ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้ ทำคะแนนได้ไม่ดี ด้านความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่ต้องรับผิดชอบ 6 มีผู้ตอบถูก 7 คน คิดเป็นร้อยละ 41.2 ข้อ 10 มีผู้ตอบถูก 5 คน คิดเป็นร้อยละ 29.4 ด้านความรู้เกี่ยวกับการบังคับใช้ คำถามที่ทำคะแนนได้ไม่ดี คือ ข้อ 12 มีผู้ตอบถูก 3 คน คิดเป็นร้อยละ 17.6 ข้อ 14 มีผู้ตอบถูก 5 คน คิดเป็นร้อยละ 29.4 ด้านความรู้เกี่ยวกับการละเมิด คำถามที่ทำคะแนนได้ไม่ดีคือ ข้อ 17 มีผู้ตอบถูก 6 คน คิดเป็นร้อยละ 35.3 ข้อ 18 มีผู้ตอบถูก 5 คน คิดเป็นร้อยละ 29.4 ดังแสดงในตาราง 12 - 13

ตาราง 12 จำนวน และค่าร้อยละ ผู้ตอบคำถามถูกเรื่องความรู้ในพระราชบัญญัติส่วนที่ 1 เป็นราย
ข้อของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกประกันคุณภาพ

รายละเอียด	ความรู้ในพระราชบัญญัติ ของแผนกประกันคุณภาพ	
	จำนวนผู้ตอบ คำถามได้ (คน)	ร้อยละ
1. อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย” ตามที่ ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้	12	70.60
2. อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “ ขाय ” ตามที่ระบุไว้ ใน พระราชบัญญัติฉบับนี้ เพื่อเปรียบเทียบว่าเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หรือไม่	17	100.00
3. อะไร คือ ความหมายของ “ สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ” ตามที่ระบุ ไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ ที่สามารถใช้อ้างอิงในการพิสูจน์เพื่อพ้น ผิดของภาคธุรกิจ	13	76.50
4. ผู้ตอบมีความเข้าใจในเนื้อหาของพระราชบัญญัติ ที่เชื่อมโยงกับ ระบบการทำงานของบริษัทผลิตยาหรือไม่	15	88.20
5. อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “ ความเสียหายด้านจิตใจ ” ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้	17	100.00
6. ผู้ตอบทราบหรือไม่ เกี่ยวกับกฎกระทรวงที่เพิ่มเติมขึ้นมา ของ พระราชบัญญัติฉบับนี้ เรื่องของยาที่ผลิตเพื่อผู้ป่วยเฉพาะราย	7	41.20
7. การปรับปรุงสินค้าใด ที่ทำเพื่อป้องกันความเสียหายจากการ ฟ้องร้อง จากความหมายของ “ สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ”	17	100.00
8. อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “ สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ” ตามที่ ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้	15	88.20
9. โรงงานรับจ้างผลิตยาถือเป็น “ ผู้ประกอบการ ” ในความหมาย ของพระราชบัญญัติฉบับนี้หรือไม่	16	94.10

ตาราง 12 (ต่อ)

รายละเอียด	ความรู้ในพระราชบัญญัติ ของแผนกประกันคุณภาพ	
	จำนวนผู้ตอบ คำถามได้ (คน)	ร้อยละ
10. ผู้ตอบทราบหรือไม่ เกี่ยวกับกฎกระทรวง ที่เพิ่มเติมขึ้นมาของพระราชบัญญัติฉบับนี้ เรื่องของยาที่ผลิตเพื่อผู้ป่วยเฉพาะราย และความรับผิดชอบที่เกิดขึ้น	5	20.40
11. ความรู้เรื่องระยะเวลาสูงสุด ที่ผู้บริโภคสามารถฟ้องร้องเอาผิดได้ ที่ส่งผลกระทบกับการเก็บหลักฐานในการพิสูจน์ข้อกล่าวหา	8	47.10
12. ความรู้เรื่องระยะเวลา ที่ผู้บริโภคสามารถฟ้องร้องเอาผิดได้ในกรณีที่รู้ตัวผู้ผลิตยาแล้ว	3	17.60
13. ความรู้เรื่องระยะเวลา ที่ผู้บริโภคสามารถฟ้องร้องเอาผิดได้ ในกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นช้า	9	52.90
14. วันใด คือ วันบังคับใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ ที่ส่งผลกระทบกับยา ที่จำหน่ายทั้งก่อน และหลังวันประกาศใช้	5	29.40
15. วันใด คือ วันบังคับใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ ที่ส่งผลกระทบกับ ระยะเวลาในการเก็บเอกสาร ที่จำเป็นในการพิสูจน์ข้อกล่าวหาของยาชนิดต่าง ๆ	8	47.10
16. หลักการอะไร ที่ใช้พิสูจน์ข้อกล่าวหาในเรื่อง “ สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ”	11	64.70
17. หลักฐานใด ที่จำเป็นบ้างต่อบริษัทผลิตยา ในการพิสูจน์ข้อกล่าวหาเรื่อง “ สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ”	6	35.30
18. หลักการพิสูจน์ใดบ้างที่บริษัทผลิตยา ใช้พิสูจน์เพื่อพ้นจากความรับผิดชอบเรื่อง “ สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ”	5	29.40
19. ความเกี่ยวข้องของหน่วยงานต่าง ๆ ในเรื่องของหลักการพิสูจน์ เพื่อพ้นผิดของบริษัทผลิตยา	15	88.20
20. หลักการใด เป็นหลักการสำคัญที่ถือว่า เป็นหัวใจของ		

ตาราง 12 (ต่อ)

รายละเอียด	ความรู้ในพระราชบัญญัติ ของแผนกประกันคุณภาพ	
	จำนวนผู้ตอบ คำถามได้ (คน)	ร้อยละ
พระราชบัญญัติฉบับนี้	8	47.10
21. อะไร คือ การปฏิบัติที่ถูกต้องของบริษัทฯ ในกรณีที่สินค้าที่ตน ผลิต กลายเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย	14	82.40

ตาราง 13 จำนวน และค่าร้อยละ ผู้ตอบคำถามถูกเรื่องความรู้ในพระราชบัญญัติส่วนที่ 2 เป็นราย
ข้อ ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกประกันคุณภาพ

รายละเอียด	ความรู้ในพระราชบัญญัติ ของแผนกประกันคุณภาพ	
	จำนวนผู้ตอบ คำถามได้ (คน)	ร้อยละ
1. ความรู้เกี่ยวกับหลักฐานในกระบวนการทำงานที่ใช้พิสูจน์ความ ปลอดภัยของสินค้า		
ตอบถูก 3 ข้อ	9	52.90
ตอบถูก 2 ข้อ	8	47.10
ตอบถูก 1 ข้อ	0	0.00
ตอบไม่ถูกเลย	0	0.00
2. ความรู้เกี่ยวกับแผนกในองค์กรที่รับผิดชอบโดยตรง กับ พระราชบัญญัติฉบับนี้		
ตอบถูก 3 ข้อ	13	76.50
ตอบถูก 2 ข้อ	4	23.50
ตอบถูก 1 ข้อ	0	0.00
ตอบไม่ถูกเลย	0	0.00

2.1.2 ระดับการยอมรับของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มประกันคุณภาพ

จากผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 51 คน เป็นแผนกประกันคุณภาพ 17 คน พบว่าการยอมรับในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ทั้งหมด 6 ด้าน มีคะแนนการยอมรับอยู่ในช่วง 4 – 6 คะแนน โดยมีคะแนนเฉลี่ยการยอมรับที่ 5.24 คะแนน มีการยอมรับในพระราชบัญญัติในระดับสูง ดังรายละเอียดที่แสดงในตาราง 14 - 15

ตาราง 14 ความถี่ และค่าร้อยละ คะแนนผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกประกันคุณภาพ ด้านการยอมรับในพระราชบัญญัติ

ช่วงคะแนน	จำนวน (คน)	จำนวนสะสม	ร้อยละ	ร้อยละสะสม
5 – 6	14	14	82.35	82.35
3 – 4	3	17	17.65	100.00
0 – 2	0			
รวม	17		100	

ตาราง 15 ค่าสูงสุด ต่ำสุด ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนฯ คะแนนด้านการยอมรับในพระราชบัญญัติของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกประกันคุณภาพ

	ค่าต่ำสุด (min.)	ค่าสูงสุด (max.)	ค่าเฉลี่ย (mean)	ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)
การยอมรับ	4	6	5.24	87.33	0.75

เมื่อดูเป็นรายข้อแล้ว จะพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกประกันคุณภาพให้การยอมรับในด้านต่าง ๆ ของพระราชบัญญัติ แตกต่างกัน ดังแสดงในตาราง 16

ตาราง 16 จำนวน และค่าร้อยละ การให้ความยอมรับในพระราชบัญญัติเป็นรายชื่อ ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกประกันคุณภาพ

รายละเอียด	การยอมรับใน พระราชบัญญัติของแผนก ประกันคุณภาพ	
	จำนวนผู้ให้ การยอมรับ (คน)	ร้อยละ
1. เห็นด้วยหรือไม่กับการบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้ กับสินค้าประเภท ยา และเวชภัณฑ์	17	100
2. เห็นด้วยหรือไม่ กับหลักการของกฎหมาย ที่ผู้ได้รับความเสียหายไม่ต้องพิสูจน์ความไม่ปลอดภัยของสินค้าที่ใช้	13	76.5
3. เห็นด้วยหรือไม่ กับนิยามของผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับบริษัทผลิตยา ของพระราชบัญญัตินี้	17	100
4. เห็นด้วยหรือไม่ ที่พระราชบัญญัตินี้ ให้นำมาใช้ในการพิสูจน์ความปลอดภัยของสินค้า เป็นภาระของผู้ประกอบการ	11	64.70
5. เห็นด้วยหรือไม่ ที่ผู้ประกอบการธุรกิจยา ต้องเตรียมความพร้อมในการตรวจสอบให้ดีขึ้น	17	100
6. เห็นด้วยหรือไม่ กับการชดเชยค่าเสียหายให้กับ “ ความเสียหายทางด้านจิตใจ ”	14	82.40

2.1.3 ความสัมพันธ์ระหว่าง ความรู้ และการยอมรับของกลุ่มตัวอย่างแผนกประกันคุณภาพ

ใช้การทดสอบค่าทางสถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson product moment correlation coefficient) เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และการยอมรับ ของพนักงานแผนกประกันคุณภาพในบริษัทผลิตยา พบว่า ความรู้ไม่มีความสัมพันธ์กับการยอมรับ ($r = 0.120$, Sig = 0.647) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังแสดงในตาราง 17

ตาราง 17 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ ระหว่างความรู้ และ การยอมรับของพนักงานแผนกประกันคุณภาพของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ ต่อ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

ตัวแปร	การยอมรับ พระราชบัญญัติ	
	Pearson	Sig
	correlation (r)	(2-tailed)
ความรู้ของพนักงานฝ่ายประกันคุณภาพ	0.120	0.647

2.1.4 ระดับความรู้ และการยอมรับ ของพนักงานกลุ่มแผนกประกันคุณภาพบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ

จากข้อมูลที่รวบรวมได้มา คะแนนเฉลี่ยด้านความรู้ของพนักงานกลุ่มแผนกประกันคุณภาพบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ จะอยู่ในช่วง 16.93 – 20.24 คะแนน ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% มีระดับความรู้สูง ตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ข้อที่ 1

เมื่อพิจารณาถึงความรู้ที่มีต่อพระราชบัญญัติ ตอนที่ 1 พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของความรู้ที่มีต่อพระราชบัญญัติส่วนที่ 1 ของพนักงานแผนกประกันคุณภาพ จะอยู่ในช่วง 11.89 – 14.70 คะแนน ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

เมื่อพิจารณาถึงความรู้ที่มีต่อพระราชบัญญัติ ตอนที่ 2 นำความรู้ ในพระราชบัญญัติมาปรับใช้ พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของความรู้ที่มีต่อพระราชบัญญัติส่วนที่ 2 ของพนักงานแผนกประกันคุณภาพ จะอยู่ในช่วง 4.94 – 5.65 คะแนน ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

ในส่วนด้านการยอมรับ พบว่าค่าคะแนนเฉลี่ยของการยอมรับที่มีต่อพระราชบัญญัติ ของพนักงานแผนกประกันคุณภาพ จะอยู่ในช่วง 4.85 – 5.62 คะแนน ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ให้การยอมรับพระราชบัญญัติในระดับสูง ไม่ตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ข้อที่ 2 ดังแสดงในตาราง 18

ตาราง 18 การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยคะแนนด้านความรู้ และการยอมรับ ของพนักงานแผนกประกันคุณภาพของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ ต่อ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

หัวข้อ	ค่าเฉลี่ยประชากร (μ)	
	ค่าต่ำสุด	ค่าสูงสุด
1. ความรู้ของพระราชบัญญัติทั้งหมดของพนักงานแผนกประกันคุณภาพ	16.93	20.24
2. ความรู้ของพระราชบัญญัติส่วนที่ 1 ของพนักงานแผนกประกันคุณภาพ	11.89	14.70
3. ความรู้ของพระราชบัญญัติส่วนที่ 2 ของพนักงานแผนกประกันคุณภาพ	4.94	5.65
4. การยอมรับในพระราชบัญญัติของพนักงานแผนกประกันคุณภาพ	4.85	5.62

2.2 แผนกผลิต

2.2.1 ระดับความรู้ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกผลิต

จากผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 51 คน เป็นแผนกผลิต 17 คน พบว่าความรู้ในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้า ที่ไม่ปลอดภัย รวมถึงการนำความรู้ในพระราชบัญญัตินี้มาประกอบใช้ ทั้งหมด 27 คะแนน ทำคะแนนได้ในช่วง 7-24 คะแนน โดยมีคะแนนเฉลี่ยที่ 19.35 คะแนน ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้ ถือว่ามีความรู้ในพระราชบัญญัติระดับสูง ดังรายละเอียดที่แสดงในตาราง 19 - 20

ตาราง 19 ความถี่ และค่าร้อยละ คะแนนของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกผลิต ด้านความรู้ในพระราชบัญญัติ

ช่วงคะแนน	จำนวน (คน)	จำนวนสะสม	ร้อยละ	ร้อยละสะสม
25 - 27	0	0	0.00	0.00
22 - 24	4	4	23.53	23.53
19 - 21	9	13	52.94	76.47
16 - 18	3	16	17.65	94.12
13 - 15	0	16	0.00	94.12

ตาราง 19 (ต่อ)

ช่วงคะแนน	จำนวน (คน)	จำนวนสะสม	ร้อยละ	ร้อยละสะสม
10 – 12	0	16	0.00	94.12
7 – 9	1	17	5.88	100.00
รวม	17		100	

ตาราง 20 ค่าสูงสุด ต่ำสุด ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนฯ คะแนนด้านความรู้ในพระราชบัญญัติ
ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกผลิต

	ค่าต่ำสุด (min.)	ค่าสูงสุด (max.)	ค่าเฉลี่ย (mean)	ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)
ความรู้ใน พระราชบัญญัติ	7	24	19.35	71.67	3.69

ในความรู้แต่ละด้านของพระราชบัญญัติ ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกผลิต
ทำคะแนนเกี่ยวกับความรู้ทั้ง 4 ด้าน (เรียงตามลำดับ) ด้านสิ่งที่ต้องรับผิดชอบอยู่ ทั้งหมด 9 ข้อ อยู่
ในช่วง 2 – 9 คะแนน ได้คะแนนเฉลี่ย 7.12 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 79.11 ด้านการบังคับใช้
ทั้งหมด 2 ข้อ อยู่ในช่วง 0 – 2 คะแนน ได้คะแนนเฉลี่ย 1 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 50 ด้าน
หลักการละเมิด ทั้งหมด 8 ข้อ อยู่ในช่วง 0 – 7 คะแนน ได้คะแนนเฉลี่ย 4.94 คะแนน คิดเป็น
ร้อยละ 61.75 ด้านหลักการชดใช้ ทั้งหมด 2 ข้อ อยู่ในช่วง 0 – 2 คะแนน ได้คะแนนเฉลี่ย 1.18
คะแนน คิดเป็นร้อยละ 59

เช่นเดียวกับผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกประกันคุณภาพ ผู้ตอบแบบสอบถาม
กลุ่มนี้ ทำคะแนนในส่วนที่ 2 การนำเอาความรู้ในพระราชบัญญัติมาปรับใช้ในองค์กร ได้ดี แต่
ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้ ทำคะแนนได้ไม่ดีในด้านความรู้ด้านการบังคับใช้ และ ความรู้ด้านการ
ชดใช้ ซึ่งทำได้เกินครึ่งมาเล็กน้อย ด้านความรู้ในส่วนที่ 2 ทำคะแนนอยู่ในช่วง 4 – 6 คะแนน ได้
ค่าเฉลี่ย 5.12 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 85.33 ดังแสดงในตาราง 21

ตาราง 21 ค่าสูงสุด ต่ำสุด ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนฯ คะแนนเรื่องความรู้ในพระราชบัญญัติ
ด้านต่าง ๆ ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกผลิต

	ค่าต่ำสุด (min.)	ค่าสูงสุด (max.)	ค่าเฉลี่ย (mean)	ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)
แบบสอบถามตอนที่ 1					
ความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่ต้อง รับผิดชอบ	2	9	7.12	79.11	1.54
ความรู้ด้านการบังคับใช้	0	2	1.00	50	0.94
ความรู้ด้านการละเมิด	0	7	4.94	61.75	1.48
ความรู้ด้านการชดใช้	0	2	1.18	59	0.81
รวม	2	18	14.24	67.81	3.44
แบบสอบถามตอนที่ 2					
ความรู้เกี่ยวกับ หลักฐาน	1	3	2.47	82.33	0.72
ความรู้เกี่ยวกับแผนกที่ ต้องรับผิดชอบ	2	3	2.65	88.33	0.49
รวม	4	6	5.12	85.33	0.78

เมื่อดูละเอียดเป็นรายข้อ ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้ ทำคะแนนได้ไม่ดี ด้าน
ความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่ต้องรับผิดชอบ ข้อ 1 มีผู้ตอบถูก 8 คน คิดเป็นร้อยละ 47.1 ข้อ 9 มีผู้ตอบถูก 7
คน คิดเป็นร้อยละ 41.2 ด้านความรู้เกี่ยวกับการบังคับใช้ คำถามที่ทำคะแนนได้ไม่ดี คือ ข้อ 10 มี
ผู้ตอบถูก 7 คน คิดเป็นร้อยละ 41.2 ด้านความรู้เกี่ยวกับการละเมิด คำถามที่ทำคะแนนได้ไม่ดี
คือ ข้อ 12 มีผู้ตอบถูก 3 คน คิดเป็นร้อยละ 17.6 ข้อ 15 มีผู้ตอบถูก 7 คน คิดเป็นร้อยละ
41.2 และตอบคำตอบถูกต้องครบในคำถามส่วนที่ 2 เป็นส่วนใหญ่ ดังแสดงในตาราง 22 - 23

ตาราง 22 จำนวน และค่าร้อยละ ผู้ตอบคำถามถูก เรื่องความรู้ในพระราชบัญญัติส่วนที่ 1 เป็นรายชื่อของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกผลิต

รายละเอียด	ความรู้ในพระราชบัญญัติ ของแผนกผลิต	
	จำนวนผู้ตอบ คำถามได้ (คน)	ร้อยละ
1. อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “ สินค้า ” ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ และกฎกระทรวงที่ประกาศใช้เพิ่มเติม	8	47.10
2. อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “ ผู้ประกอบการ ” ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้	14	82.40
3. อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “ ความเสียหายด้านจิตใจ ” ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้	16	94.10
4. อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “ ผู้ประกอบการ ” ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ ที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบของบริษัทผลิตยา	16	94.10
5. อะไรคือผลกระทบที่เกิดขึ้นกับ บริษัทผลิตยา ที่เกิดจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้	16	94.10
6. ความหมายที่ถูกต้องของ “ ขाय ” ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ ที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบของบริษัทผลิตยา	16	94.10
7. การปรับปรุงอะไร ที่ควรเกิดขึ้นกับคู่มือการใช้ของยา อันเนื่องมาจาก การบังคับใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้	15	88.20
8. การปรับปรุงอะไร ที่ควรเกิดขึ้นกับบรรจุภัณฑ์ของยา อันเนื่องมาจาก การบังคับใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้	13	76.50
9. อะไร คือ การปรับปรุงที่ง่ายที่สุดของยา ที่ทำให้พ้นจากความหมายของ “ สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ”	7	41.20
10. วันใด คือ วันบังคับใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อความรับผิดชอบของบริษัทผลิตยา ในเรื่องของ “ สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ”	7	41.20

ตาราง 22 (ต่อ)

รายละเอียด	ความรู้ในพระราชบัญญัติ ของแผนกผลิต	
	จำนวนผู้ตอบ คำถามได้ (คน)	ร้อยละ
11. สิ่งใด คือ การอำนวยความสะดวกให้กับผู้เสียหาย ของ พระราชบัญญัติฉบับนี้ที่ถูกต้อง	10	58.80
12. หลักการใด เป็นหลักการสำคัญที่ถือว่า เป็นหัวใจของ พระราชบัญญัติฉบับนี้	3	17.60
13. หลักการพิสูจน์ใดบ้าง ที่บริษัทผลิตยาใช้พิสูจน์ เพื่อพ้นจาก ความรับผิดชอบเรื่อง “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ”	11	64.70
14. หลักการพิสูจน์ใดบ้าง ที่บริษัทผลิตยาใช้พิสูจน์ เพื่อพ้นจาก ความรับผิดชอบเรื่อง “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ”	14	82.40
15. หลักการพิสูจน์ใดบ้าง ที่บริษัทผลิตยาใช้พิสูจน์ เพื่อพ้นจาก ความรับผิดชอบเรื่อง “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ”	7	41.20
16. ความเกี่ยวข้องของหน่วยงานต่าง ๆ ในเรื่องของหลักการ พิสูจน์เพื่อพ้นผิดของบริษัทผลิตยา	12	70.60
17. หลักการพิสูจน์ใดบ้าง ที่บริษัทผลิตยาใช้พิสูจน์ เพื่อพ้นจาก ความรับผิดชอบเรื่อง “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ”	13	76.50
18. หลักการพิสูจน์ใดบ้าง ที่บริษัทผลิตยาใช้พิสูจน์ เพื่อพ้นจาก ความรับผิดชอบเรื่อง “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ”	10	58.80
19. หลักการพิสูจน์ใดบ้าง ที่บริษัทผลิตยาใช้พิสูจน์ เพื่อพ้นจาก ความรับผิดชอบเรื่อง “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ”	14	82.40
20. สิ่งใด คือ การปฏิบัติที่ถูกต้องในเรื่องของการชดเชยค่าเสียหาย ที่เกิดขึ้นกับผู้บริโภคที่ถูกต้อง	10	58.80
21. หลักการใด คือ หลักการที่ถูกต้อง เกี่ยวกับการชดเชยค่าเสียหาย ให้แก่ผู้บริโภค ตามเนื้อหาของพระราชบัญญัติฉบับนี้	10	58.80

ตาราง 23 จำนวน และค่าร้อยละ ผู้ตอบคำถามถูกเรื่องความรู้ในพระราชบัญญัติส่วนที่ 2 เป็นรายชื่อของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกผลิต

รายละเอียด	ความรู้ในพระราชบัญญัติ	
	ของแผนกผลิต	
	จำนวนผู้ตอบ คำถามได้ (คน)	ร้อยละ
1. ความรู้เกี่ยวกับหลักฐานในกระบวนการทำงานที่ใช้พิสูจน์ความ ปลอดภัยของสินค้า		
ตอบถูก 3 ข้อ	10	58.80
ตอบถูก 2 ข้อ	5	29.40
ตอบถูก 1 ข้อ	2	11.80
ตอบไม่ถูกเลย	0	0.00
2. ความรู้เกี่ยวกับแผนกในองค์กรที่รับผิดชอบโดยตรง กับ พระราชบัญญัติฉบับนี้		
ตอบถูก 3 ข้อ	11	64.70
ตอบถูก 2 ข้อ	6	35.30
ตอบถูก 1 ข้อ	0	0.00
ตอบไม่ถูกเลย	0	0.00

2.2.2 ระดับการยอมรับของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกผลิต

พบว่า การยอมรับในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ทั้งหมด 6 ด้าน มีคะแนนการยอมรับอยู่ในช่วง 3 – 6 คะแนน โดยมีคะแนนเฉลี่ยการยอมรับที่ 5.00 คะแนน มีการยอมรับในพระราชบัญญัติในระดับสูง ดังรายละเอียดที่แสดงในตาราง 24 - 25

ตาราง 24 ความถี่ และค่าร้อยละ คะแนนผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกผลิต ด้านการยอมรับในพระราชบัญญัติ

ช่วงคะแนน	จำนวน (คน)	จำนวนสะสม	ร้อยละ	ร้อยละสะสม
5 – 6	13	13	76.47	76.47
3 – 4	4	17	23.53	100.00
0 – 2	0			
รวม	17		100	

ตาราง 25 ค่าสูงสุด ต่ำสุด ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนฯ คะแนนด้านการยอมรับในพระราชบัญญัติของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกผลิต

	ค่าต่ำสุด (min.)	ค่าสูงสุด (max.)	ค่าเฉลี่ย (mean)	ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)
การยอมรับ	3	6	5.00	83.33	0.87

เมื่อดูเป็นรายข้อ จะพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกผลิต ให้การยอมรับในด้านต่าง ๆ ของพระราชบัญญัติ แตกต่างกัน ดังแสดงในตาราง 26

ตาราง 26 จำนวน และค่าร้อยละ การให้ความยอมรับในพระราชบัญญัติเป็นรายข้อ ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกผลิต

รายละเอียด	การยอมรับใน พระราชบัญญัติของแผนก ผลิต	
	จำนวนผู้ให้ การยอมรับ (คน)	ร้อยละ
1. เห็นด้วยหรือไม่กับการบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้ กับสินค้า		

ตาราง 26 (ต่อ)

รายละเอียด	การยอมรับใน พระราชบัญญัติของแผนก ผลิต	
	จำนวนผู้ให้ การยอมรับ (คน)	ร้อยละ
ประเภท ยา และเวชภัณฑ์	14	82.40
2. เห็นด้วยหรือไม่ กับหลักการของกฎหมาย ที่ผู้ได้รับความเสียหาย ไม่ต้องพิสูจน์ความไม่ปลอดภัยของสินค้าที่ใช้	11	64.70
3. เห็นด้วยหรือไม่ กับนิยามของผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับบริษัท ผลิตยา ของพระราชบัญญัตินี้	15	88.20
4. เห็นด้วยหรือไม่ ที่พระราชบัญญัตินี้ ให้นำที่ในการพิสูจน์ ความปลอดภัยของสินค้า เป็นภาระของผู้ประกอบการ	14	82.40
5. เห็นด้วยหรือไม่ ที่ผู้ประกอบการธุรกิจยา ต้องเตรียมความพร้อม ในการตรวจสอบให้ดีขึ้น	17	100
6. เห็นด้วยหรือไม่ กับการชดเชยค่าเสียหายให้กับ “ ความเสียหาย ทางด้านจิตใจ ”	14	82.40

2.2.3 ความสัมพันธ์ระหว่าง ความรู้ และการยอมรับของกลุ่มตัวอย่างแผนกผลิต

ใช้การทดสอบค่าทางสถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson product moment correlation coefficient) เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ ระหว่างความรู้ และการยอมรับ ของพนักงานแผนกผลิตในบริษัทผลิตยา พบว่า ความรู้ไม่มีความสัมพันธ์กับการยอมรับ ($r = 0.352$, Sig = 0.166) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังแสดงในตาราง 27

ตาราง 27 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ ระหว่างความรู้ และการยอมรับของพนักงานแผนกผลิต ของ บริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ ต่อ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

ตัวแปร	การยอมรับ พระราชบัญญัติ	
	Pearson	Sig
	correlation (r)	(2-tailed)
ความรู้ของพนักงานฝ่ายผลิต	0.352	0.166

2.2.4 ระดับความรู้ และการยอมรับ ของพนักงานกลุ่มแผนกผลิตบริษัทผลิตยาใน กรุงเทพฯ

จากข้อมูลที่รวบรวมมาได้ คะแนนเฉลี่ยความรู้ของพนักงานกลุ่มแผนกผลิต บริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ อยู่ในช่วง 17.46 – 21.25 คะแนน ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% มีความรู้สูง ตรงกับสมมติฐานข้อที่ 1

เมื่อพิจารณาถึงความรู้ที่มีต่อพระราชบัญญัติ ตอนที่ 1 พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ย ของความรู้ที่มีต่อพระราชบัญญัติส่วนที่ 1 ของพนักงานแผนกผลิตบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ จะอยู่ในช่วง 12.47 – 16.00 คะแนน ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

ส่วนความรู้ในพระราชบัญญัติ ตอนที่ 2 การนำความรู้ในพระราชบัญญัติมา ปรับใช้ พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของความรู้ที่มีต่อพระราชบัญญัติส่วนที่ 2 ของพนักงานแผนกผลิต บริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ จะอยู่ในช่วง 4.72 – 5.52 คะแนน ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

ในด้านของการยอมรับ พบว่าค่าคะแนนเฉลี่ยของการยอมรับ ที่มีต่อพระราช บัญญัติ ของพนักงานแผนกผลิตบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ จะอยู่ในช่วง 4.55 – 5.45 คะแนน ที่ ระดับความเชื่อมั่น 95% ให้การยอมรับสูง ไม่ตรงกับสมมติฐานข้อที่ 2 ดังแสดงในตาราง 28

ตาราง 28 การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยคะแนนด้านความรู้ และการยอมรับของพนักงานแผนกผลิต ของ บริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ ต่อ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

หัวข้อ	ค่าเฉลี่ยประชากร (μ)	
	ค่าต่ำสุด	ค่าสูงสุด
1. ความรู้ของพระราชบัญญัติทั้งหมดของพนักงานแผนกผลิต	17.46	21.25
2. ความรู้ของพระราชบัญญัติส่วนที่ 1 ของพนักงานแผนกผลิต	12.47	16.00
3. ความรู้ของพระราชบัญญัติส่วนที่ 2 ของพนักงานแผนกผลิต	4.72	5.52
4. การยอมรับในพระราชบัญญัติของพนักงานแผนกผลิต	4.55	5.45

2.3 แผนกบริหาร

2.3.1 ระดับความรู้ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกบริหาร

พบว่าความรู้ในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้า ที่ไม่ปลอดภัย รวมถึงการนำความรู้ในพระราชบัญญัตินี้มาประกอบใช้ทั้งหมด 27 คะแนน ทำคะแนนได้ในช่วง 15 – 22 คะแนน โดยมีคะแนนเฉลี่ยที่ 18.18 คะแนน ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้ ถือว่ามีความรู้ในพระราชบัญญัติระดับปานกลางค่อนข้างสูง ดังรายละเอียดที่แสดงในตาราง 29 – 30

ตาราง 29 ความถี่ และค่าร้อยละ คะแนนของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกบริหาร ด้านความรู้ในพระราชบัญญัติ

ช่วงคะแนน	จำนวน (คน)	จำนวนสะสม	ร้อยละ	ร้อยละสะสม
25 – 27	0	0	0.00	0.00
22 – 24	1	1	5.88	5.88
19 – 21	7	8	41.18	47.06
16 – 18	8	16	47.06	94.12
13 – 15	1	17	5.88	100.00
รวม	17		100	

ตาราง 30 ค่าสูงสุด ต่ำสุด ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนฯ คะแนนด้านความรู้ในพระราชบัญญัติ
ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกบริหาร

	ค่าต่ำสุด (min.)	ค่าสูงสุด (max.)	ค่าเฉลี่ย (mean)	ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)
ความรู้ใน พระราชบัญญัติ	15	22	18.18	67.33	1.70

พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้ทั้ง 17 คน ตอบคำถามเกี่ยวกับความรู้ทั้ง 4 ด้าน (เรียงตามลำดับ) ด้านสิ่งที่ต้องรับผิดชอบมี 6 ข้อ ทำคะแนนอยู่ในช่วง 3-6 คะแนน ได้คะแนนเฉลี่ย 5.35 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 89.17 ด้านการบังคับใช้มี 6 ข้อ ทำคะแนนอยู่ในช่วง 1-5 คะแนน ได้คะแนนเฉลี่ย 2.24 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 37.33 ด้านการละเมิด 2 ข้อ ตอบคำถามได้คะแนนเต็มทุกคน ด้านการขาดใช้มี 7 ข้อ ทำคะแนนอยู่ในช่วง 3-5 คะแนน ได้คะแนนเฉลี่ย 3.50 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 51.29 ผู้ตอบแบบสอบถามทำได้คะแนนในส่วนที่ 2 การนำเอาความรู้ในพระราชบัญญัติมาปรับใช้ในองค์กรได้ดี เช่นเดียวกับสองกลุ่มก่อนหน้านี้ อยู่ในช่วง 4-6 คะแนน ได้คะแนนเฉลี่ย 5.00 ดังแสดงในตาราง 31

ตาราง 31 ค่าสูงสุด ต่ำสุด ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนฯ คะแนนเรื่องความรู้ในพระราชบัญญัติ
ด้านต่าง ๆ ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกบริหาร

	ค่าต่ำสุด (min.)	ค่าสูงสุด (max.)	ค่าเฉลี่ย (mean)	ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)
แบบสอบถามตอนที่ 1					
ความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่ต้อง รับผิดชอบ	3	6	5.35	89.17	0.86
ความรู้ด้านการบังคับใช้	1	5	2.24	37.33	1.30
ความรู้ด้านการละเมิด	2	2	2	100	0.00
ความรู้ด้านการขาดใช้	3	5	3.59	51.29	0.80

ตาราง 31 (ต่อ)

	ค่าต่ำสุด (min.)	ค่าสูงสุด (max.)	ค่าเฉลี่ย (mean)	ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)
รวม	11	17	13.18	62.76	1.42
แบบสอบถามตอนที่ 2					
ความรู้เกี่ยวกับ	1	3	2.29	76.33	0.59
หลักฐาน					
ความรู้เกี่ยวกับแผนกที่	2	3	2.71	90.33	0.47
ต้องรับผิดชอบ					
รวม	4	6	5.00	83.33	0.78

ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้ ทำคะแนนได้ไม่ดี 2 ด้าน ด้านความรู้เกี่ยวกับการบังคับใช้ คือ ข้อ 7 มีผู้ตอบถูก 2 คน คิดเป็นร้อยละ 11.8 ข้อ 8 มีผู้ตอบถูก 4 คน คิดเป็นร้อยละ 23.5 ข้อ 9 มีผู้ตอบถูก 7 คน คิดเป็นร้อยละ 41.2 ข้อ 10 มีผู้ตอบถูก 7 คน คิดเป็นร้อยละ 41.2 ข้อ 12 มีผู้ตอบถูก 6 คน คิดเป็นร้อยละ 35.3 ด้านความรู้เกี่ยวกับการชดใช้ คำถามที่ทำคะแนนได้ไม่ดีคือ ข้อ 17 มีผู้ตอบถูก 6 คน คิดเป็นร้อยละ 35.3 ข้อ 18 มีผู้ตอบถูก 7 คน คิดเป็นร้อยละ 41.2 ข้อ 19 มีผู้ตอบถูก 3 คน คิดเป็นร้อยละ 17.6

ในคำถามส่วนที่ 2 ข้อ 1 มีผู้ตอบคำตอบถูกครบ 3 ข้อ เพียง 6 คน ขณะที่ข้อ 2 ตอบคำตอบถูกครบ 3 ข้อ ถึง 12 คน ดังแสดงในตาราง 32 - 33

ตาราง 32 จำนวน และค่าร้อยละ ผู้ตอบคำถามถูกเรื่องความรู้ในพระราชบัญญัติส่วนที่ 1 เป็นรายชื่อของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกบริหาร

รายละเอียด	ความรู้ในพระราชบัญญัติ ของแผนกบริหาร	
	จำนวนผู้ตอบ คำถามได้ (คน)	ร้อยละ
1. อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “ สินค้า ” ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้	17	100
2. อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “ ความเสียหายด้านจิตใจ ” ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้	17	100
3. อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “ ผู้ประกอบการ ” ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้	11	64.70
4. อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “ ผู้ประกอบการ ” ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้	16	94.10
5. อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “ ผู้เสียหาย ” ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้	14	82.40
6. อะไร คือ ความหมายที่ถูกต้องของ “ ขाय ” ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้	16	94.10
7. วันใด คือ วันบังคับใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ ซึ่งจะส่งผลต่อความรับผิดชอบของบริษัทผลิตยา ในเรื่องของ “ สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ”	2	11.80
8. ความรู้เรื่องระยะเวลา ที่ผู้ประกอบการสามารถฟ้องร้องเอาผิดได้ในกรณีที่รู้ตัวผู้ผลิตยาแล้ว	4	23.50
9. สิ่งใด คือ การอำนวยความสะดวกให้กับผู้เสียหาย ของพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่ถูกต้อง	7	41.20
10. สิ่งใด คือ การอำนวยความสะดวกให้กับผู้เสียหาย ของพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่ถูกต้อง	7	41.20
11. อะไร คือ ระยะเวลาสูงสุด ที่ผู้ประกอบการสามารถฟ้องร้องเอาผิดได้	12	70.60

ตาราง 32 (ต่อ)

รายละเอียด	ความรู้ในพระราชบัญญัติ ของแผนกบริหาร	
	จำนวนผู้ตอบ คำถามได้ (คน)	ร้อยละ
12. ความรู้เรื่องระยะเวลาสูงสุด ที่ผู้ประกอบการสามารถฟ้องร้องเอาผิดได้ ที่ส่งผลกระทบกับการเก็บหลักฐานในการพิสูจน์ข้อกล่าวหา	6	35.30
13. หลักการพิสูจน์ได้บ้าง ที่บริษัทผลิตยาใช้พิสูจน์ เพื่อพ้นจาก ความรับผิดชอบเรื่อง “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย”	17	100
14. หลักการพิสูจน์ได้บ้าง ที่บริษัทผลิตยาใช้พิสูจน์ เพื่อพ้นจาก ความรับผิดชอบเรื่อง “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย”	17	100
15. อะไร คือ การปฏิบัติที่ถูกต้องของบริษัทฯ ในกรณีทีสินค้าที่ ตนผลิต กลายเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย	17	100
16. อะไร คือ หลักการชดเชยค่าเสียหายที่ถูกต้อง ที่ถูกระบุไว้ใน พระราชบัญญัติฉบับนี้	17	100
17. อะไร คือ หลักการชดเชยค่าเสียหายที่ถูกต้อง ที่ถูกระบุไว้ใน พระราชบัญญัติฉบับนี้	6	35.30
18. อะไร คือ หลักการชดเชยค่าเสียหายที่ถูกต้อง ที่ถูกระบุไว้ใน พระราชบัญญัติฉบับนี้	7	41.20
19. อะไร คือ การปฏิบัติที่ถูกต้องของบริษัทฯ ในกรณีทีสินค้าที่ ตนผลิต กลายเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย	3	17.60
20. อะไร คือ หลักการชดเชยค่าเสียหายที่ถูกต้อง ที่ถูกระบุไว้ใน พระราชบัญญัติฉบับนี้	16	94.10
21. อะไร คือ หลักการชดเชยค่าเสียหายที่ถูกต้อง ที่ถูกระบุไว้ใน พระราชบัญญัติฉบับนี้	12	70.60

ตาราง 33 จำนวน และค่าร้อยละ ผู้ตอบคำถามถูกเรื่องความรู้ในพระราชบัญญัติส่วนที่ 2 ของ
ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกบริหาร

รายละเอียด	ความรู้ในพระราชบัญญัติ ของแผนกบริหาร	
	จำนวนผู้ตอบ คำถามได้ (คน)	ร้อยละ
1. ความรู้เกี่ยวกับหลักฐานในกระบวนการทำงานที่ใช้พิสูจน์ความ ปลอดภัยของสินค้า		
ตอบถูก 3 ข้อ	6	35.30
ตอบถูก 2 ข้อ	10	58.80
ตอบถูก 1 ข้อ	1	5.90
ตอบไม่ถูกเลย	0	0.00
2. ความรู้เกี่ยวกับแผนกในองค์กรที่รับผิดชอบโดยตรง กับ พระราชบัญญัติฉบับนี้		
ตอบถูก 3 ข้อ	12	70.60
ตอบถูก 2 ข้อ	5	29.40
ตอบถูก 1 ข้อ	0	0.00
ตอบไม่ถูกเลย	0	0.00

2.3.2 ระดับการยอมรับของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกบริหาร

พบว่า การยอมรับในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อ
ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ทั้งหมด 6 ด้าน มีคะแนนการยอมรับอยู่ในช่วง 4 –
6 คะแนน โดยมีคะแนนเฉลี่ยการยอมรับที่ 4.88 คะแนน มีการยอมรับในพระราชบัญญัติในระดับ
ปานกลางค่อนข้างสูง ดังรายละเอียดที่แสดงในตาราง 34 - 35

ตาราง 34 ความถี่ และค่าร้อยละ คะแนนผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกบริหาร ด้านการยอมรับในพระราชบัญญัติ

ช่วงคะแนน	จำนวน (คน)	จำนวนสะสม	ร้อยละ	ร้อยละสะสม
5 – 6	11	11	64.71	64.71
3 – 4	6	17	35.29	100.00
0 – 2	0			
รวม	17		100	

ตาราง 35 ค่าสูงสุด ต่ำสุด ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนฯ คะแนนด้านการยอมรับในพระราชบัญญัติของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกบริหาร

	ค่าต่ำสุด (min.)	ค่าสูงสุด (max.)	ค่าเฉลี่ย (mean)	ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)
การยอมรับ	4	6	4.88	81.33	0.78

เมื่อดูเป็นรายข้อ จะพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกผลิต ให้การยอมรับในด้านต่าง ๆ ของพระราชบัญญัติ แตกต่างกัน ดังแสดงในตาราง 36

ตาราง 36 จำนวน และค่าร้อยละ การให้ความยอมรับในพระราชบัญญัติเป็นรายชื่อ ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกบริหาร

รายละเอียด	การยอมรับใน พระราชบัญญัติของแผนก บริหาร	
	จำนวนผู้ให้ การยอมรับ (คน)	ร้อยละ
1. เห็นด้วยหรือไม่กับการบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้ กับสินค้าประเภท ยา และเวชภัณฑ์	17	100
2. เห็นด้วยหรือไม่ กับหลักการของกฎหมาย ที่ผู้ได้รับความเสียหายไม่ต้องพิสูจน์ความไม่ปลอดภัยของสินค้าที่ใช้	10	58.80
3. เห็นด้วยหรือไม่ กับนิยามของผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับบริษัทผลิตยา ของพระราชบัญญัตินี้	15	88.20
4. เห็นด้วยหรือไม่ ที่พระราชบัญญัตินี้ ให้นำที่ในการพิสูจน์ความปลอดภัยของสินค้า เป็นภาระของผู้ประกอบการ	15	88.20
5. เห็นด้วยหรือไม่ ที่ผู้ประกอบการธุรกิจยา ต้องเตรียมความพร้อมในการตรวจสอบให้ดีขึ้น	17	100
6. เห็นด้วยหรือไม่ กับการชดเชยค่าเสียหายให้กับ “ ความเสียหายทางด้านจิตใจ ”	9	52.90

2.3.3 ความสัมพันธ์ระหว่าง ความรู้ และการยอมรับของกลุ่มตัวอย่างแผนกบริหาร

ใช้การทดสอบค่าทางสถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson product moment correlation coefficient) เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และการยอมรับของพนักงานฝ่ายผู้บริหารระดับสูง พบว่า ความรู้ไม่มีความสัมพันธ์กับการยอมรับ ($r = 0.110$, Sig = 0.673) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังแสดงในตาราง 37

ตาราง 37 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ และการยอมรับของพนักงานแผนกบริหาร ของ บริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ ต่อ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

ตัวแปร	การยอมรับ พระราชบัญญัติ	
	Pearson correlation (r)	Sig (2-tailed)
ความรู้ของพนักงานฝ่ายผู้บริหารระดับสูง	0.110	0.673

2.3.4 ระดับความรู้ และการยอมรับของพนักงานกลุ่มแผนกบริหารบริษัทผลิตยาใน กรุงเทพฯ

จากข้อมูลที่รวบรวมมาได้ คะแนนเฉลี่ยความรู้ของพนักงานกลุ่มแผนกบริหาร บริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ จะอยู่ในช่วง 17.30 – 19.05 คะแนน ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% มีความรู้สูง ตรงกับสมมติฐานข้อที่ 1

เมื่อพิจารณาถึงความรู้ที่มีต่อพระราชบัญญัติ ตอนที่ 1 พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของความรู้ที่มีต่อพระราชบัญญัติส่วนที่ 1 พนักงานกลุ่มแผนกบริหารของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ จะอยู่ในช่วง 12.44 – 13.91 คะแนน ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ส่วนความรู้ที่มีต่อพระราชบัญญัติ ตอนที่ 2 นำความรู้ในพระราชบัญญัติมาปรับใช้ พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของความรู้ที่มีต่อพระราชบัญญัติส่วนที่ 2 ของพนักงานกลุ่มแผนกบริหารของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ จะอยู่ในช่วง 4.55 – 5.45 คะแนน ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

ในส่วนด้านการยอมรับ พบว่าค่าคะแนนเฉลี่ยของการยอมรับที่มีต่อพระราชบัญญัติ ของพนักงานกลุ่มแผนกบริหารของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ จะอยู่ในช่วง 4.48 – 5.28 คะแนน ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ให้การยอมรับพระราชบัญญัติสูง ไม่ตรงกับสมมติฐานข้อที่ 2 ได้ดังแสดงในตาราง 38

ตาราง 38 การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยคะแนนด้านความรู้ และการยอมรับของพนักงานแผนกบริหารของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ ต่อ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

หัวข้อ	ค่าเฉลี่ยประชากร (μ)	
	ค่าต่ำสุด	ค่าสูงสุด
1. ความรู้ของพระราชบัญญัติทั้งหมดของพนักงานแผนกบริหาร	17.30	19.05
2. ความรู้ของพระราชบัญญัติส่วนที่ 1 ของพนักงานแผนกบริหาร	12.44	13.91
3. ความรู้ของพระราชบัญญัติส่วนที่ 2 ของพนักงานแผนกบริหาร	4.55	5.45
4. การยอมรับในพระราชบัญญัติของพนักงานแผนกบริหาร	4.48	5.28

3. ข้อมูลประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม

3.1 ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์รวมของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่ม

การวิเคราะห์ข้อมูลทางด้านประชากรศาสตร์ เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม อันได้แก่ ด้าน เพศ อายุ วุฒิการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน ตำแหน่งงานในปัจจุบัน โดยนำเสนอในรูปแบบของจำนวน และร้อยละ

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง มีอายุในช่วง 20 – 40 ปี เกือบทั้งหมดจบการศึกษาระดับปริญญาตรี และทำงานนานเกิน 5 ปีขึ้นไปเกือบร้อยละ 80 ดังแสดงในตาราง 39

ตาราง 39 ความถี่ และค่าร้อยละ ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่ม

ข้อมูลทางด้านประชากรศาสตร์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	21	41.18
หญิง	30	58.82
รวม	51	100
2. อายุ		
20 – 30 ปี	17	33.33
31 – 40 ปี	17	33.33
41 – 50 ปี	8	15.69

ตาราง 39 (ต่อ)

ข้อมูลทางด้านประชากรศาสตร์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
51 – 60 ปี	6	11.76
60 ปีขึ้นไป	3	5.88
รวม	51	100
3. ระดับการศึกษา		
ปริญญาตรี	45	88.24
ปริญญาโท	6	11.76
ปริญญาเอก	0	0
รวม	51	100
4. ประสบการณ์การทำงาน		
น้อยกว่า 1 ปี	0	0
1 ปี แต่ไม่เกิน 3 ปี	5	9.80
3 ปี แต่ไม่เกิน 5 ปี	6	11.76
5 ปี แต่ไม่เกิน 10 ปี	21	41.18
10 ปีขึ้นไป	19	37.25
รวม	51	100
5. ตำแหน่งงาน		
ผู้บริหารระดับสูง	24	47.06
ผู้บริหารระดับกลาง (หัวหน้าฝ่าย)	16	31.37
ผู้บริหารระดับต้น (ปฏิบัติการ)	11	21.57
รวม	51	100

3.2 ข้อมูลประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นรายแผนก

ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกประกันคุณภาพ กลุ่มนี้เป็นหญิงร้อยละ 70 ทั้งหมดอยู่ในช่วงอายุ 20 – 40 ปี และทำงานมาเกิน 5 ปี ขึ้นไป 14 คน เกือบทั้งหมดมีการศึกษาในระดับปริญญาตรี และร้อยละ 41 ทำงานในตำแหน่งผู้บริหารระดับต้น

ข้อมูลประชากรศาสตร์ของกลุ่มนี้ ยังคล้ายกับกลุ่มแรก คือผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง มีอายุอยู่ในช่วง 20 – 40 ปี เกือบทั้งหมดมีการศึกษาในระดับปริญญาตรี แต่กลุ่ม

แผนกผลิต มีสัดส่วนของผู้ที่ทำงานไม่เกิน 5 ปี ใกล้เคียงกับ ผู้ที่ทำงานเกิน 5 ปีขึ้นไป มี 11 คน ในกลุ่มนี้ที่ทำงานในตำแหน่งผู้บริหารระดับกลาง

ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้ มีข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกับกลุ่มอื่น โดย มีอายุอยู่ในช่วง 41 ปีขึ้นไป 15 คน และเป็นชายมากกว่าหญิง ร้อยละ 70 ทำงานมาแล้ว 10 ปี ขึ้นไป และทั้งหมดอยู่ในตำแหน่งผู้บริหารระดับสูง

ดังที่แสดงในตาราง 40

ตาราง 40 ความถี่ และค่าร้อยละ ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ ของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละแผนก

ข้อมูลทางด้าน ประชากรศาสตร์	แผนกประกัน คุณภาพ จำนวนคน (ร้อยละ)	แผนกผลิต จำนวนคน (ร้อยละ)	แผนกบริหาร จำนวนคน (ร้อยละ)
1. เพศ			
ชาย	5 (29.41)	7 (41.18)	9 (52.94)
หญิง	12 (70.59)	10 (58.82)	8 (47.06)
รวม	17 (100)	17 (100)	17 (100)
2. อายุ			
20 – 30 ปี	7 (41.18)	10 (58.82)	0 (0)
31 – 40 ปี	7 (41.18)	5 (29.41)	5 (29.41)
41 – 50 ปี	1 (5.88)	0 (0)	7 (41.18)
51 – 60 ปี	2 (11.76)	0 (0)	4 (23.53)
60 ปีขึ้นไป	0 (0)	2 (11.76)	1 (5.88)
รวม	17 (100)	17 (100)	17 (100)
3. ระดับการศึกษา			
ปริญญาตรี	15 (88.24)	16 (94.12)	14 (82.35)
ปริญญาโท	2 (11.76)	1 (41.18)	3 (17.65)
ปริญญาเอก	0 (0)	0 (0)	0 (0)
รวม	17 (100)	17 (100)	17 (100)

ตาราง 40 (ต่อ)

ข้อมูลทางด้าน ประชากรศาสตร์	แผนกประกัน คุณภาพ จำนวนคน (ร้อยละ)	แผนกผลิต จำนวนคน (ร้อยละ)	แผนกบริหาร จำนวนคน (ร้อยละ)
4. ประสบการณ์การทำงาน			
น้อยกว่า 1 ปี	0 (0)	0 (0)	0 (0)
1 ปี แต่ไม่เกิน 3 ปี	1 (5.88)	4 (23.53)	0 (0)
3 ปี แต่ไม่เกิน 5 ปี	2 (11.76)	4 (23.53)	0 (0)
5 ปี แต่ไม่เกิน 10 ปี	9 (52.94)	7 (41.18)	5 (29.41)
10 ปีขึ้นไป	5 (29.41)	2 (11.76)	12 (70.59)
รวม	17 (100)	17 (100)	17 (100)
5. ตำแหน่งงาน			
ผู้บริหารระดับสูง	5 (29.41)	2 (11.76)	17 (100)
ผู้บริหารระดับกลาง (หัวหน้าฝ่าย)	5 (29.41)	11 (64.71)	0 (0)
ผู้บริหารระดับต้น (ปฏิบัติการ)	7 (41.18)	4 (23.53)	0 (0)
รวม	17 (100)	17 (100)	17 (100)

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาการรับรู้ และการยอมรับในพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ของพนักงานฝ่ายต่าง ๆ ของโรงงานผลิตยาในกรุงเทพมหานคร ได้สรุปผลการวิจัยดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

มีจุดมุ่งหมายดังนี้ คือ

1. เพื่อทราบถึงระดับความรู้ ต่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อทราบถึงระดับการยอมรับ ต่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการวิจัย

จากผลของการศึกษาวิจัยในเรื่อง ความรู้ และการยอมรับในพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย นั้น จะเป็นประโยชน์ต่อองค์กรภาคธุรกิจ ในการนำไปพัฒนา ปรับปรุงระดับความรู้ ความเข้าใจ ของพนักงานในองค์กร รวมถึงการปรับปรุงระบบการทำงานของภาคธุรกิจ ให้สอดคล้องและเหมาะสม กับพระราชบัญญัติฉบับนี้ เพื่อป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้นกับองค์กร อันเนื่องมาจากการถูกฟ้องร้องจากผู้บริโภค

สมมติฐานในงานวิจัย

สมมติฐานในงานวิจัย

1. พนักงานของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร มีความรู้ต่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ในระดับสูง
2. พนักงานของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร ไม่ยอมรับในพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

เพื่อให้การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นไปตามความมุ่งหมายของการศึกษาวิจัยที่วางไว้ ผู้วิจัยได้

กำหนดขอบเขตของการศึกษาไว้ดังนี้

1. ขอบเขตของเนื้อหา

การศึกษานี้ มุ่งศึกษาเกี่ยวกับเพื่อศึกษาถึงระดับความรู้และการยอมรับ ต่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร ที่ผลิตยาแผนปัจจุบันที่ผ่านการรับรองมาตรฐานการผลิตยา ตามกฎกระทรวง พ.ศ. 2546 จำนวน 92 บริษัท

2.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัย คือ บริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร จำนวน 20 บริษัท จากประชากรบริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานครทั้งหมด 92 บริษัท โดยจัดตารางแจกแจงความถี่ และใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง เลือกเขตที่มีจำนวนบริษัทผลิตยามากที่สุด คือ 8 บริษัท ซึ่งมีอยู่ 2 เขต คือ จตุจักร และวังทองหลาง กับเขตมีนบุรี และเขตบางกอกใหญ่ ที่มีโรงงานผลิตยาอยู่ในเขตดังกล่าว เขตละ 2 บริษัท โดยผู้ให้ข้อมูล คือ พนักงานที่ทำงานในบริษัทผลิตยา 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มปฏิบัติการผลิต แผนกผลิต (Production) กลุ่มปฏิบัติการฝ่ายประกันคุณภาพ แผนกประกันคุณภาพ (Quality Assurance) และ กลุ่มงานบริหาร แผนกบริหาร (CEO) หรือ เจ้าของบริษัท (Owner) จากกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยทั้ง 20 บริษัทข้างต้น

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับงานวิจัยในครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามขึ้นด้วยตนเอง ตามความหมายนิยามศัพท์ที่ใช้ในงานวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าวิจัย สำหรับสารนิพนธ์ชิ้นนี้ คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ โดยมีขั้นตอนการดำเนินงาน ในการสร้างเครื่องมือในการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาสาระสำคัญของพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย
2. ศึกษาข้อมูล จากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อ

ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้ในการสร้างแบบสอบถาม

3. ออกแบบ และสร้างแบบสอบถามในแต่ละตอน เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์เพื่อตรวจสอบ เสนอแนะ และแก้ไข

4. นำแบบสอบถามที่แก้ไขแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ด้านความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content validity) หลังจากนั้นนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์อีกครั้ง เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง

5. นำแบบสอบถามที่ผ่านการแก้ไขแล้ว ไปใช้เก็บข้อมูลจริงกับกลุ่มตัวอย่าง

6. แบบสอบถามที่ได้รับการแก้ไขแล้วนั้น แบ่งออกเป็นส่วนตัวต่าง ๆ 4 ส่วน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามด้านประชากรศาสตร์ ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน ตำแหน่งงาน โดยข้อมูลทั้ง 5 ด้านนี้ มีลักษณะแบบให้เลือกตอบ

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามด้านความรู้ในพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย แบบสอบถามในส่วนนี้ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามให้เลือกตอบรับ หรือปฏิเสธ (Yes/No Question) จำนวน 21 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม จะได้รับแบบสอบถามที่มีคำถามไม่เหมือนกัน ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามแบบปรนัย 6 ตัวเลือก มีคำตอบที่ถูกต้อง 3 ตัวเลือก ข้อละ 3 คะแนน จำนวน 2 ข้อ รวมทั้งหมด 23 ข้อ 27 คะแนน

ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามด้านการยอมรับ เป็นแบบสอบถามแบบให้เลือกตอบ แบบตอบรับ หรือ ตอบปฏิเสธ (Yes/No Questions) จำนวน 6 ข้อ

ส่วนที่ 4 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหา และ ข้อเสนอแนะที่มีต่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย โดยเป็นคำถามแบบปลายเปิด

การจัดกระทำข้อมูล และวิเคราะห์ผลข้อมูล

ผู้วิจัยกระทำการประมวลผลข้อมูลโดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. การจัดกระทำข้อมูล

1.1 การตรวจสอบข้อมูล (Editing) โดยทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถาม

1.2 การลงรหัส (Coding) นำแบบสอบถามที่ทำการตรวจสอบเรียบร้อยแล้วนั้น มาจัดหมวดหมู่ตามแผนก และบริษัทผลิตยาในเขตต่าง ๆ ที่ได้กำหนดไว้ล่วงหน้า

1.3 การประมวลผลข้อมูล (Processing) นำข้อมูลในแบบสอบถามที่ทำการลงรหัสแล้วมาลงบันทึกลงในเครื่องคอมพิวเตอร์ และทำการประมวลผล และทำการตรวจสอบความถูกต้องในการกรอกข้อมูล ก่อนการประมวลผล

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน แผนกที่ปฏิบัติงาน โดยใช้สถิติค่าความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean)

2.2 ใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) ร้อยละ (Percentage) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ในการวิเคราะห์ระดับความรู้ในด้านต่าง ๆ ของกลุ่มตัวอย่าง

2.3 ใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) ร้อยละ (Percentage) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ในการวิเคราะห์ระดับความยอมรับ ของกลุ่มตัวอย่าง

2.4 วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากคำถามปลายเปิด ในการเสนอแนะด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ถึงการยอมรับและไม่ยอมรับในด้านต่าง ๆ ของกฎหมายนี้

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างรวมทั้ง 3 กลุ่ม

มีผู้ตอบแบบสอบถามกลับมาทั้งหมด 51 คน จากทั้งหมด 60 คน คิดเป็นร้อยละ 85 เป็นผู้ตอบแบบสอบถาม กลุ่มแผนกประกันคุณภาพ กลุ่มแผนกผลิต และกลุ่มแผนกบริหาร กลุ่มละ 17 คน เป็นผู้หญิง 30 คน คิดเป็นร้อยละ 58.82 อายุอยู่ในช่วงระหว่าง 20 – 40 ปี 34 คน คิดเป็นร้อยละ 66.66

ผู้ตอบแบบสอบถามเกือบทั้งหมดจบการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 88.24 ส่วนที่เหลือจบการศึกษาระดับปริญญาโท มีประสบการณ์ทำงานไม่เกิน 5 ปี ทั้งหมด 11 คน คิดเป็นร้อยละ 21.57 ทำงานมาแล้วเกิน 5 ปีขึ้นไป จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 78.43 โดยผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นผู้บริหารระดับสูง จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 47.06 ทำงานเป็นผู้บริหารระดับกลาง จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 31.37 ทำงานเป็นผู้บริหารระดับต้น (ฝ่ายปฏิบัติการ) จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 21.57

1.1 ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกประกันคุณภาพฯ

ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 70.59 ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้ มีอายุในช่วง 20 – 40 ปี จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 82.35 ส่วนที่เหลือ 3 คน มีอายุ 40 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 17.65 เกือบทั้งหมดจบการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 88.24 จบการศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 11.76

ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด มีประสบการณ์ทำงานมาแล้วไม่เกิน 5 ปี จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 17.65 ทำงานมาแล้ว 5 ปีขึ้นไป จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 82.35 ทำงานในตำแหน่งบริหารระดับสูง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 29.41 ทำงานในตำแหน่ง บริหารระดับกลาง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 29.41 ทำงานในฝ่ายบริหารระดับต้น (ปฏิบัติการ) จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 41.18

1.2 ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกผลิต

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 58.82 เกือบทั้งหมดมีอายุอยู่ในช่วง 20 – 40 ปี จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 88.24 จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 16 คน จากทั้งหมด 17 คน คิดเป็นร้อยละ 94.12

ผู้ตอบแบบสอบถามในแผนกผลิต ทำงานมาแล้วไม่เกิน 5 ปี จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 47.06 ทำงานมาแล้ว 5 ปีขึ้นไป จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 52.94 ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดในกลุ่มนี้ ทำงานในตำแหน่งผู้บริหารระดับต้น (ปฏิบัติการ) และ ระดับกลาง รวมทั้งสิ้น 15 คน คิดเป็นร้อยละ 88.24 ทำงานในตำแหน่งผู้บริหารระดับสูง จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 11.76

1.3 ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกบริหาร

เป็นเพศชาย จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 52.94 และเพศหญิง จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 47.06 ส่วนใหญ่มีอายุ 41 ปีขึ้นไป จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 70.59 จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 82.35 จบการศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 17.65 ทำงานมาแล้วในช่วง 5 ปี – 10 ปี จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 29.41 ทำงานมาแล้ว 10 ปี ขึ้นไป จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 70.59 และทำงานในตำแหน่งบริหารระดับสูงทั้งหมด

2. ข้อมูลด้านความรู้ของกลุ่มตัวอย่างรวมทั้ง 3 กลุ่ม

ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด ทำคะแนนด้านความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติ ตอนที่ 1 ได้ร้อยละ 64.62 ตอนที่ 2 ได้ร้อยละ 85.62 มีความรู้สูงในเรื่องนิยามต่าง ๆ ในพระราชบัญญัติ

เช่น นิยามของสินค้าที่ไม่ปลอดภัย นิยามของผู้ประกอบการ รูปแบบการกระจายสินค้า ลักษณะที่ถูกต้องของความเสียหายด้านจิตใจ และความเสียหายด้านร่างกาย เป็นต้น มีความรู้สูงในหลักการพิสูจน์ความปลอดภัยของสินค้า โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการทำงาน หรือความรับผิดชอบของตนเอง (รู้ว่าหลักฐานการทำงานใดที่จะใช้พิสูจน์เพื่อพินิจได้) มีความรู้ว่าแผนกใดบ้างมีความเกี่ยวข้อง และต้องรับผิดชอบต่อสินค้าที่ไม่ปลอดภัยสูง

แต่มีความรู้ในเรื่องของวันบังคับใช้ ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับระยะเวลาที่บริษัทผลิตยาใช้เก็บเอกสารการผลิต อันเป็นหลักฐานสำคัญในการพิสูจน์เพื่อพินิจของบริษัทผลิตยา ในกรณีที่เกิดการฟ้องร้องกันขึ้น ไม่ทราบถึงกฎกระทรวงเกี่ยวกับยาที่ผลิตขึ้นเพื่อผู้ป่วยเฉพาะราย ที่เพิ่มเติมในพระราชบัญญัติ ไม่สามารถประยุกต์ใช้เนื้อหาในพระราชบัญญัติ ในการพัฒนาบรรจุภัณฑ์เพื่อพินิจจากความรับผิดชอบได้ (การปรับปรุงสินค้าที่ง่ายที่สุดเพื่อพินิจจากความรับผิดชอบ คือ การปรับปรุงฉลากวิธีใช้ให้ครอบคลุมยิ่งขึ้น) เข้าใจขอบเขตของหลักการรับผิดโดยเคร่งครัด (Strict Liability) ผิด ว่าผู้ผลิตต้องรับผิดชอบทุกกรณี ไม่ว่าจะเกิดจากสาเหตุใด นอกจากนี้ยังปฏิบัติตนไม่ถูกต้องในกรณีการชดเชยค่าเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย เช่น ไม่เรียกเก็บสินค้าทันทีเมื่อแพ้คดี หรือถูกฟ้อง สิทธิของผู้เสียหายที่สามารถเรียกค่าสินไหมทดแทนจากกฎหมายอื่นได้ด้วย

2.1 ข้อมูลด้านความรู้ของกลุ่มตัวอย่างแผนกประกันคุณภาพ

ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้มีความรู้ในระดับปานกลางค่อนข้างสูง มีความรู้เรื่องนิยามของสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ผู้ประกอบการ สูง แต่มีความรู้เรื่องวันบังคับใช้ ซึ่งสำคัญต่อการเก็บเอกสารการผลิต กฎกระทรวงที่เพิ่มเข้ามา ขอบเขตความรับผิดชอบของตนเอง ในเรื่องของการพิสูจน์ความปลอดภัยของสินค้า เช่น (คิดว่าถ้าความปลอดภัยของสินค้ามาจากหน่วยงานภายนอก ตนเองก็ต้องรับผิดชอบด้วย ถ้าทำงานติดต่อกับหน่วยงานภายนอกนั้น เป็นต้น)

2.2 ข้อมูลด้านความรู้ของกลุ่มตัวอย่างแผนกผลิต

ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้มีความรู้ในระดับปานกลางค่อนข้างสูง มีความรู้เรื่องนิยามเรื่องต่าง ๆ ของพระราชบัญญัติ แต่เช่นเดียวกับกลุ่มแผนกประกันคุณภาพ ที่มีความรู้เรื่องวันบังคับใช้ รวมถึงความรับผิดชอบของตนเองในกรณีที่สินค้ากลายเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย และยังขาดความรู้ในการเชื่อมโยงเนื้อหา เพื่อพัฒนาสินค้าให้พ้นจากความรับผิดชอบกรณีสินค้าที่ไม่ปลอดภัย (การปรับปรุงฉลาก และเอกสารกำกับยา)

2.3 ข้อมูลด้านความรู้ของกลุ่มตัวอย่างแผนกบริหาร

เช่นเดียวกับ 2 กลุ่มก่อนหน้านี้ ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกบริหาร มีความรู้สูงเรื่องนิยามต่าง ๆ แต่ขาดความรู้เรื่องวันบังคับใช้ และกฎกระทรวง ที่แตกต่างจาก 2 กลุ่มก่อนหน้านี้ คือ มีความรู้เรื่องของการชดเชย และการปฏิบัติตนที่ถูกต้องเมื่อสินค้ากลายเป็นสินค้าที่

ไม่ปลอดภัย ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับแผนกนี้ในการใช้วางนโยบายเรียกคืนสินค้าของบริษัท

3. ข้อมูลด้านการยอมรับของกลุ่มตัวอย่างรวมทั้ง 3 กลุ่ม

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ให้การยอมรับในพระราชบัญญัติสูงมากเกือบทุกข้อ ของแบบสอบถาม โดยเฉพาะ ข้อ 1 การบังคับใช้พระราชบัญญัติ กับ ยาและเวชภัณฑ์ ข้อ 3 ความหมายของผู้ประกอบการที่ครอบคลุมถึงบริษัทผลิตยา และข้อ 5 ความพร้อมของบริษัทผลิตยาในการรับการตรวจสอบ เมื่อถูกฟ้องร้อง

แต่ให้การยอมรับน้อยกว่าการยอมรับข้ออื่น ๆ ในแบบสอบถามข้อที่ 2 ผู้บริโภคไม่ต้องพิสูจน์ว่าความเสียหายเกิดจากการกระทำของผู้ประกอบการใด ข้อที่ 4 ภาระหน้าที่ในการพิสูจน์ความไม่ปลอดภัยของสินค้าเป็นของผู้ประกอบการ และข้อ 6 การชดเชยค่าเสียหายด้านจิตใจให้กับผู้เสียหายด้วย

โดยเฉพาะกลุ่มแผนบริหาร ที่ไม่เห็นด้วยเกือบครึ่งหนึ่ง ในแบบสอบถามการยอมรับ ข้อที่ 2 และข้อที่ 4

4. ข้อมูลด้านความสัมพันธ์ระหว่าง ความรู้ และการยอมรับในพระราชบัญญัติของพนักงานบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ

จากการประมวลผลข้อมูลที่รวบรวมมาได้ พบว่าความรู้ไม่มีความสัมพันธ์กับการยอมรับ และเมื่อพิจารณาแต่ละแผนก จะพบว่าความรู้ไม่มีความสัมพันธ์กับการยอมรับในทุกแผนก

5. ข้อมูลคะแนนเฉลี่ยด้านความรู้ และการยอมรับ ของพนักงานบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ

จากการประมวลผลข้อมูล จะพบว่าค่าคะแนนเฉลี่ยของความรู้ที่มีต่อพระราชบัญญัติทั้งหมดของพนักงานบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ จะอยู่ในช่วง 17.87 – 19.54 คะแนน ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นความรู้ของพนักงานบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ ถือว่าอยู่ในระดับสูง ซึ่งตรงกับสมมติฐานที่งานวิจัยตั้งไว้ข้อที่ 1

เมื่อมาพิจารณาแยกจากแบบสอบถามในแต่ละส่วนความรู้ จะพบว่าคะแนนเฉลี่ยของความรู้ที่มีต่อพระราชบัญญัติส่วนที่ 1 จะอยู่ในช่วง 12.84 – 14.32 คะแนน ดังนั้นความรู้ของพนักงานบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ ในด้านความรู้จะอยู่ในระดับสูง ตรงกับสมมติฐานงานวิจัยที่ตั้งไว้ข้อที่ 1 ด้านความรู้ที่มีต่อพระราชบัญญัติ ตอนที่ 2 คือการนำความรู้ในพระราชบัญญัติมาปรับใช้พบว่าคะแนนเฉลี่ยของพนักงานบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ จะอยู่ในช่วง 4.92 – 5.36 คะแนน ดังนั้นความรู้ของพนักงานบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ ในด้านการนำความรู้ในพระราชบัญญัติมาปรับใช้ อยู่ในระดับสูง ตรงกับสมมติฐานข้อที่ 1 เช่นกัน

ในส่วนด้านการยอมรับ จะพบว่าค่าคะแนนเฉลี่ยของการยอมรับ ที่มีต่อพระราช

บัญญัติจะอยู่ในช่วง 4.81 – 5.26 คะแนน ดังนั้นการยอมรับที่มีต่อพระราชบัญญัติ จะอยู่ในระดับสูง ไม่ตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ข้อที่ 2

เมื่อมาดูในแต่ละแผนก พนักงานแผนกประกันคุณภาพของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ มีคะแนนเฉลี่ยด้านความรู้ในช่วง 16.93 – 20.24 คะแนน มีความรู้ในระดับสูง ตรงกับสมมติฐานข้อที่ 1 คะแนนเฉลี่ยการยอมรับที่ 4.85 – 5.62 คะแนน มีการยอมรับในระดับสูง ไม่ตรงกับสมมติฐานข้อที่ 2

พนักงานแผนกผลิตของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ มีคะแนนเฉลี่ยด้านความรู้ในช่วง 17.46 – 21.25 คะแนน มีความรู้ในระดับสูง ตรงกับสมมติฐานข้อที่ 1 คะแนนเฉลี่ยการยอมรับที่ 4.55 – 5.45 คะแนน มีการยอมรับในระดับสูง ไม่ตรงกับสมมติฐานข้อที่ 2

พนักงานแผนกบริหารของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ มีคะแนนเฉลี่ยด้านความรู้ในช่วง 17.30 – 19.05 คะแนน มีความรู้ในระดับสูง ตรงกับสมมติฐานข้อที่ 1 คะแนนเฉลี่ยการยอมรับที่ 4.48 – 5.28 คะแนน มีการยอมรับในระดับสูง ไม่ตรงกับสมมติฐานข้อที่ 2

การอภิปรายผล

จากผลการศึกษาวิจัย พบว่า คะแนนเฉลี่ยของพนักงานกลุ่มบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ อยู่ในช่วง 17.87 – 19.54 คะแนน ถือว่ามีความรู้ในระดับสูง ตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ข้อที่ 1 แต่คะแนนเฉลี่ยการยอมรับ ก็ได้คะแนนอยู่ในช่วง 4.81 – 5.26 ซึ่งถือว่าให้การยอมรับในระดับสูง ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ และไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ และการยอมรับ นั่นคือ พนักงานบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ มีความรู้ในพระราชบัญญัติสูง และมีแนวโน้มจะให้การยอมรับที่สูงด้วย สาเหตุที่เป็นอย่างนั้น ญัฐพันธ์ เขจรนันทน์ กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงขององค์การจะเกิดขึ้น เมื่อมีความผันแปรขององค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ เหตุผลหนึ่ง คือ โครงสร้างองค์การเกิดการเปลี่ยนแปลง เช่น การกำหนดรูปแบบของงานใหม่ การปรับปรุงวิธีการประสานงานในองค์การ เป็นต้น (ญัฐพันธ์ เขจรนันทน์. 2551: 219) แต่พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย มีเนื้อหาเน้นไปที่การคุ้มครองผู้บริโภค มากกว่าจะเข้าไปควบคุมหรือเปลี่ยนแปลงการทำงานของบริษัทต่าง ๆ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อพนักงานในบริษัทผลิตยาด้วย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการทำงาน หรือการปรับลดพนักงาน ดังเช่นกฎหมายควบคุมการผลิต หรือกฎหมายอื่น ๆ ซึ่งน่าจะเป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อเปลี่ยนแปลงระดับการยอมรับให้น้อยลงได้ และจนถึงปัจจุบันผลกระทบของพระราชบัญญัติฉบับนี้ ที่มีต่อบริษัทผลิตยายังไม่เห็นเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน ทำให้ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นพนักงานของบริษัทผลิตยา ไม่มีความรู้สึกต่อต้านพระราชบัญญัติฉบับนี้ และมีความรู้สึกว่าตนเองนั้นเกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติฉบับนี้น้อย จึงทำให้การยอมรับ

รับในพระราชบัญญัติฉบับนี้ของผู้ตอบแบบสอบถามมีอยู่สูง

เมื่อพิจารณากลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 3 กลุ่ม สามารถแบ่งประเด็นการอภิปรายได้ ดังนี้

1. ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างแผนกประกันคุณภาพ

1.1 ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์

ผู้ตอบแบบสอบถามในกลุ่มนี้ เป็นผู้หญิงถึงร้อยละ 70 ส่วนใหญ่อายุจะอยู่ในช่วง 20 – 40 ปี ถึงร้อยละ 82.36 จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 88.24 ทำงานมาแล้วในช่วง 1 – 10 ปี และอยู่ในตำแหน่งผู้บริหารระดับกลาง และระดับต้น กว่าร้อยละ 70 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ในวัยหนุ่มสาว และเริ่มทำงานในบริษัทมานานเพียงระยะเวลาหนึ่ง จนมีตำแหน่งรับผิดชอบสูงระดับหนึ่งในบางผู้ตอบแบบสอบถาม (ผู้บริหารระดับกลาง ในกลุ่มนี้มีจำนวน 5 คน จากทั้งหมด 12 คน) ด้วยวัยช่วงนี้ และการเริ่มทำงานในองค์กรได้ไม่นานนัก ย่อมต้องมีความกระตือรือร้นที่จะก้าวหน้าในอาชีพการงานสูง ขวนขวายที่จะหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเอง เพื่อความก้าวหน้าที่สูงยิ่งขึ้นไปในองค์กรของตนเอง หรือเพื่อเพิ่มคุณสมบัติที่น่าสนใจ เมื่อต้องเปลี่ยนงาน

1.2 ข้อมูลด้านความรู้ในพระราชบัญญัติ

จากข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ และตำแหน่งงานที่มีความเกี่ยวข้องค่อนข้างมากกับกฎหมายต่าง ๆ ในเรื่องของมาตรฐานการผลิตยา ที่แผนกนี้จำเป็นต้องควบคุม และ ตรวจสอบผลิตภัณฑ์ยาที่ผลิตออกมาของบริษัทตน ให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด

แต่คะแนนด้านความรู้ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้ ก็ไม่ได้มีความแตกต่างจากอีกสองกลุ่มที่เหลือ และยังน้อยกว่าแผนกผลิตด้วย โดยคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มนี้ อยู่ที่ระดับ 18.59 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยของพนักงานกลุ่มแผนกประกันคุณภาพบริษัทผลิตยาในกรุงเทพ อยู่ในช่วง 16.93 – 20.24 คะแนน มีความรู้ในระดับสูง ตรงกับสมมติฐานข้อที่ 1 เมื่อแยกเป็นแบบสอบถามส่วนที่ 1 และส่วนที่ 2 คะแนนค่าเฉลี่ยด้านความรู้ ก็ยังอยู่ในระดับความรู้สูง ตรงกับสมมติฐานที่ 1 ของงานวิจัย

เมื่อมาดูในรายละเอียดในแบบสอบถาม พบว่าแบบสอบถามส่วนที่หนึ่ง 21 ข้อ ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มพนักงานแผนกประกันคุณภาพ มีความรู้ดีมากในส่วนของนิยามต่าง ๆ เกี่ยวกับสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ผู้ประกอบการ และความเสียหายที่เกิดขึ้น แต่ในความรู้ด้านเดียวกันนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้ ตอบคำถามได้น้อยไม่ถึงครึ่งของจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่ม ในข้อ 7 และ 10 ซึ่งเป็นข้อที่ถามเกี่ยวกับความรู้ในกฎกระทรวงที่ประกาศใช้เพิ่มเติม เกี่ยวกับยาที่ผลิตขึ้นสำหรับผู้ป่วยเฉพาะราย ในส่วนความรู้ด้านการบังคับใช้ และด้านการละเมิด ที่ทำ

คะแนนได้น้อย มีคะแนนเฉลี่ยต่ำนั้น ข้อที่ตอบผิดเป็นส่วนมากด้านการบังคับใช้ คือ ข้อ 12 ซึ่งถามถึงระยะเวลาในการฟ้องร้องของผู้เสียหาย และข้อ 14 ซึ่งถามถึงวันบังคับใช้ของพระราชบัญญัติฉบับนี้ คำถามทั้ง 2 ข้อ มีผู้ตอบถูกน้อยกว่าร้อยละ 30 โดยเฉพาะข้อ 12 มีผู้ตอบถูกน้อยกว่าร้อยละ 20 ส่วนหนึ่งอาจเพราะเป็นคำถามเรื่องรายละเอียดด้านวันเวลา ซึ่งเป็นการยากที่จะจดจำได้อย่างถูกต้อง ส่วนด้านความรู้เรื่องการละเมิด ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้ มีจำนวนผู้ตอบถูกเพียงร้อยละ 35.30 ในข้อ 17 และ ร้อยละ 29.40 ในข้อ 18 ซึ่งทั้งสองข้อถามเกี่ยวกับหลักฐานที่ใช้ในการพิสูจน์เพื่อพ้นผิด กับความรับผิดชอบของแผนกที่เกี่ยวข้องในกรณีหนึ่ง ซึ่งคำตอบทั้ง 2 ข้อนี้ สามารถช่วยในเรื่องการปรับปรุงระบบการทำงานได้ แม้ว่าจะมีคำถามในส่วนที่ 2 ที่ถามถึงหลักฐานที่ใช้พิสูจน์เพื่อพ้นผิด ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้ทำคะแนนได้ดี แต่โรงงานผลิตยาส่วนใหญ่แล้วต้องประกอบกิจการ โดยอยู่ในความควบคุมของกฎหมายการผลิตอื่น ๆ ที่เข้มงวดอยู่แล้ว จึงสามารถเชื่อมโยงคำตอบ จากหลักฐานที่สามารถยืนยันความถูกต้องในกฎหมายฉบับอื่นได้ แต่ในกรณีของคำถาม ข้อ 17 และ 18 เป็นการถึงถามความเกี่ยวพันกับหน่วยงานอื่น ๆ ทั้งในและนอกองค์กร แสดงให้เห็นว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความรู้ ความเข้าใจในหลักการพิสูจน์เพื่อพ้นผิดน้อย

แม้ว่าจากคะแนนที่กลุ่มแผนกประกันคุณภาพทำได้ ตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ว่ากลุ่มตัวอย่างจากบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ มีความรู้สูงในพระราชบัญญัติ แต่จะสังเกตเห็นได้ว่า มีความรู้ความเข้าใจ ไม่ครอบคลุมทุกด้าน โดยด้านที่มีความรู้สูง คือ ด้านที่เกี่ยวกับนิยามต่าง ๆ ของพระราชบัญญัติ ซึ่งเกี่ยวข้องกับยาที่ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคุ้นเคยอยู่แล้วจากการทำงานตามปกติ เป็นลักษณะของความจำระยะยาว (Long – term memory) จากประสบการณ์การทำงานที่ผ่านมา (ชนิสฐา วิเศษสาร; และ มานิกา วิเศษสาร. 2552: 60-62) แต่ในด้านอื่นกลับได้คะแนนค่อนข้างน้อย สามารถอธิบายได้ว่า เนื่องจากคดีที่เกิดการฟ้องร้องโดยใช้อำนาจบังคับของกฎหมายชนิดนี้ ที่เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการด้านยา ในประเทศไทยยังไม่มี แม้ว่าจะมีการฟ้องร้องกระทรวงสาธารณสุขเพิ่มมากขึ้น แต่ก็เป็นเรื่องของการรักษาโดยแพทย์ จากผลของพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค (แพทยสภาล่าชื่อแก้กม.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค.: ออนไลน์; อ้างอิงจาก ไทยโพสต์. 11 กุมภาพันธ์ 2555. หน้า 3) ซึ่งเป็นกฎหมายที่ออกมาเพื่อใช้ควบคู่ไปกับ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย แต่ผู้ประกอบการด้านยายังไม่ได้รับผลกระทบจากพระราชบัญญัติฉบับนี้ มากเท่า ๆ กับกฎหมายฉบับอื่น ในเรื่องมาตรฐานการผลิตและความปลอดภัย จึงทำให้ความรู้ของกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามมีน้อยตามไปด้วย ซึ่งส่งผลต่อคะแนนของความรู้ในด้านการบังคับใช้ และการละเมิดที่ทำคะแนนเฉลี่ยได้ค่อนข้างน้อย

1.3 ข้อมูลด้านการยอมรับในพระราชบัญญัติ

ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกประกันคุณภาพ มีคะแนนการยอมรับ ในพระราช

บัญญัติฉบับนี้เฉลี่ย 5.24 คะแนน จากคะแนนเต็ม 6 คะแนน ขณะที่คะแนนเฉลี่ยการยอมรับของกลุ่มนี้ อยู่ในช่วง 4.85 – 5.62 แสดงว่าให้การยอมรับในระดับสูง ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่งานวิจัยนี้ได้ตั้งไว้ ดังที่อธิบายไว้ข้างต้น ที่กลุ่มตัวอย่างมีแนวโน้มจะให้การยอมรับพระราชบัญญัติสูง เนื่องจากอิทธิพลของพระราชบัญญัติต่อบริษัทผลิตยา ยังมีค่อนข้างน้อย

แต่เมื่อลองมาวิเคราะห์จากแบบสอบถามในแต่ละข้อดูแล้ว จะพบว่า ในจำนวนทั้ง 6 ข้อนั้น มีถึง 3 ข้อ ที่มีผู้ตอบแบบสอบถามบางส่วนที่ไม่เห็นด้วยทุกคน คือข้อ 2, 4 และ 6 ซึ่งข้อ 2 และ 4 โดยเฉพาะ ข้อ 4 เป็นข้อที่ได้รับการยอมรับน้อยสุด เป็นเรื่องของหลักการพิสูจน์ ที่ใช้สำหรับต่อสู้คดีในชั้นศาล ที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ให้ผู้ได้รับความเสียหายพิสูจน์เพียงว่า ตนนั้นได้รับความเสียหายจากการใช้ตามปกติของสินค้าชนิดนั้น ๆ จริง แต่ภาระหน้าที่ในการพิสูจน์ว่าสินค้ามีความปลอดภัยหรือไม่ เป็นภาระของผู้ประกอบการที่เป็นผู้ผลิต ผู้นำเข้าสินค้าชนิดนั้น ๆ

การที่ผู้ตอบแบบสอบถามบางส่วน ไม่เห็นด้วยกับหลักการที่กล่าวมาแล้วข้างต้น สาเหตุน่าจะมาจาก การพิสูจน์เป็นเรื่องที่อาจจะทำได้ยาก เพราะแม้ว่าการผลิตยาออกสู่ท้องตลาด จะมีขั้นตอนการค้นคว้าวิจัย พัฒนา รวมถึงการขออนุญาตที่ยุ่งยาก ซับซ้อน และใช้เวลานาน ต้องผ่านการทดลองทั้งในสัตว์ทดลอง และคน จนผ่านมาตรฐานตามที่กฎหมายกำหนด แต่ด้วยสภาพแวดล้อมปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงไป ทั้งโรคต่าง ๆ ที่เพิ่มมากขึ้น สิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพล ทำให้ร่างกายของผู้ใช้ยาเปลี่ยนแปลงไป ทำให้ผู้ใช้ยาบางราย มีอาการแพ้ยา หรือทำปฏิกิริยากับยาที่ใช้ในทางลบ จนเกิดผลเสียหายขึ้น ซึ่งผู้ประกอบการด้านยา และเวชภัณฑ์น่าจะมองเห็นว่าเป็นเหตุสุดวิสัยมากกว่า ประกอบกับการที่ผู้ใช้ยาในประเทศไทย สามารถซื้อยาโดยที่ไม่ต้องมีใบสั่งแพทย์ได้ โดยที่ยาบางชนิดก็เป็นยาที่มีผลข้างเคียงสูง รวมถึงพฤติกรรมการใช้ยาของผู้ใช้ ที่พิสูจน์ได้ยาก ว่าใช้ได้อย่างถูกต้องจริงหรือไม่ จึงทำให้ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้ คิดว่าหลักการข้อนี้ของกฎหมาย จะทำให้ตนเสียเปรียบในการต่อสู้ในชั้นศาล และคงเป็นเรื่องที่ดีกว่า ถ้าภาระในการพิสูจน์จะเป็นหน้าที่ของผู้เสียหายที่เป็นผู้ฟ้องร้อง

2. ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างแผนกผลิต

2.1 ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์

ผู้ตอบแบบสอบถามในกลุ่มนี้ ยังมีแนวโน้มทางประชากรศาสตร์ ที่ใกล้เคียงกับกลุ่มแผนกประกันคุณภาพ โดยผู้ตอบแบบสอบถามเป็นหญิง มากกว่าชายอยู่ แต่ในสัดส่วนที่ลดลงเกือบทั้งหมดจบการศึกษาในระดับปริญญาตรี (16 จาก 17 คน) และยังอยู่ในช่วงวัยหนุ่มสาว 20 – 40 ปี เกือบร้อยละ 90 และทำงานมาไม่เกิน 10 ปี โดยที่มีผู้ตอบแบบสอบถามที่ทำงานเกิน 10 ปีแล้ว 2 คน

การที่ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของทั้งกลุ่มแผนกประกันสุขภาพ และแผนกผลิตมี

ความคล้ายคลึงกัน ส่วนหนึ่งเพราะ ตำแหน่งงานของทั้งสองกลุ่ม เป็นตำแหน่งที่ไม่ใช่ระดับสูงมากนัก และมีลักษณะเป็นงานปฏิบัติการ มากกว่างานด้านบริหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มแผนกผลิต ที่เป็นงานด้านปฏิบัติการโดยตรง ผู้ที่จะได้รับหน้าที่ในตำแหน่งเหล่านี้ จึงไม่จำเป็นต้องการผู้ที่มีประสบการณ์ในการทำงานสูงมาก หรือความรู้ความเข้าใจด้านการบริหาร หรือระบบงานในองค์กรที่สังกัด ซึ่งจะเห็นความแตกต่างได้ชัดเจน เมื่อเปรียบเทียบกับข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของกลุ่มแผนกบริหาร

2.2 ข้อมูลด้านความรู้ในพระราชบัญญัติ

ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกผลิต เป็นกลุ่มที่ทำคะแนนเฉลี่ยได้สูงสุด 19.35 และมีผู้ที่ทำคะแนนได้เกินร้อยละ 70 ถึง 13 คน จากทั้งหมด 17 คน ในกลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้ ยังทำคะแนนค่าเฉลี่ยของความรู้ในทุกด้านเกินครึ่งหนึ่ง ค่าเฉลี่ยคะแนนด้านความรู้ของกลุ่ม อยู่ในช่วง 17.46 – 21.25 คะแนน มากที่สุดในทุกกลุ่ม ตรงกับสมมติฐานงานวิจัยที่ตั้งไว้ข้อที่ 1

เมื่อพิจารณาในรายละเอียด ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างแผนกผลิต ทำคะแนนในด้านของความรู้ซึ่งต้องรับผิดชอบได้ดี เช่นเดียวกับแผนกประกันคุณภาพ และตอบคำถามในเรื่องของกฎกระทรวงที่ประกาศใช้เพิ่มเติม ได้คะแนนน้อยเหมือนกันด้วย คำถามข้อที่ 1 ของแบบสอบถามสำหรับกลุ่มแผนกผลิตซึ่งถามเกี่ยวกับกฎกระทรวงที่เพิ่มขึ้นมา มีผู้ตอบถูกต้องเพียง 8 คน คิดเป็นร้อยละ 47.10 ข้อ 9 ตอบถูกต้องเพียง 7 คน คิดเป็นร้อยละ 41.20 โดยข้อนี้เป็นคำถามเกี่ยวกับการปรับปรุงผลิตภัณฑ์ที่ง่ายที่สุด ที่ทำให้หลุดพ้นจากนิยามของ “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย” ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้ ก็ตอบคำถามในด้านการบังคับใช้ ซึ่งเกี่ยวกับวัน และเวลาในการบังคับใช้ได้น้อย ซึ่งก็น่าจะเป็นเพราะเป็นเรื่องของรายละเอียดเกี่ยวกับตัวเลข ที่ยากแก่การจดจำ

ในด้านความรู้ด้านการละเมิด ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกผลิต ตอบคำถามได้น้อยในข้อ 12 และ 15 โดยเฉพาะในข้อ 12 ซึ่งถามถึงหลักการสำคัญของพระราชบัญญัติฉบับนี้นั้นคือ หลักการรับผิดชอบโดยเคร่งครัด ที่ถามถึงความรับผิดชอบของผู้ประกอบการที่ต้องรับผิดชอบในทุกกรณีหรือไม่ ซึ่งมีผู้ตอบถูกต้องเพียง 3 คนเท่านั้น ซึ่งคำตอบในข้อนี้ยังแสดงให้เห็นถึงนัยบางอย่าง ที่สัมพันธ์กับคำถามข้อ 15 ด้วย คำถามข้อนี้ถามเกี่ยวกับเรื่องความรับผิดชอบในบรรจุภัณฑ์ ว่าเป็นของใคร ในกรณีความไม่ปลอดภัยเกิดขึ้นจากสาเหตุบรรจุภัณฑ์ คำตอบที่ถูกต้อง คือ ไม่ใช่ความรับผิดชอบของผู้ผลิตฯ ขณะที่คำถามข้อที่ 16 ซึ่งเป็นคำถามที่เกี่ยวข้องกัน กับมีผู้ตอบถูกต้องถึงร้อยละ 70 ว่าเป็นความรับผิดชอบของผู้ผลิต แสดงให้เห็นว่า ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกผลิต มีความเข้าใจในหลักการรับผิดชอบโดยเคร่งครัด ของพระราชบัญญัติฉบับนี้ ผิดอย่างมาก ว่าผู้ผลิตฯต้องรับผิดชอบในทุกกรณี ไม่ว่าจะตั้งใจ เลินเล่อ หรือ ว่าผู้ใดเป็นผู้ทำให้เกิดสาเหตุแห่งความไม่ปลอดภัยนั้นจริง ๆ ผู้ผลิตฯก็ต้องรับผิดชอบต่อผลจากความเสียหายนั้น ซึ่งความจริงแล้ว ถ้าเพียงพิสูจน์ได้

ว่าผู้ใช้นั้นใช้ผิดวิธีจากเอกสารคู่มือวิธีการใช้ ก็เพียงพอที่จะยกเป็นเหตุในการพิสูจน์ เพื่อพินิจของผู้ผลิตยาแล้ว โดยไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ความปลอดภัยของยาที่ผลิตเลย ในขณะที่ความรู้ด้านการขาดใช้ ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้ถือว่าทำคะแนนพอใช้ได้ แม้ว่าจะเป็นด้านที่ไม่ค่อยมีความเกี่ยวข้องกับการผลิตมากนัก

การที่ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้ มีความเข้าใจผิดในพระราชบัญญัติฉบับนี้ เรื่องของความรับผิดชอบของผู้ประกอบการ อาจจะสืบเนื่องมาจากหน้าที่ที่รับผิดชอบ ที่จะถูกเพ่งเล็งในการตรวจสอบ และรับผิดชอบในกรณีความเสียหายต่าง ๆ อยู่บ่อยครั้ง เพราะถือว่าเป็นกระบวนการสำคัญที่สุดของผลิตภัณฑ์ และเป็นกระบวนการที่มีโอกาสค้นพบข้อบกพร่องได้ง่ายที่สุด ทำให้ผู้ที่ทำงานในแผนกนี้ ต้องมีความรอบคอบรัดกุมเป็นอย่างมาก เมื่อรวมกับความรับรู้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่มีน้อย อันเนื่องจากอิทธิพลของพระราชบัญญัติต่อการปฏิบัติงานค่อนข้างน้อย เช่นเดียวกับที่อธิบายไปในกลุ่มตัวอย่างแผนกประกันคุณภาพ จึงเป็นไปได้ที่ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้ จะเข้าใจผิดในหลักการรับผิดชอบโดยเคร่งครัด และความรับผิดชอบของผู้ประกอบการ เมื่อเทียบกับกฎหมายอื่น

2.3 การยอมรับในพระราชบัญญัติ

จากผลวิจัยจะเห็นได้ว่า คะแนนเฉลี่ยการยอมรับในพระราชบัญญัติของกลุ่มนี้ อยู่ในช่วง 4.55 – 5.45 คะแนน แสดงถึงการยอมรับอยู่ในระดับสูง ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานงานวิจัยที่ตั้งไว้ข้อที่ 2 แต่เมื่อพิจารณาในแต่ละข้อ จะเห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้ ให้การยอมรับเรื่องที่บริษัทผลิตยาต้องเตรียมความพร้อมในการตรวจสอบทั้ง 17 คน เพียงข้อเดียว ในขณะที่ข้ออื่น ๆ มีบางส่วนที่ไม่ให้การยอมรับ แตกต่างกับกลุ่มแผนกประกันคุณภาพ ที่มีผู้ยอมรับทั้ง 17 คน ถึง 3 ข้อ

โดยในผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกผลิต ให้การยอมรับในเรื่องหน้าที่ในการพิสูจน์ความไม่ปลอดภัยของยา เป็นภาระของผู้ผลิตยาค้นนั้น น้อยที่สุด เพียง 11 คน คิดเป็นร้อยละ 64.70 จะเห็นได้ว่า ข้อที่ให้การยอมรับมากที่สุดนั้น เป็นเรื่องของความพร้อมในการตรวจสอบ ซึ่งแผนกผลิตอย่างที่กำลังมาข้างต้น ว่าเป็นหน่วยงานที่มักจะถูกตรวจสอบเป็นลำดับแรก เมื่อเกิดปัญหาจึงมีความพร้อม และคุ้นเคยกับเรื่องเหล่านี้อยู่แล้ว

ขณะที่ข้อที่ให้การยอมรับน้อยสุด นอกจากความยุ่งยากในการพิสูจน์แล้ว สาเหตุหนึ่งน่าจะเกี่ยวเนื่องกับระบบงานที่ต้องเผชิญการตรวจสอบ จากมาตรฐานการผลิตต่าง ๆ ที่มากอยู่แล้ว เป็นไปได้สูงที่ แผนกผลิตไม่ต้องการให้มีภาระในการพิสูจน์จากกฎหมายอื่น ๆ เพิ่มขึ้นมาอีก

3. ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มแผนกบริหาร

3.1 ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์

ในกลุ่มแผนกบริหารจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชายมากกว่าหญิง แม้จะ

อยู่ในอัตราส่วนที่กำกวมกัน แต่ถือเป็นกลุ่มเดียวที่ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชายมากกว่า เป็นไปได้ว่าในตำแหน่งผู้บริหารระดับสูงนั้น ไม่ได้มีตำแหน่งงานจากสายปฏิบัติการอย่างเดียว (ซึ่งกลุ่มแผนกประกันคุณภาพ และแผนกผลิต จะมีผู้ทำงานในหน่วยงานทั้งสองนี้ เป็นผู้หญิงมากกว่า จากข้อมูลในงานวิจัย) แต่มีทั้งสายงานบริหาร ธุรการ การเงิน ซึ่งอาจจะเป็นผู้ตอบแบบสอบถามด้วย จึงมีความเป็นไปได้ที่จะมีผู้ชายมากกว่า

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างนี้ถือว่าเป็นผู้บริหารระดับสูงแล้ว ทั้งสายงานปฏิบัติการอย่างตำแหน่ง Technical Director และ สายงานบริหารทั่วไป ผู้ตอบแบบสอบถามจึงมีอายุมากกว่า 40 ปี ถึงร้อยละ 70 และมีประสบการณ์ทำงานที่ยาวนาน มีผู้ทำงานเกิน 10 ปี ถึงร้อยละ 70 เช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นเรื่องปกติสำหรับผู้ที่ดำรงตำแหน่งสูงในองค์กร ที่ต้องใช้เวลาได้เข้าไปยังตำแหน่งงานระดับนี้พอสมควร

ข้อมูลเรื่องของระยะเวลาในการทำงานนี้ยัง สะท้อนไปถึงระดับการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถามด้วย เพราะระดับการศึกษาในกลุ่มนี้ก็ไม่แตกต่างกับสองกลุ่มแรก แสดงให้เห็นว่า การก้าวไปถึงตำแหน่งผู้บริหารระดับสูง ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างแผนกบริหาร เป็นการก้าวจากตำแหน่งงานระดับล่าง ขึ้นไปตามสายงาน และองค์การต่าง ๆ ก็ย่อมต้องการ ผู้มาดำรงตำแหน่งระดับสูง ที่มีความรู้ และเข้าใจในระบบการทำงาน วัฒนธรรมขององค์กร มากกว่าผู้ที่จบมาในระดับการศึกษาชั้นสูง แต่ผ่านประสบการณ์มาน้อยกว่า จึงมีแนวโน้มว่าผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้จะอยู่ทำงานกับบริษัทเดียวกันนี้ มาตั้งแต่เริ่มประกอบอาชีพ และใช้ประสบการณ์การทำงานเป็นคุณสมบัติพิเศษในการได้รับพิจารณาเลื่อนตำแหน่ง แทนระดับการศึกษานั้นเอง

เป็นที่น่าสังเกตว่า คะแนนเฉลี่ยด้านความรู้ และการยอมรับของพนักงานบริษัทผลิตรายในกรุงเทพฯกลุ่มแผนกบริหาร มีคะแนนน้อยสุด เมื่อเทียบกับอีกสองกลุ่มก่อนหน้านี้

3.2 ข้อมูลด้านความรู้ในพระราชบัญญัติ

ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้ทำคะแนนเฉลี่ยได้น้อยที่สุดในทั้ง 3 กลุ่ม ได้ 18.18 คะแนน คะแนนสูงสุดที่ทำได้ เพียง 22 คะแนน และค่าเฉลี่ยคะแนนด้านความรู้ของพนักงานแผนกบริหารบริษัทผลิตรายในกรุงเทพฯ ได้ผลอยู่ในช่วง 17.30 – 19.05 คะแนน มีระดับความรู้ค่อนข้างสูง ตรงกับสมมติฐานงานวิจัยที่ตั้งไว้ข้อที่ 1 แต่ถือว่าน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา 2 กลุ่มที่เหลือ

เมื่อดูในแต่ละด้านจะเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างแผนกบริหาร ยังมีความคล้ายคลึงกับสองกลุ่มที่กล่าวมาแล้ว คือ ทำคะแนนในด้านความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่ต้องรับผิดชอบได้ดี ซึ่งทำได้มากถึงร้อยละ 89 แต่ในด้านอื่น ๆ กลับทำคะแนนได้น้อยลงมาก โดยเฉพาะกับด้านการบังคับใช้ ที่จะเกี่ยวข้องกับระยะเวลาในการจัดเก็บเอกสารหลักฐานการผลิต เพื่อให้พิสูจน์ความปลอดภัย หรือการจัดกลุ่มยาที่

ไม่อยู่ในการควบคุมของพระราชบัญญัติฉบับนี้ตามวันบังคับใช้ คำถามเหล่านี้เป็นการถามเพื่อทดสอบว่า ผู้ตอบมีความเข้าใจในเนื้อหาของพระราชบัญญัติฉบับนี้ แล้วนำไปประยุกต์ใช้กับกระบวนการทำงานปัจจุบันได้หรือไม่ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างแผนกบริหารยังขาดความรู้ และความเข้าใจในการนำไปปรับปรุงใช้ในกระบวนการทำงานขององค์กรอยู่

ด้านความรู้เรื่องการละเมิด ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้ ตอบได้ถูกต้องหมด แสดงให้เห็นถึงความรู้ในเรื่องหลักการพิสูจน์ความปลอดภัยของสินค้า ซึ่งเชื่อมโยงกับความรู้ด้านสิ่งที่ต้องรับผิดชอบ เรื่อง นิยามของสินค้า ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้ทำคะแนนได้ดีมาก แต่ในด้านความรู้เรื่องการชดเชย ซึ่งเป็นด้านที่ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้ควรจะรู้มากที่สุด กลับทำคะแนนเฉลี่ยผ่านครึ่งมาเพียงเล็กน้อย โดยคำถามด้านการชดเชย จะถามถึงลักษณะการชดเชยความเสียหายที่ถูกต้องตามที่พระราชบัญญัติประกาศไว้ และการปฏิบัติตัวที่ถูกต้องของผู้ประกอบการ เมื่อเกิดความเสียหายขึ้น ซึ่งเป็นแนวทางที่ผู้ประกอบการควรยึดถือปฏิบัติ เช่น ข้อ 19 ที่ถามถึงการปฏิบัติตัว เมื่อสินค้าที่ผลิต กลายเป็นสินค้าไม่ปลอดภัย ว่าต้องเรียกเก็บคืนทันที หรือต้องดูเป็นกรณี ๆ ไป ซึ่งตอบถูกเพียง 3 คน แสดงให้เห็นว่า ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้น่าจะมองว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเฉพาะรายบุคคลมากกว่า จึงไม่จำเป็นต้องเรียกเก็บคืนยาทั้งหมด ประกอบกับคิดว่าการเรียกคืนยาควรเป็นหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาด้วย

3.3 ข้อมูลด้านการยอมรับในพระราชบัญญัติ

ในด้านการยอมรับนั้น ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้ ให้การยอมรับพระราชบัญญัติ คิดออกมาเป็นคะแนนเฉลี่ยได้ 4.88 คะแนน คะแนนเฉลี่ยด้านการยอมรับของพนักงานกลุ่มนี้ อยู่ในช่วง 4.48 – 5.28 คะแนน นับว่าน้อยที่สุดในกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาทั้งหมด เช่นเดียวกับด้านความรู้

โดยที่หลักการสำคัญของพระราชบัญญัติ ที่ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้ ให้การยอมรับน้อยสุด คือ การที่ต้องชดเชยความเสียหายด้านจิตใจให้กับผู้เสียหายด้วย ขณะที่กลุ่มนี้ก็เห็นด้วยในจำนวนค่อนข้างน้อย คือ ในเรื่องของการที่ผู้เสียหายเพียงพิสูจน์ว่าความเสียหายที่เกิดขึ้น เกิดจากการใช้งานตามปกติของสินค้า ไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ว่าความเสียหายนั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร ซึ่งคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ อีก 2 กลุ่ม

สำหรับการที่ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้ไม่เห็นด้วย กับการชดเชยความเสียหายด้านจิตใจ เพราะน่าจะคิดว่าเป็นเรื่องของการซ้ำซ้อน โดยในกรณีของความเสียหายที่เกิดจากยานั้น ค่าชดเชยตามปกตินั้นมากอยู่แล้ว และความเสียหายด้านจิตใจ ก็ไม่มีมาตรฐานมาวัดว่ามีปริมาณมากน้อยเพียงใด ประกอบกับในรายละเอียดของพระราชบัญญัติ ไม่ได้ระบุถึงขั้นต่ำ หรือขั้นสูงสุดของมูลค่าความเสียหายทางด้านจิตใจไว้ จนอาจจะทำให้ศาล สามารถบังคับให้ผู้ประกอบการจ่ายค่าชดเชยเป็นจำนวนเท่าใดก็ได้ และสร้างความเสียหายให้กับผู้ประกอบการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับ

กับผู้ประกอบการขนาดย่อม

4. ความสัมพันธ์ระหว่าง ความรู้ และการยอมรับ

จากผลการวิจัยในบทที่ 4 จะเห็นได้ว่า คะแนนเฉลี่ยความรู้ของพนักงานบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ อยู่ในระดับสูง ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับสมมติฐานที่ 1 ขณะที่คะแนนเฉลี่ยการยอมรับของพนักงานบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ อยู่ระดับสูงเช่นเดียวกัน ซึ่งไม่ตรงกับสมมติฐานที่ 2 และ ความรู้ของกลุ่มตัวอย่างไม่มีความสัมพันธ์กับการยอมรับ แสดงให้เห็นว่า ระดับความรู้ไม่ใช่ปัจจัยที่มีอิทธิพลสูง ส่งผลกระทบต่อการยอมรับของกลุ่มตัวอย่างใน พระราชบัญญัติฉบับนี้ เพราะแม้ว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจะมีความรู้ในพระราชบัญญัติ ปานกลางค่อนข้างสูง แต่ก็ไม่ให้การยอมรับกับพระราชบัญญัติสูงด้วย ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ 2 ของงานวิจัย

ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะ พระราชบัญญัติฉบับนี้ยังไม่ส่งผลกระทบกับกระบวนการทำงานของ บริษัทที่พนักงานกลุ่มตัวอย่างสังกัดอยู่ ไม่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงวิธี หรือ รูปแบบการทำงานเดิมของพนักงาน ซึ่งน่าจะเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์มากกว่า ในเรื่องของการยอมรับ ยกตัวอย่างเช่น ถ้าพระราชบัญญัติฉบับนี้ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง จำนวนพนักงาน หรือตำแหน่งงาน รวมถึงวิธีการทำงาน ถ้าพนักงานที่ได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงนี้ เป็นผู้ตอบแบบสอบถาม คะแนนการยอมรับอาจเปลี่ยนแปลง เป็นยอมรับน้อยลง หรือมากขึ้นก็ได้

ดังที่อธิบายมาแล้วข้างต้น ว่ากลุ่มตัวอย่างแม้จะมีความรู้ในระดับสูง แต่เรื่องความรู้ที่เป็นรายละเอียดเฉพาะของพระราชบัญญัติฉบับนี้ ถือว่ามีความรู้ในระดับที่ไม่น่าพอใจนัก ส่วนหนึ่งอาจจะเป็นเพราะ พระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ได้ใช้บังคับเรื่องการผลิต หรือยกระดับมาตรฐานคุณภาพของโรงงานผลิตยาแต่อย่างใด เป็นเพียงกฎหมายที่เพิ่มประสิทธิภาพการคุ้มครองผู้บริโภคให้ดีขึ้น ซึ่งต่างจากกฎหมายตัวอื่น ๆ ที่ส่งผลกระทบโดยตรงต่อบริษัทผลิตยาของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า จึงทำให้เกิดความตื่นตัวต่อพระราชบัญญัติฉบับนี้น้อย ทั้งที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ในความเห็นของผู้วิจัย ไม่เพียงแต่ช่วยคุ้มครองผู้บริโภคเท่านั้น ยังสามารถใช้ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของผู้ผลิต ให้มีความแตกต่าง และใช้เป็นจุดเด่นทางการตลาด ในการแข่งขันกับสินค้าชนิดอื่นในตลาด และยังช่วยในเรื่องของการส่งออกไปยังตลาดต่างประเทศ ซึ่งมีกฎหมายลักษณะเดียวกันนี้บังคับใช้อย่างเข้มงวด เช่น ปรับปรุงผลิตภัณฑ์ตามแนวทางของพระราชบัญญัตินี้ และใช้เป็นจุดเด่นของผลิตภัณฑ์ในเรื่องความปลอดภัยที่เพิ่มมากขึ้นได้ และแม้ว่าพนักงานบริษัทผลิตยาในกรุงเทพฯ จะยอมรับในพระราชบัญญัติสูง แต่ก็ให้การยอมรับน้อยกับรายละเอียดบางข้อ โดยเฉพาะการขอใช้ความเสียหายด้านจิตใจ และความรับผิดชอบของบริษัทในการพิสูจน์ความปลอดภัยของสินค้า ที่มีข้อเสนอแนะให้ทำการแก้ไข เพราะเห็นว่าอาจจะสร้างความลำบากให้กับบริษัทผลิตยาของตนเพิ่มมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ควรที่ทางภาคธุรกิจต่าง ๆ จัดให้มีการอบรมให้ความรู้ในพระราชบัญญัติ ความรับผิดชอบ ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย รวมทั้งกฎกระทรวงต่าง ๆ ที่ประกาศใช้เพิ่มเติมให้กับ พนักงานของตน และไม่เพียงเฉพาะแต่พนักงานในฝ่ายผลิต หรือ ฝ่ายประกันคุณภาพ ที่มีความเกี่ยวข้องอย่างสูงกับพระราชบัญญัติเท่านั้น แต่ควรส่งเสริมให้พนักงานในแผนกอื่น ๆ ได้เข้ารับการอบรมด้วย เพื่อสร้างความรับรู้ และก่อให้เกิดความตื่นตัวในเรื่องของการปกป้องสิทธิผู้บริโภค ภายในองค์กร

2. ส่งเสริมให้มีการเผยแพร่ความรู้ ความเข้าใจ ในพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย รวมถึงกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภคสู่ประชาชนให้มากขึ้น และทั่วถึง เพื่อกระตุ้นความรู้ และจิตสำนึกในการปกป้องคุ้มครองสิทธิตนเองของประชาชน อันจะส่งผลให้ผู้ประกอบการหันมาให้ความสนใจ และเร่งแก้ไขผลิตภัณฑ์ ปรับปรุงระบบการทำงาน ด้วยอีกทางหนึ่ง

ข้อเสนอแนะในงานวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นเพียงการศึกษาถึงความรู้ของผู้ปฏิบัติงานในองค์กรกลุ่มตัวอย่างเท่านั้น รวมถึงมีขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาน้อยเกินไป ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรศึกษาถึงผลกระทบที่มีต่อองค์กรในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นกระบวนการทำงาน สถานที่ผลิต หรือผลิตภัณฑ์ ของโรงงานกลุ่มตัวอย่าง ว่ามีการเปลี่ยนแปลงอะไรบ้าง อย่างไร สาเหตุเกิดจากพระราชบัญญัตินี้หรือไม่ และ เพิ่มขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาให้มากยิ่งขึ้น

2. ในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป ควรขยายขอบเขตของงานวิจัยขึ้นนี้ จากโรงงานผลิตยาในกรุงเทพมหานคร เป็นโรงงานผลิตยาในพื้นที่อื่น ๆ เพื่อดูว่าผู้ปฏิบัติงานในองค์กรของพื้นที่อื่นนั้น มีความรู้ในพระราชบัญญัตินี้ เหมือนหรือแตกต่างจาก กลุ่มตัวอย่างในพื้นที่กรุงเทพมหานคร อย่างไร เพื่อที่จะได้ข้อมูลที่ครบถ้วนสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3. ในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษาว่ามีปัจจัยใดบ้าง ที่จะส่งผลกระทบต่อการยอมรับในพระราชบัญญัตินี้

4. ในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษาความสามารถในการพิสูจน์ ความปลอดภัยของยาที่ผลิต โดยผู้ประกอบการว่าทำได้หรือไม่ เนื่องจากในงานวิจัยขึ้นนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามบางส่วนเห็นควรว่า ภาระหน้าที่ในการพิสูจน์ไม่ควรเป็นของบริษัทผลิตยา เพื่อใช้เป็นข้อมูลสำหรับการตัดสินใจ สำหรับการเปลี่ยนแปลงเนื้อหาของพระราชบัญญัติ ที่อาจจะเกิดขึ้นได้ในอนาคต



บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กองยุทธศาสตร์บริหารจัดการ. (2554). สถิติ 2553... กรุงเทพมหานคร. สืบค้นเมื่อ 20 มกราคม

2555, จาก [http://office.bangkok.go.th/pipd/07Stat%28Th%29/Stat%28th%2953/](http://office.bangkok.go.th/pipd/07Stat%28Th%29/Stat%28th%2953/Stat%28th%2953/stat53.htm)

[Stat%28th%2953/stat53.htm](http://office.bangkok.go.th/pipd/07Stat%28Th%29/Stat%28th%2953/Stat%28th%2953/stat53.htm)

กัลยา วาณิชย์บัญชา. (2550). สถิติสำหรับงานวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์ฯ.

กัลยา วาณิชย์บัญชา. (2553). หลักสถิติ. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์ฯ.

การขยาย. (2555). สืบค้นเมื่อ 1 กุมภาพันธ์ 2555, จาก [http://school.obec.go.th/wichienmatu2/](http://school.obec.go.th/wichienmatu2/doc/business2.htm)
[doc/business2.htm](http://school.obec.go.th/wichienmatu2/doc/business2.htm)

ชนิสฐา วิเศษสาร; และ มานิกา วิเศษสาร. (2552). จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน. กรุงเทพฯ:
ภาควิชาภาษาและสังคม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีเจ้าคุณทหาร
ลาดกระบัง.

ความรู้เกี่ยวกับสินค้า. (2555). สืบค้นเมื่อ 20 มกราคม 2555, จาก [http://www.praveetelearning.](http://www.praveetelearning.com/elearning_content.php?subject_id=1&chapter_id=9)
[com/elearning_content.php?subject_id=1&chapter_id=9](http://www.praveetelearning.com/elearning_content.php?subject_id=1&chapter_id=9)

ชาญชัย อัจฉินสมาจาร. (ม.ป.ป.). การสร้างแบบสอบถามเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.

ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2544). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย ฉบับปรับปรุง. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ:
เทพนิมิต.

ณัฐพันธ์ เขจรนันท์. (2551). พฤติกรรมองค์กร. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชั่น.

ถึงเวลาผู้บริโภคเอาคืนหรือยัง?. (2551, 2 ธันวาคม). ASTVผู้จัดการออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 1 ธันวาคม
2554, จาก [http://www.manager.co.th/Motoring/ViewNews.aspx?NewsID](http://www.manager.co.th/Motoring/ViewNews.aspx?NewsID=9510000141862)
[=9510000141862](http://www.manager.co.th/Motoring/ViewNews.aspx?NewsID=9510000141862)

ที่ตั้งและลักษณะทางภูมิศาสตร์ของกรุงเทพมหานคร. (2554). สืบค้นเมื่อ 15 ธันวาคม 2554, จาก
<http://203.155.220.118/info/NowBMA/frame.asp>

ปริญญช. (2551). *Liability for Damages Arising from Unsafe Products Act B.E.2551*. สืบค้น
เมื่อ 15 ธันวาคม 2554, จาก [http://www.thailawtoday.com/component/content/article](http://www.thailawtoday.com/component/content/article/94-consumer-protection/612--2551.html)
[/94-consumer-protection/612--2551.html](http://www.thailawtoday.com/component/content/article/94-consumer-protection/612--2551.html)

[แผนที่กรุงเทพมหานคร]. (2554). สืบค้นเมื่อ 17 มกราคม 2555, จาก <http://www.panteethai.com>

พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย. (2554). สืบค้นเมื่อ 3
ธันวาคม 2554, จาก http://www.medicthai.com/admin/news_cpe_detail.php?id=311

- เพชรรัตน์ ขวณานนท์; และ สรวลี บุญเสียง. (2552). ความหมายของการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภค. สืบค้นเมื่อ 1 ตุลาคม 2554, จาก <http://www.thaigoodview.com/node/44884>
- แพทยสภาล่าชื่อแก้กฎหมายวิธีพิจารณาความคดีผู้บริโภค. (2555). สืบค้นเมื่อ 20 เมษายน 2555, จาก <http://parunnews.wordpress.com/2012/02/11/ccpa/>
- มานิตย์ จุมปา. (2554). คำอธิบายกฎหมายความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าไม่ปลอดภัย. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์ฯ.
- มีนา เชาวลิต. (2541?). หลักการตลาด. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- ยุทธ ไถยารวรรณ์. (2553). สถิติวิจัยและการใช้โปรแกรม SPSS. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์ฯ.
- วันคุ้มครองผู้บริโภค. (2555). สืบค้นเมื่อ 9 มกราคม 2555, จาก <http://guru.sanook.com/pedia/topic/วันคุ้มครองผู้บริโภค>
- วิมลศรี แสนสุข; และคนอื่นๆ. (2550?). หลักการตลาด. กรุงเทพฯ: คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- ศักดิ์ ธนิตกุล. (2553). คำอธิบายและคำพิพากษาเปรียบเทียบกฎหมายความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าไม่ปลอดภัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิญญูชน.
- ศูนย์วิจัยกสิกรไทย. (2543, กรกฎาคม - กันยายน). มาตรการที่ไม่ใช่ภาษี : การกีดกันทางการค้า ... อารุญยุคการค้าเสรี. เกษตรทรรศน์. 4(25). สืบค้นเมื่อ 30 เมษายน 2555, จาก <http://isc.ru.ac.th/data/PS0004341.doc>
- สมาพร ดีวัน. (2546). เอกสารคำสอนบัญชี 2. สืบค้นเมื่อ 1 กุมภาพันธ์ 2555, จาก http://www.pbntc.moe.go.th/inventor_teacher/
- สุรียา กาฬสินธุ์. (2552). กรณีศึกษาเรื่อง PL Law ในต่างประเทศ. สืบค้นเมื่อ 10 มกราคม 2555, จาก http://www.ocpb.go.th/board_post.asp?id=2960&idsub=11
- สุขุม ศุภนิธย์. (2540). คำอธิบายกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์ฯ.
- สุขุม ศุภนิธย์. (2554). คำอธิบายพัฒนาการของกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคของไทย. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์ฯ.
- สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค. (2554). ประวัติความเป็นมา. สืบค้นเมื่อ 1 ตุลาคม 2554, จาก http://www.ocpb.go.th/main_history.asp

- สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา. (2554). รายงานสถานที่ผลิตยาแผนปัจจุบันที่ผ่านการ
รับรองมาตรฐานการผลิตยา ตามกฎกระทรวง พ.ศ. 2546. สืบค้นเมื่อ 5 พฤศจิกายน 2554,
จาก http://wwwapp1.fda.moph.go.th/drug/zone_gmp/gmpname.htm
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2554). สถิติประชากรและเคหะกรุงเทพมหานคร. สืบค้นเมื่อ 26
พฤศจิกายน 2554, จาก <http://service.nso.go.th/nso/thailand/dataFile/01/J01P/J01P/th/0.htm>
- หนุ่มใหญ่ลากซากรรถประจานทั่วเมือง ชวน! บริษัทดังไม่รับผิดชอบเหตุไฟไหม้รถ. (2554). ASTV
ผู้จัดการออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 22 ธันวาคม 2554, จาก <http://manager.co.th/Local/ViewNews.aspx?NewsID=9540000162904>
- อภินันท์ จันตะนี. (2538). วิจัยทางธุรกิจ. พระนครศรีอยุธยา: คณะวิทยาการจัดการ สถาบันราช
ภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- อัศวพงษ์ เวชยานนท์. (2550). การคุ้มครองผู้บริโภค: บททั่วไป. สืบค้นเมื่อ 22 ธันวาคม 2554, จาก
<http://www.gotoknow.org/blogs/posts/146949>
- Sundara. (2554). ผู้บริโภคแห่ฟ้อง "สินค้า-บริการ"คุณภาพต่ำ ศาลลงดาบ". สืบค้นเมื่อ 1 ธันวาคม
2554, จาก http://www.matichon.co.th/prachachat/prachachat_detail.php?s_tag=02p0101171151&day=2008-11-17§ionid=0201



ภาคผนวก ก
แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย



แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

ความรู้และการยอมรับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร
(สำหรับฝ่ายประกันคุณภาพยา)

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามฉบับนี้ เป็นแบบสอบถามเพื่อการวิจัย มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึงความรู้ การยอมรับ ตลอดจนรวบรวมความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหา และข้อเสนอแนะของบริษัทผลิตยา ที่มีต่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

2. ผลที่ได้จากแบบสอบถามครั้งนี้ จะนำไปใช้เป็นข้อมูลในการวิจัยเพื่อศึกษา ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อบริษัทผลิตยาในประเทศไทย ที่สามารถนำข้อมูลของความคิดเห็นจากการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาเพื่อปรับปรุง และเตรียมความพร้อมสำหรับปฏิบัติตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

3. ข้อมูลทั้งหมดจะนำไปใช้เฉพาะการวิจัยในครั้งนี้เท่านั้น ซึ่งผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์โดยสรุปเป็นภาพรวม คำตอบของท่านจะเก็บรักษาไว้เป็นความลับ และไม่มีผลกระทบต่อการปฏิบัติงานของท่านแต่ประการใด จึงขอความกรุณามายังท่านผู้ตอบแบบสอบถาม ได้โปรดตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ ตามความคิดเห็นของท่านมากที่สุด ทั้งนี้ เพื่อความสมบูรณ์ของข้อมูลของงานวิจัยนี้

4. แบบสอบถามฉบับนี้ มีทั้งหมด 4 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความรู้ที่มีต่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

ตอนที่ 3 การยอมรับที่มีต่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

ตอนที่ 4 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหา และข้อเสนอแนะ ที่มีต่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

ขอขอบพระคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านเป็นอย่างสูง ที่ท่านได้กรุณาสละเวลาตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำแนะนำ กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () หน้าข้อความที่ตรงกับข้อมูลของท่าน

1. เพศ

() ชาย

() หญิง

2. อายุ

() 20-30 ปี

() 31-40 ปี

() 41-50 ปี

() 51-60 ปี

() 60 ปี ขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

() ระดับปริญญาตรี

() ระดับปริญญาโท

() ระดับปริญญาเอก

4. ประสบการณ์การทำงาน

() น้อยกว่า 1 ปี

() ตั้งแต่ 1 ปี แต่ไม่เกิน 3 ปี

() ตั้งแต่ 3 ปี แต่ไม่เกิน 5 ปี

() ตั้งแต่ 5 ปี แต่ไม่เกิน 10 ปี

() ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป

5. ระดับตำแหน่งงาน

() ระดับผู้บริหารระดับสูง เช่น ผู้จัดการฝ่ายขึ้นไป

() ระดับผู้บริหารระดับกลาง เช่น หัวหน้าแผนก ผู้ช่วยหัวหน้าแผนก

() ระดับปฏิบัติการ เช่น เจ้าหน้าที่ประจำแผนก พนักงานประจำแผนก

ตอนที่ 2 ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบที่คิดว่าถูกต้องเพียงข้อละ 1 ช่อง

จงตอบคำถามต่อไปนี้ โดยอาศัยความรู้ในพ.ร.บ.ความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

ข้อ	แบบสอบถาม	คำตอบ	
		ใช่	ไม่ใช่
1	สินค้าที่ไม่ปลอดภัยของสินค้ายา ตามเนื้อหากฎหมายฉบับนี้ คือ ยาที่เสื่อมประสิทธิภาพ เพราะการเก็บรักษา หรือใช้ไม่ถูกวิธีของผู้บริโภค		
2	ผู้บริโภคใช้ยาทาชนิดหนึ่ง ซึ่งเป็นสินค้าตัวอย่างที่ได้รับการแจกมาแล้วเกิดอาการแพ้รุนแรง ผู้บริโภคไม่สามารถฟ้องร้องเอาผิดผู้ประกอบการได้ เพราะยาคชนิดนั้นยังไม่ได้มีการจำหน่ายจริง		
3	เมื่อมีการค้นพบข้อบกพร่องของยาที่ผลิต ว่าห้ามทานพร้อมชา แต่ไม่ได้ระบุบนฉลาก ผู้ประกอบการก็ไม่จำเป็นต้องแก้ไข เพราะฉลากของยาบอกให้ทานพร้อมน้ำเปล่า ถือว่าผู้ใช้ใช้ผิดวิธี		
4	ถ้ายาที่บริษัทผลิตกลายเป็นสินค้าไม่ปลอดภัย โดยเหตุจากการผลิต แผนกประกันคุณภาพ คือแผนกหนึ่งที่ต้องรับผิดชอบโดยตรง		
5	ผู้บริโภคใช้ยารักษาผิวหนังชนิดหนึ่ง เกิดแผลพุพองที่ใบหน้า ต่อมาแม้จะรักษาตัวจนหายแล้ว แต่กลายเป็นคนเก็บตัวไม่ยอมออกจากบ้าน จากกรณีนี้นับว่าเป็นความเสียหายด้านจิตใจ		
6	ยาที่ผลิตขึ้นสำหรับผู้ป่วยเฉพาะราย ตามคำสั่งแพทย์ ไม่ถือว่าเป็นสินค้าตามนิยามของกฎหมายฉบับนี้		
7	จากผลของกฎหมายฉบับนี้ ทำให้บริษัทที่ผลิตยาต้องแก้ไขฉลากยาให้ครอบคลุมรายละเอียดมากขึ้น โดยเฉพาะวิธีใช้และเก็บรักษา		

ข้อ	แบบสอบถาม	คำตอบ	
		ใช่	ไม่ใช่
8	ตามนิยามของกฎหมายฉบับนี้ ผู้ประกอบการ คือ ผู้ผลิต ผู้ว่าจ้างให้ผลิต ผู้นำเข้า ผู้ขายที่หาตัวผู้ผลิตไม่ได้		
9	ตามนิยามของกฎหมายฉบับนี้ โรงงานรับจ้างผลิตตามผู้ว่าจ้าง ไม่ถือว่าเป็นผู้ประกอบการ		
10	มีผู้ว่าจ้างให้ผลิตยาเฉพาะทางสำหรับผู้ป่วยบางราย ถ้ายานั้นทำให้ผู้ป่วยได้รับอันตราย ผู้รับผิดชอบคือผู้ว่าจ้างให้ผลิต		
11	จากผลของกฎหมายฉบับนี้ ถ้าบริษัทของท่านจัดเก็บเอกสารการผลิต และการประกันคุณภาพยาไว้ 5 ปี ท่านจำเป็นต้องเปลี่ยนระยะเวลาในการจัดเก็บเพิ่มขึ้น		
12	ถ้าผู้บริโภคใช้ยาชนิดหนึ่งแล้วได้รับความเสียหาย หากทราบผู้ผลิตยาชนิดนั้นแล้ว ต้องฟ้องร้องผู้ผลิตภายใน 5 ปี		
13	ผู้บริโภคซื้อยาไปรับประทานได้รับอันตราย แต่อาการปรากฏในอีก 5 ปีให้หลัง ถือว่าผู้บริโภคในกรณีนี้ไม่ได้เป็นผู้เสียหายจากการใช้สินค้าไม่ปลอดภัย		
14	ถ้ายาของผู้ผลิต วางจำหน่ายก่อนวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2552 แม้ว่ายาตัวนั้นจะเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ผู้ผลิตไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบ		
15	เอกสารการผลิตของยาแต่ละรุ่นการผลิต สามารถทำลายทิ้งได้ตามที่โรงงานกำหนด ถ้าเอกสารนั้นเป็นของยาที่วางจำหน่ายก่อน 20 กุมภาพันธ์ 2552		
16	ผู้ประกอบการไม่ต้องรับผิดชอบ ถ้าแผนกประกันคุณภาพยาพิสูจน์ได้ว่า ยาชนิดนั้นผ่านขั้นตอนการรับรองการผลิตอย่างถูกต้องก่อนปล่อยยาออกสู่ท้องตลาด		
17	จากกฎหมายฉบับนี้ ผู้ผลิตไม่จำเป็นต้องเพิ่มการตรวจสอบการเก็บรักษา และจัดจำหน่ายสินค้าของผู้จัดจำหน่าย ถ้าได้เก็บหลักฐานการผลิตไว้เหมาะสมแล้ว		

ข้อ	แบบสอบถาม	คำตอบ	
		ใช่	ไม่ใช่
18	ถ้าพบว่าการจัดส่งสินค้าไปยังโกดังสินค้า หรือร้านต่าง ๆ บกพร่อง ทำให้สินค้ากลายเป็นสินค้าไม่ปลอดภัย ถ้าหน่วยงานขนส่งนั้นไม่ได้เป็นหน่วยงานของผู้ผลิต ผู้ผลิตไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบ		
19	จากข้อ 18 ถ้าเป็นหน่วยงานในสังกัดของผู้ผลิต ผู้ผลิตต้องเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรง		
20	หลักการสำคัญในกฎหมายฉบับนี้ คือ หลักการรับผิดชอบโดยเคร่งครัด คือผู้ประกอบการต้องรับผิดชอบทุกกรณีไม่ว่าจะเกิดจากสาเหตุใด หรือใครก็ตาม		
21	เมื่อเจอความผิดปกติในยานยนต์หนึ่ง ไม่ต้องเรียกเก็บสินค้าในทันที แต่ให้เกิดการฟ้องร้องก่อน จึงค่อยเรียกเก็บ		

จงตอบคำถามต่อไปนี้ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบ (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. เมื่อพบว่ายาของผู้ผลิตเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หลักฐานใดของการผลิต ที่จะใช้พิสูจน์ได้ว่ายาที่ผลิตไม่ได้เป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ดังที่กล่าวหา

- () ผลการตรวจวิเคราะห์ยา () ฉลาก และเอกสารกำกับยา
- () เอกสารรับรอง GMP () เอกสารรับรอง ISO 14000
- () ใบรับรองสูตรยาผลิต () บันทึกการผลิต และการบรรจุ

2. จากนิยามของสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ท่านคิดว่าแผนกใดในบริษัทท่านที่มีความเกี่ยวข้องบ้าง

(เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- () ฝ่ายผลิต () ฝ่ายประกันคุณภาพ () ฝ่ายจัดซื้อ
- () ฝ่ายบุคคล () ฝ่ายบริหาร () ฝ่ายคลังสินค้า

ตอนที่ 3 การยอมรับที่มีต่อพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องความคิดเห็น ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านเพียงข้อละ 1 ช่อง

ท่านเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยอย่างไรกับข้อความดังต่อไปนี้

ข้อ	แบบสอบถาม	ความคิดเห็น	
		เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
1	พรบ. ความรับผิดต่อความเสียหาย ที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 มีผลบังคับใช้กับยาและเวชภัณฑ์ทางการแพทย์		
2	ผู้เสียหายหรือผู้มีสิทธิฟ้องคดีแทน มีหน้าที่พิสูจน์ว่าผู้เสียหายได้รับความเสียหายจากสินค้าของผู้ประกอบการ และการใช้หรือการเก็บรักษาสินค้านั้นเป็นไปตามปกติธรรมดา แต่ไม่ต้องพิสูจน์ว่าความเสียหายเกิดจากการกระทำของผู้ประกอบการผู้ใด		
3	บริษัทผลิตยา สามารถถูกฟ้องร้อง ในฐานะ ผู้ประกอบการตาม พรบ. ความรับผิดต่อความเสียหาย ที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551		
4	บริษัทผลิตยา ต้องเป็นผู้พิสูจน์ถึงความไม่ปลอดภัยของสินค้าเมื่อเกิดการฟ้องร้อง		
5	บริษัทผลิตยา ต้องมีความพร้อมในการตรวจสอบข้อมูลการผลิต เช่น ผลิตภัณฑ์ เอกสารการผลิต ฯลฯ เมื่อเกิดการฟ้องร้อง ตาม พรบ. ความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551		
6	ในกรณีที่พิสูจน์ได้ว่าสินค้าไม่ปลอดภัย นอกจากค่าสินไหมทดแทน บริษัทผลิตยาต้องจ่ายค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อจิตใจ อันเป็นผลเนื่องมาจากความเสียหายต่อร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัยของผู้เสียหาย		

ตอนที่ 4 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหา และข้อเสนอแนะ ที่มีต่อพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

ปัญหาและข้อเสนอแนะ

ปัญหา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบพระคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านเป็นอย่างสูง ที่ได้กรุณาตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้
นางสาว นุรยา นิธิอุบัติ นิสิตปริญญาโท มหาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้วิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

ความรู้และการยอมรับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร
(สำหรับฝ่ายผลิต)

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามฉบับนี้ เป็นแบบสอบถามเพื่อการวิจัย มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึงความรู้ การยอมรับ ตลอดจนรวบรวมความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหา และข้อเสนอแนะของบริษัทผลิตยา ที่มีต่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

2. ผลที่ได้จากแบบสอบถามครั้งนี้ จะนำไปใช้เป็นข้อมูลในการวิจัยเพื่อศึกษา ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อบริษัทผลิตยาในประเทศไทย ที่สามารถนำข้อมูลของความคิดเห็นจากการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาเพื่อปรับปรุง และเตรียมความพร้อมสำหรับปฏิบัติตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

3. ข้อมูลทั้งหมดจะนำไปใช้เฉพาะการวิจัยในครั้งนี้เท่านั้น ซึ่งผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์โดยสรุปเป็นภาพรวม คำตอบของท่านจะเก็บรักษาไว้เป็นความลับ และไม่มีผลกระทบต่อการปฏิบัติงานของท่านแต่ประการใด จึงขอความกรุณามายังท่านผู้ตอบแบบสอบถาม ได้โปรดตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ ตามความคิดเห็นของท่านมากที่สุด ทั้งนี้ เพื่อความสมบูรณ์ของข้อมูลของงานวิจัยนี้

4. แบบสอบถามฉบับนี้ มีทั้งหมด 4 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความรู้ที่มีต่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

ตอนที่ 3 การยอมรับที่มีต่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหา และข้อเสนอแนะ ที่มีต่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

ขอขอบพระคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านเป็นอย่างสูง ที่ท่านได้กรุณาสละเวลาตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง จงทำเครื่องหมาย $\checkmark$ ลงใน () หน้าข้อความที่ตรงกับข้อมูลของท่าน

1. เพศ

() ชาย

() หญิง

2. อายุ

() 20-30 ปี

() 31-40 ปี

() 41-50 ปี

() 51-60 ปี

() 60 ปี ขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

() ระดับปริญญาตรี

() ระดับปริญญาโท

() ระดับปริญญาเอก

4. ประสบการณ์การทำงาน

() น้อยกว่า 1 ปี

() ตั้งแต่ 1 ปี แต่ไม่เกิน 3 ปี

() ตั้งแต่ 3 ปี แต่ไม่เกิน 5 ปี

() ตั้งแต่ 5 ปี แต่ไม่เกิน 10 ปี

() ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป

5. ระดับตำแหน่งงาน

() ระดับผู้บริหารระดับสูง เช่น ผู้จัดการฝ่ายขึ้นไป

() ระดับผู้บริหารระดับกลาง เช่น หัวหน้าแผนก ผู้ช่วยหัวหน้าแผนก

() ระดับปฏิบัติการ เช่น เจ้าหน้าที่ประจำแผนก พนักงานประจำแผนก

ตอนที่ 2 ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบที่คิดว่าถูกต้องเพียงข้อละ 1 ช่อง

จงตอบคำถามต่อไปนี้ โดยอาศัยความรู้ในพ.ร.บ.ความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

ข้อ	แบบสอบถาม	คำตอบ	
		ใช่	ไม่ใช่
1	ถ้ามีผู้ว่าจ้างให้ผลิตยาสำหรับผู้ป่วยเฉพาะราย ยาชนิดนั้นยังถือว่าเป็นสินค้าตามนิยามของกฎหมายฉบับนี้		
2	ตามนิยามของกฎหมายฉบับนี้ โรงงานรับจ้างผลิตตามผู้ว่าจ้างถือว่าเป็นผู้ประกอบการ		
3	ผู้บริโภคใช้ยารักษาสิ่วชนิดหนึ่ง เกิดแผลพุพองที่ใบหน้า ต่อมาแม้จะรักษาตัวจนหายแล้ว แต่กลายเป็นคนเก็บตัวไม่ยอมออกจากบ้าน จากกรณีนี้นับว่าเป็นความเสียหายด้านจิตใจ		
4	ถ้าเป็นสินค้าที่ให้ผู้อื่นผลิตให้ แม้จะพบว่าสินค้าไม่ปลอดภัย ผู้สั่งให้ผลิตก็ไม่ต้องรับผิดชอบ		
5	จากผลของกฎหมายฉบับนี้ ต้องมีการจัดการอบรมเรื่องมาตรฐานการผลิตให้กับ พนักงานฝ่ายผลิตมากขึ้น		
6	ถ้ายาที่ไม่ปลอดภัย เป็นเพียงสินค้าตัวอย่างที่แจกฟรี แก่ผู้บริโภค ผู้ผลิตไม่ต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้น		
7	จากผลของกฎหมายฉบับนี้ ยาที่ผลิตต้องมีฉลากที่ระบุวิธีใช้ และเก็บรักษาที่ละเอียด และรัดกุมมากกว่าเดิม		
8	จากผลของกฎหมายฉบับนี้ ทำให้ต้องผลิตบรรจุภัณฑ์ให้เก็บรักษาได้ดีขึ้น		
9	ฉลากสินค้า เป็นการปรับปรุงที่ง่ายที่สุดในการทำให้สินค้าพ้นจากความเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย		
10	ยาที่ขายก่อนวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2552 ไม่อยู่ในการบังคับใช้ของกฎหมายนี้		

ข้อ	แบบสอบถาม	คำตอบ	
		ใช่	ไม่ใช่
11	ผู้เสียหายสามารถให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เป็นตัวแทนฟ้องคดีแทนผู้เสียหายได้ โดยได้รับการยกเว้นค่าธรรมเนียมการฟ้อง		
12	ผู้ถูกว่าจ้างให้ผลิตต้องรับผิดชอบในทุกกรณี เมื่อสินค้าที่ผลิตเป็นสินค้าไม่ปลอดภัย		
13	ถ้าพบว่า ยาที่ผลิตกลายเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย เพราะเครื่องจักรที่ใช้ ผู้รับผิดชอบคือผู้ผลิตเครื่องจักรนั้น		
14	ฝ่ายผลิตถือว่าพ้นความรับผิดชอบ ถ้าพิสูจน์ได้ว่าผลิตตามกระบวนการปกติทุกอย่าง แม้ว่าสาเหตุที่ยากกลายเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย จะเกิดจากฝ่ายผลิตก็ตาม		
15	ถ้าพบว่ายาที่ไม่ปลอดภัยเกิดจากภาชนะบรรจุ ที่บริษัทไม่ได้ผลิตเอง และมีใบรับรองความปลอดภัย ถือว่าผู้ผลิตยาชนิดนั้นไม่ต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้น		
16	จากข้อ 15 ถ้าภาชนะบรรจุเกิดจากการขึ้นรูปของผู้ผลิตยาชนิดนั้นเอง ก็ให้ถือว่าความรับผิดชอบอยู่ที่ผู้ผลิตวัสดุสำหรับขึ้นรูปภาชนะบรรจุเท่านั้น		
17	ผู้ถูกว่าจ้างให้ผลิตไม่ต้องรับผิดชอบ เมื่อสินค้ากลายเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หากพิสูจน์ได้ว่าเป็นเพราะการออกแบบของผู้ว่าจ้าง แม้ผู้ถูกว่าจ้างให้ผลิตจะเห็นความบกพร่องนั้นก็ตาม		
18	หากยาที่ผลิตกลายเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ผู้ผลิตไม่ต้องรับผิดชอบ ถ้าพิสูจน์ได้ว่าเป็นเพราะสูตรการผลิตของผู้ว่าจ้าง ให้ผลิตบกพร่อง		
19	ผู้ว่าจ้างผลิต ได้สั่งให้ผู้ผลิตผลิตยาให้ทันตามกำหนด โดยให้ยกเว้นขั้นตอนความปลอดภัยบางส่วน ถ้ายาชนิดนั้นกลายเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ผู้รับผิดชอบคือผู้ว่าจ้างให้ผลิตเท่านั้น		

ข้อ	แบบสอบถาม	คำตอบ	
		ใช่	ไม่ใช่
20	ผู้ประกอบการจะจ่ายค่าเสียหายน้อยลง ถ้าแสดงให้เห็นว่าได้มีการปรับปรุงระบบการผลิตแล้ว		
21	เมื่อผู้เสียหายได้รับค่าสินไหมทดแทนตามกฎหมายฉบับนี้แล้ว ไม่สามารถได้รับค่าสินไหมทดแทนตามสิทธิของกฎหมายอื่น		

จงตอบคำถามต่อไปนี้ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบ (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. เมื่อพบว่ายาของผู้ผลิตเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หลักฐานใดของการผลิต ที่จะใช้พิสูจน์ได้ว่ายาที่ผลิตไม่ได้เป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ดังที่กล่าวหา

- () ผลการตรวจวิเคราะห์ยา () ฉลาก และเอกสารกำกับยา
 () เอกสารรับรอง GMP () เอกสารรับรอง ISO 14000
 () ใบรับรองสูตรยาผลิต () บันทึกการผลิต และการบรรจุ

2. จากนิยามของสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ท่านคิดว่าแผนกใดในบริษัทท่านที่มีความเกี่ยวข้องบ้าง (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- () ฝ่ายผลิต () ฝ่ายประกันคุณภาพ () ฝ่ายจัดซื้อ
 () ฝ่ายบุคคล () ฝ่ายบริหาร () ฝ่ายคลังสินค้า

ตอนที่ 3 การยอมรับที่มีต่อพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องความคิดเห็น ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านเพียงข้อละ 1 ช่อง

ท่านเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยอย่างไรกับข้อความดังต่อไปนี้

ข้อ	แบบสอบถาม	ความคิดเห็น	
		เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
1	พรบ. ความรับผิดต่อความเสียหาย ที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 มีผลบังคับใช้กับยาและเวชภัณฑ์ทางการแพทย์		
2	ผู้เสียหายหรือผู้มีสิทธิฟ้องคดีแทน มีหน้าที่พิสูจน์ว่าผู้เสียหายได้รับความเสียหายจากสินค้าของผู้ประกอบการ และการใช้หรือการเก็บรักษาสินค้านั้นเป็นไปตามปกติธรรมดา แต่ไม่ต้องพิสูจน์ว่าความเสียหายเกิดจากการกระทำของผู้ประกอบการผู้ใด		
3	บริษัทผลิตยา สามารถถูกฟ้องร้อง ในฐานะ ผู้ประกอบการตาม พรบ. ความรับผิดต่อความเสียหาย ที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551		
4	บริษัทผลิตยา ต้องเป็นผู้พิสูจน์ถึงความไม่ปลอดภัยของสินค้าเมื่อเกิดการฟ้องร้อง		
5	บริษัทผลิตยา ต้องมีความพร้อมในการตรวจสอบข้อมูลการผลิต เช่น ผลิตภัณฑ์ เอกสารการผลิต ฯลฯ เมื่อเกิดการฟ้องร้อง ตาม พรบ. ความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551		
6	ในกรณีที่พิสูจน์ได้ว่าสินค้าไม่ปลอดภัย นอกจากค่าสินไหมทดแทน บริษัทผลิตยาต้องจ่ายค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อจิตใจ อันเป็นผลเนื่องมาจากความเสียหายต่อร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัยของผู้เสียหาย		

ตอนที่ 4 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหา และข้อเสนอแนะ ที่มีต่อพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

ปัญหาและข้อเสนอแนะ

ปัญหา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบพระคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านเป็นอย่างสูง ที่ได้กรุณาตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้
นางสาว บุรยา นิธิอุบัติ นิสิตปริญญาโท มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้วิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

ความรู้และการยอมรับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ของบริษัทผลิตยาในกรุงเทพมหานคร
(สำหรับฝ่ายบริหารระดับสูง)

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามฉบับนี้ เป็นแบบสอบถามเพื่อการวิจัย มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึงความรู้ การยอมรับ ตลอดจนรวบรวมความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหา และข้อเสนอแนะของบริษัทผลิตยา ที่มีต่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

2. ผลที่ได้จากแบบสอบถามครั้งนี้ จะนำไปใช้เป็นข้อมูลในการวิจัยเพื่อศึกษา ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อบริษัทผลิตยาในประเทศไทย ที่สามารถนำข้อมูลของความคิดเห็นจากการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาเพื่อปรับปรุง และเตรียมความพร้อมสำหรับปฏิบัติตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

3. ข้อมูลทั้งหมดจะนำไปใช้เฉพาะการวิจัยในครั้งนี้เท่านั้น ซึ่งผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์โดยสรุปเป็นภาพรวม คำตอบของท่านจะเก็บรักษาไว้เป็นความลับ และไม่มีผลกระทบต่อการปฏิบัติงานของท่านแต่ประการใด จึงขอความกรุณามายังท่านผู้ตอบแบบสอบถาม ได้โปรดตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ ตามความคิดเห็นของท่านมากที่สุด ทั้งนี้ เพื่อความสมบูรณ์ของข้อมูลของงานวิจัยนี้

4. แบบสอบถามฉบับนี้ มีทั้งหมด 4 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความรู้ที่มีต่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

ตอนที่ 3 การยอมรับที่มีต่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหา และข้อเสนอแนะ ที่มีต่อพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

ขอขอบพระคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านเป็นอย่างสูง
แบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้

ที่ท่านได้กรุณาสละเวลาตอบ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำแนะนำ กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () หน้าข้อความที่ตรงกับข้อมูลของท่าน

1. เพศ

() ชาย

() หญิง

2. อายุ

() 20-30 ปี

() 31-40 ปี

() 41-50 ปี

() 51-60 ปี

() 60 ปี ขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

()ปริญญาตรี

()ปริญญาโท

()ปริญญาเอก

4. ประสบการณ์การทำงาน

() น้อยกว่า 1ปี

() ตั้งแต่ 1 ปี แต่ไม่เกิน 3 ปี

() ตั้งแต่ 3 ปี แต่ไม่เกิน 5 ปี

() ตั้งแต่ 5 ปี แต่ไม่เกิน 10 ปี

() ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป

5. ระดับตำแหน่งงาน

() เจ้าของ

() CEO

() ผู้บริหารระดับสูง เช่น ผู้จัดการฝ่าย

ตอนที่ 2 ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบที่คิดว่าถูกต้องเพียงข้อละ 1 ช่อง

จงตอบคำถามต่อไปนี้ โดยอาศัยความรู้ในพ.ร.บ.ความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

ข้อ	แบบสอบถาม	คำตอบ	
		ใช่	ไม่ใช่
1	ยาที่บริษัทของท่านผลิต ถือเป็นสินค้าตามนิยามของกฎหมายฉบับนี้		
2	ผู้บริโภคใช้ยารักษาสิวนิดหนึ่ง เกิดแผลพุพองที่ใบหน้า ต่อมาแม้จะรักษาจนหายแล้ว แต่กลายเป็นคนเก็บตัวไม่ยอมออกจากบ้าน จากกรณีนี้นับว่าเป็นความเสียหายด้านจิตใจ		
3	ตามนิยามของกฎหมายฉบับนี้ ผู้ผลิตชิ้นส่วนประกอบสินค้า ไม่ใช่ผู้ประกอบการ		
4	ตามนิยามของกฎหมายฉบับนี้ โรงงานรับจ้างผลิตตามคำสั่งผู้ว่าจ้าง ไม่ถือว่าเป็นผู้ประกอบการ		
5	ตามนิยามกฎหมายฉบับนี้ ผู้เสียหาย คือ ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากการใช้สินค้า		
6	ผู้บริโภคใช้ยาทาชนิดหนึ่ง ซึ่งเป็นสินค้าตัวอย่างที่ได้รับการแจกมาแล้วเกิดอาการแพ้รุนแรง ผู้บริโภคไม่สามารถฟ้องร้องเอาผิดผู้ประกอบการได้ เพราะยาคิดนั้นไม่ได้เป็นสินค้าไม่ปลอดภัย เพราะยังไม่ได้มีการจำหน่ายจริง		
7	ยาที่ขายก่อนวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2552 ไม่อยู่ในการบังคับใช้ของกฎหมายนี้		
8	ผู้บริโภคได้รับความเสียหายจากการใช้ยาของบริษัท ไม่สามารถฟ้องร้องบริษัทได้ เมื่อเกินระยะเวลา 5 ปี หลังจากได้รับทราบว่าเป็นผู้ผลิตยาคิดนั้น		
9	ผู้เสียหายสามารถให้ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นตัวแทนฟ้องคดีแทนได้ โดยได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมการฟ้อง		

ข้อ	แบบสอบถาม	คำตอบ	
		ใช่	ไม่ใช่
10	ผู้บริโภคสามารถฟ้องร้องคดีได้ด้วยตนเอง แต่จะไม่ได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมการฟ้อง		
11	อายุความสูงสุดในการฟ้องร้องด้วยกฎหมายฉบับนี้คือ 20 ปี		
12	ถ้าผลของความเสียหายที่เกิดขึ้นกับร่างกาย ต้องใช้เวลาแสดงผล กฎหมายฉบับนี้ให้ขยายอายุความในการฟ้องร้องได้สูงสุด 20 ปี		
13	ถ้าผู้บริโภคมีการใช้ยา โดยที่รู้มาก่อนว่ายานิดนั้นไม่ปลอดภัยและได้รับความเสียหาย ก็สามารถฟ้องร้องให้ผู้ประกอบการรับผิดชอบได้		
14	ผู้ประกอบการไม่ต้องรับผิดชอบ หากผู้บริโภคใช้นั้นไม่ถูกต้องตามวิธีที่ระบุไว้		
15	ศาลมีคำสั่งให้ชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้บริโภค จากยานิดหนึ่ง ผู้ผลิตยังสามารถจำหน่ายยานิดนั้นต่อไปได้ โดยไม่ต้องเรียกคืนยานิดนั้น เพราะต้องดูดีเป็นกรณี ๆ ไป		
16	ถ้าเห็นว่าผู้ประกอบการรู้ว่า ยาของตนมีความไม่ปลอดภัย แต่ไม่ดำเนินการป้องกัน ศาลมีอำนาจเพิ่มค่าสินไหมทดแทน ได้สูงสุดไม่เกิน 2 เท่าของค่าสินไหมทดแทนแท้จริง		
17	ถ้าค่าสินไหมทดแทนใด มากกว่า ระหว่างค่าเสียหายด้านร่างกาย และค่าเสียหายด้านจิตใจ ให้เรียกกับค่าสินไหมทดแทนที่มากกว่านั้น		
18	ผู้ประกอบการจะจ่ายค่าเสียหายน้อยลง ถ้าแสดงให้เห็นว่าได้มีการปรับปรุงระบบการผลิตแล้ว		
19	บริษัทสามารถขายยานิดนั้นต่อไปได้ แม้ว่าจะแพ้คดีในชั้นที่สุดก็ตาม เพราะต้องพิจารณาเป็นกรณีไปว่าเป็นสินค้าไม่ปลอดภัย ที่จะต้องชดเชยค่าเสียหายหรือไม่		
20	เมื่อได้รับค่าสินไหมทดแทนตามกฎหมายฉบับนี้แล้ว ไม่สามารถได้ค่าสินไหมทดแทนตามสิทธิของกฎหมายอื่น		

ข้อ	แบบสอบถาม	คำตอบ	
		ใช่	ไม่ใช่
21	ข้อตกลงระหว่างผู้ประกอบการ และผู้บริโภค เพื่อใช้จำกัดความรับผิดชอบ สามารถใช้เป็นข้ออ้างจำกัด หรือยกเว้นความรับผิดชอบได้		

จงตอบคำถามต่อไปนี้ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบ (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. เมื่อพบว่ายาของผู้ผลิตเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หลักฐานใดของการผลิต ที่จะใช้พิสูจน์ได้ว่ายาที่ผลิตไม่ได้เป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ดังที่กล่าวหา

- () ผลการตรวจวิเคราะห์ยา () ฉลาก และเอกสารกำกับยา
 () เอกสารรับรอง GMP () เอกสารรับรอง ISO 14000
 () ใบรับรองสูตรยาผลิต () บันทึกการผลิต และการบรรจุ

2. จากนิยามของสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ท่านคิดว่าแผนกใดในบริษัทท่านที่มีความเกี่ยวข้องบ้าง (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- () ฝ่ายผลิต () ฝ่ายประกันคุณภาพ () ฝ่ายจัดซื้อ
 () ฝ่ายบุคคล () ฝ่ายบริหาร () ฝ่ายคลังสินค้า

ตอนที่ 3 การยอมรับที่มีต่อพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องความคิดเห็น ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านเพียงข้อละ 1 ช่อง

ท่านเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยอย่างไรกับข้อความดังต่อไปนี้

ข้อ	แบบสอบถาม	ความคิดเห็น	
		เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
1	พรบ. ความรับผิดต่อความเสียหาย ที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 มีผลบังคับใช้กับยาและเวชภัณฑ์ทางการแพทย์		
2	ผู้เสียหายหรือผู้มีสิทธิฟ้องคดีแทน มีหน้าที่พิสูจน์ว่าผู้เสียหายได้รับความเสียหายจากสินค้าของผู้ประกอบการ และการใช้หรือการเก็บรักษาสินค้านั้นเป็นไปตามปกติธรรมดา แต่ไม่ต้องพิสูจน์ว่าความเสียหายเกิดจากการกระทำของผู้ประกอบการผู้ใด		
3	บริษัทผลิตยา สามารถถูกฟ้องร้อง ในฐานะ ผู้ประกอบการตาม พรบ. ความรับผิดต่อความเสียหาย ที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551		
4	บริษัทผลิตยา ต้องเป็นผู้พิสูจน์ถึงความไม่ปลอดภัยของสินค้าเมื่อเกิดการฟ้องร้อง		
5	บริษัทผลิตยา มีความพร้อมในการตรวจสอบข้อมูลการผลิต เช่น ผลิตภัณฑ์ เอกสารการผลิต ฯลฯ เมื่อเกิดการฟ้องร้องตาม พรบ. ความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551		
6	ในกรณีที่พิสูจน์ได้ว่าสินค้าไม่ปลอดภัย นอกจากค่าสินไหมทดแทน บริษัทผลิตยาต้องจ่ายค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อจิตใจ อันเป็นผลเนื่องมาจากความเสียหายต่อร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัยของผู้เสียหาย		

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหา และข้อเสนอแนะ ที่มีต่อพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

ปัญหาและข้อเสนอแนะ

ปัญหา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบพระคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านเป็นอย่างสูง ที่ได้กรุณาตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้
นางสาว บุรยา นิธิอุบัติ นิสิตปริญญาโท มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้วิจัย



ภาคผนวก ข

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม

รายชื่อ	ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน
1. ผศ. พ.ต.ท. ดร. นาดล ทองนพนื้อ	ประธานกรรมการบริหารหลักสูตร การจัดการองค์การเภสัชกรรม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผศ. ดร. เบญจพร กิ่งรุ่งเพชร	กรรมการสอบสภานิพนธ์
3. ผศ. ดร. สมหญิง พุ่มทอง	กรรมการสอบสภานิพนธ์



ภาคผนวก ค
หนังสือขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย



บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5664

ที่ ศธ 0519.12/๑๑๒ วันที่ ๗ เมษายน 2555

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เบญจพร กิ่งรุ่งเพชร

เนื่องด้วย นางสาวบุรยา นิธิอุบัติ นิสิตรระดับปริญญาโท สาขาวิชาการจัดการองค์การ
เกสซกรรม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ความรู้และการยอมรับ
พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ของบริษัทผลิตยา
ในกรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พ.ต.ท. ดร.นภดล ทองนพเนื้อ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์
ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถาม

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวบุรยา นิธิอุบัติ
และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิติ โทรศัพท 081-915-1618



บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5664

ที่ ศธ 0519.12/๑11 วันที่ 18 เมษายน 2555

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมหญิง พุ่มทอง

เนื่องด้วย นางสาวบุรยา นิธิอุบัติ นิสิตรระดับปริญญาโท สาขาวิชาการจัดการองค์การ
เกสซกรรม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ความรู้และการยอมรับ
พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ของบริษัทผลิตยา
ในกรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พ.ด.ท. ดร.นภดล ทองนพเนื่อ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์
ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถาม

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวบุรยา นิธิอุบัติ
และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 081-915-1618



ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อของผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ – สกุล	นางสาว บุรยา นิธิอุบัติ
วัน เดือน ปีเกิด	17 พฤศจิกายน พ.ศ. 2522
สถานที่เกิด	จ. นนทบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	10/81 หมู่บ้านจรรยาณิเวศน์ ต.คลองเกลือ อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี 11120
ตำแหน่งงานในปัจจุบัน	เจ้าหน้าที่ฝ่ายประกันคุณภาพ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	บริษัท โอลิค (ประเทศไทย) จำกัด

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2533	ประถมศึกษา จาก โรงเรียนชลประทานวิทยา
พ.ศ. 2536	มัธยมศึกษาตอนต้น จาก โรงเรียนชลประทานวิทยา
พ.ศ. 2539	มัธยมศึกษาตอนปลาย จาก โรงเรียนสาธิตวัดพระศรีมหาธาตุ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
พ.ศ. 2544	เภสัชศาสตรบัณฑิต จาก มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
พ.ศ. 2555	บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการองค์กรเภสัชกรรม จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ